

Colegiul Național
"VASILE ALECSANDRI"
Bacău

RAMONA-ELENA MOCANU
CĂLINA STROE

CRAI
NOI

ANTOLOGIA CONCURSULUI NAȚIONAL
ALECSANDRIANA
CREATIVITATE ȘI LITERATURĂ
BACĂU

Ediția a XIV-a, 2020-2021

COORDONATORI:

RAMONA-ELENA
MOCANU

CĂLINA
STROE

Crai Nou

ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL
„Alecsandriana – creativitate și literatură”
BACĂU
ediția a XIV-a, 2020 – 2021

Copertă:

Toni Bezărau

Corectură:

Prof. Mocanu Ramona, Stroe Călina, Stroe Laurențiu (limba română)

Prof. Covaci Ramona (limba engleză)

Prof. Marinescu Georgeta (limba franceză)

Tehnoredactare:

Prof. Stroe Călina

Prof. Stroe Laurențiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Crai nou : antologia concursului național "Alecsandriana – creativitate și literatură" : ediția a XIV-a, Bacău, 2020-2021 / coord.: Ramona-Elena Mocanu, Călina Stroe. - Bacău : Rovimed Publishers, 2021

ISBN 978-606-583-967-0

I. Mocanu, Ramona Elena (coord.)

II. Stroe, Călina (coord.)

821.135.1

ROVIMED PUBLISHERS

Războieni Nr.8/B/17/600031, Bacău, România

Tel.: (+4234) 537 441

Fax.: (+4234) 515 300

e-mail: editura@rovimed.com

www.rovimed.com

Aleksandriana, în prag de centenar...

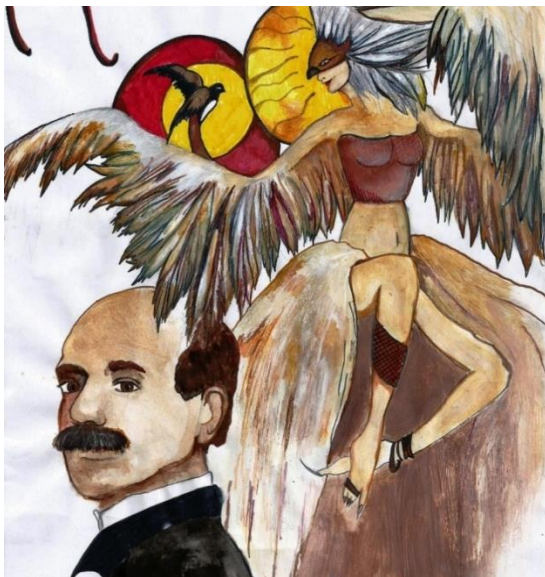
Într-un an cu dublă semnificație, un an aniversar, atât pentru colegiul nostru, cât și pentru Concursul Național de Creație Literară „Aleksandriana”, ce marchează tradiția, excelența, dar și continuitatea unui secol având ca reper genialitatea lui Aleksandri, ediția din acest an a competiției stă sub patronajul lui 100, număr simbol, cu reale conotații afective pentru toți cei al căror destin a fost marcat într-o mai mică sau mai mare măsură de școala pe care o numim azi cu mândrie Colegiul Național „Vasile Aleksandri”.

200 de ani de la nașterea trupească a poetului nepereche, bardul din Mircești, ce a înnobilat ținutul Bacăului prin ființa sa, dăruind literaturii române pastelul, 100 de ani de existență ai colegiului, un spațiu de plămădire a ideilor, 15 ani de creație literară aleksandriană... Secolul 21, secolul centenarului aleksandrian stă sub imperativul unor noi începuturi, ciclul eternei reîntoarceri este cel ce se deschide către o nouă etapă de existență, într-un timp al trăirii, etapa europeană, etapa dialogurilor multiculturale, a plurilingvismului și a diversității, materializată prin dimensiunea internațională a dialogului cultural, demonstrând că educația înseamnă inovare și adaptare în spiritul aceleiași tradiții și continuități.

Și pentru că universul aleksandrian este un univers al emoției constructive, al literelor înlănțuite ce dau glas celor mai nobile trăiri, și Concursul „Aleksandriana” a reunit, de-a lungul existenței sale, sub patronajul lui Aleksandri, participanți din toate colțurile țării, ba chiar ale Europei, demonstrând că în universul logosului, geografia devine un concept abstract, că limitele spațiale sau cele conjuncturale, impuse de evenimente nefavorabile, sunt reale provocări, dând glas libertății de exprimare, iar că apropierea spiritelor e la un condei distanță, că actul creației e un limbaj universal.

Urez un călduros „La mulți ani!”, „la cât mai multe ediții” acestui prestigios concurs, care la vârsta adolescenței, sub patronajul deplinei maturității a părintelui său spiritual, se reinventează, conturându-și o nouă identitate, o identitate virtuală... demonstrând că în momente de restriște, în această lume a realității crude, uneori greu de suportat, arta dăruiește aripi discipolilor săi, scaldându-i în sublim.

*Cu prețuire,
Prof. dr. Măcincă Adriana
Director,
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”*

LIMBA ROMÂNĂ

AIRINEI BEATRICE ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 10, BACĂU
CLASA A VII-A, PROF. COORD. CHELARU ELENA-LIA

O buclă a timpului

Un chip fad, lipsit parcă de sclipire, era conturat de firele de păr, aidoma penelor corbului, lipsite de lumină. Făptura, izvorâtă parcă din neant, avea buzele mici și plâpânde, iar ochii firavi, precum smaraldul zăreau parcă întreg destinul. Sprâncenele îi erau dese, iar genele lungi semăneau cu blana unei feline, ce aducea ghinion. Trupul îi stătea fixat de spătarul scaunului rece, așezat pe podeaua neagră și sclipitoare a castelului. Negrul, o nonculoare atât de uzată, un talisman al ghinionului.

În mână o oglindă-i strălucea în întuneric. Băiatul privea în ea, apoi se uita la ceas. Ora 22:32. Visa... Visa cu ochii deschiși, cu ochii minții și ai sufletului. Încet și sigur, pășea într-o lume a nesiguranței, a revoltelor, a singurătății și a semnelor de întrebare. S-a pierdut de Univers, se căuta în

oglină, dar nu se mai găsea. Încerca să prindă aripi spre căldura vieții, dar neputința îl copleșea.

În fața sa, băiatul vedea două uși. De ele îi depindea oare viitorul? Trebuia să aleagă în ce direcție își dorește să îl poarte pașii nesiguri ai vieții. Prima ușă era albă, precum norii scufundați în inocența cerului. Dacă băiatul alegea această ușă, urma să fie mereu în căutarea unor răspunsuri, urma să își caute drumul, printre mulțimea de oameni și să se strecoare printre ei, pentru a fi și el asemenea semenilor săi. A doua ușă era neagră, neagră precum lumina nevăzătorului, precum inima păcătosului. Dacă adolescentul va alege această ușă, sufletul îi va zâmbi mereu, oamenii din jur îl vor admira, iar el va fi curat, ca un strop de ploaie. Deoarece băiatul tocmai împlinise 14 ani, trebuia să stea închis într-o cameră, în așteptarea magiei. Oglinda reprezenta portalul spre univers, iar culoarea ce avea să se ivească la miezul nopții, în aceasta, constituia ușa aleasă. Bineînțeles, cei din familia regală își doreau ca fiul lor să aibă parte de un viitor perfect, doar cu suișuri. Pentru a fi protejat, tânărul fusese închis în camera născută parcă din infern... În locul în care avea să i se prescrie viitorul.

Ora 00:00 sosise. Adolescentul privea în oglindă. Un amalgam de culori își făcu apariția. După câteva clipe, o singură culoare se putea distinge: alb, alb pur, imaculat, născut din incertitudini și încercări, din dorințe și aspirații îndoielnice, din lupta pentru a le realiza. Cum putea fi posibil așa ceva? Ușa albă se deschise, iar el o sorbi din priviri. Deși se afla în aceeași încăpere neagră, destinul fusese scris. Ei... Din acel moment zbuciumul de răspunsuri, de dorințe, de căutări neîncetate, de convingeri și argumente a început.

- De ce, oglindă? Pentru ce? Eu nu permit să fii un pierzător... mereu am câștigat în viață și acum tu... Îmi alegi viitorul? Cum îți permiți?

- Băiete, tu nu știi cum e viața! În basme pare un tărâm fermecător, dar nu e așa. Viața nu este nici perfectă, nici ideală, nici corectă, nici cinstită. E așa cum trebuie să fie.

- De ce nu puteam fi un fluture, o omidă? Întrebă băiatul, supărat. De ce sunt om și sunt nevoit să cred în povești, într-o oglindă ca și tine?

- Poți trece peste, acest fapt este doar un pas din multitudinea pe care îi ai de parcurs, pentru a ajunge la împlinire.

- Sunt bine... Sau voi fi! își spunea băiatul, cu speranță în glas.

„Sunt bine!” este minciuna pe care băiatul o repeta, în abisul gândului său. Sufletul i se transformase într-o bucată de univers răvășit, iar mintea lui își căuta locul, printre buclele infinite ale necunoscutului. Acesta se temea de complexitatea înșiruirilor de frici, de contextul ambiguu, în care rațiunea și sufletul băiatului fuseseră amestecate. Încet-încet, tânărul nu mai putea vedea frumosul, cu care a fost obișnuit. Se uita pe geam. Lumea, natura, nu mai păreau atât de luminoase și de inocente.

- Cum voi mai fi eu fericit de acum? De ce, oglindă? Nici nu îmi mai pot imagina cum e să fii fericit, îşi repeta băiatul, uitându-se în oglindă. Va trebui să lupt pentru fiecare secundă trăită, pentru fiecare năzuinţă, pentru tot ceea ce îmi voi propune să realizez. Este cumplit!

Adolescentul credea că fericirea absolută i s-a scurs printre degete, printre gânduri, metamorfozându-se în disperare, în singurătate. Aştepta, dar ce aştepta? Timpul nu mai putea fi schimbat, iar soarta nu mai putea fi scrisă. Simţea cum întunericul începea să îl sufocă, să îi ardă sufletul. A spart oglinda în bucăţi, crezând şi sperând că aşa putea schimba ceva. Asculta cum liniştea monotonă a palatului se izbea, precum valurile mării, în stânca de gânduri ce îl măcinau.

- Chiar dacă m-ai distrus şi nu îţi mai poţi vedea chipul tulburat, totuşi încă te uiţi în oglindă. De ce? Pentru că îţi vezi sufletul... Îţi vezi sufletul transformat în umbre. Acum vei începe să realizezi ce s-a întâmplat şi vei găsi răspunsurile, îi spuse oglinda. Poate... Da! Ai dreptate!

În acel moment, băiatul s-a găsit pe el şi, odată cu el, a găsit şi iubirea, speranţa de care avea nevoie. A realizat că, de fapt, alegând uşa albă, nu căuta răspunsurile de la oameni, nu se pierdea printre alte persoane, ci se pierdea prin el. A desluşit ce înseamnă oglinda... Oglinda sufletului, care reprezenta doar o plămuire a imaginaţiei, ce îşi căuta loc în sufletul său.

ALEXANDRU RAREŞ
COLEGIUL NAŢIONAL „B. P. HASDEU”, BUZĂU
CLASA A VII-A, PROF. COORD. ŞERBU GABRIELA

Oglinda

Într-o lume cufundată în fumul războiului, trăia un băiat pe nume Marius. Era singur la părinţi. Tatăl său era strungar, unul dintre cei mai buni din oraş, dar plecase pe front şi, de un an, nu se mai ştia nimic de el, iar mama lui fusese croitoreasă. Măcinată de boală, stătea neajutorată, aşteptându-şi sfârşitul crunt.

Marius era în clasa a VII-a şi, cu toate că avea multe probleme şi frământări, el era un elev silitor. După terminarea orelor, se întorcea de la şcoală, pe înserat. Felinarele ardeau paşnic cocoţate pe stâlpii de aramă. În faţa casei sale cu şindrile uscate şi cu gardul din şipculiţe subţiri se vedea un sfeşnic cu lumânări aprinse, care licăreau în bezna de afară. În obor era mare forfotă şi jelturi, iar câteva băbuţe îmbrăcate în straie negre se mişcau de colo-colo, confundându-se uşor cu nişte fantasmе. Atunci înţelesese, de fapt,

ce se întâmplase. Vestea morții mamei lui îi trecu rapid prin suflet, la fel ca o săgeată, cu vârful făcut din cel mai ascuțit oțel. Era complet deabusolat.

Vecinele sale se ocupaseră de toate treburile creștinești, iar după înmormântarea mamei sale rămăsese singur pe lume. Stătea acum în odaia mamei, cu ochii ațintiți pe oglinda cu foiță de argint. Vedea clar, în profunzimea oglinzii, viața sa dinainte și de după evenimentul tragic. Stinse lampa cu petrol și puse capul pe pernă, fără a putea închide vreun ochi. Trecu noaptea adâncă și, dimineată, Marius se trezi, încuie ușa casei și plecă...

ALUPOAEI BEATRICE GEORGIANA
COLEGIUL NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU”, BOTOȘANI
CLASA A VIII-A, PROF. COORD. EPURIANU PAULA DANIELA

Labirint de oglinzi false

Dacă ai încerca să te uiți la reflexia ta în oglindă, ce ai vedea? O întrebare prostească, așa-i? Ce ai putea vedea într-o oglindă? Un chip, un corp și un decor. Ce ar putea fi mai mult?... Totuși, pot afirma că o oglindă este la fel ca un om, reprezintă mai mult decât ceea ce pare.

Să ne gândim la reflexia luminii. Este formată din două raze, pe care noi nu le vedem, numite: raza incidentă și raza reflectată. Ele se întâlnesc într-un punct vizibil pentru ochiul uman, numit punct de incidență. Acesta este conturat prin trupul uman. Dar cele două raze? Nu sunt văzute, dar sunt esențiale.

Cu siguranță vă întrebați ce legătură există între aceste raze și subiectul dezbătut în acest moment. Poate pare imposibil, dar noi suntem mai mult decât niște simpli muritori. Ceea ce nu se vede, ca în cazul razelor, este ceea ce deținem în interior. Sufletul nostru este veșnic, mereu va fi acolo, mereu va lumina în nopțile fără voce și fără culoare, fără stele și fără visare. Problema este ca noi nu ne cunoaștem pe noi cu adevărat, ca să putem aprecia în mod cert personalitatea noastră.

Deseori suntem într-un labirint cu oglinzi. Nu există scăpare decât în oglinda care îți aparține, cea care te prezintă pe tine așa cum ești cu adevărat, nu una pe care ți-o împrumută altcineva, nu una pe care o folosești, dar știi că nu ai nevoie de ea, nu una stricată pe care încerci să o repari, nu una prea întunecată care îmbeznează cerul și speranțele tale, prea murdară. În loc să îți curețe sufletul, ți-l pătează cu vicii și neputințe, cu amărăciune și neînțelegere a propriei persoane... Ai nevoie de oglinda ta, cea în care te simți bine în pielea ta, cea în care simți că nimic nu este imposibil, cea în care te regăsești.

Pur și simplu, este oglinda care te reprezintă, fără să fii nevoit să te prefaci că ești altcineva decât preferi tu să fii, fără să fii nevoit să sperii în ceva în care nu crezi, fără să ai curajul să deschizi ochii, pentru că știi deja că ceea ce ți se va arăta nu este ceea ce visezi. Poate frica întunecă vederea și din acest motiv, labirintul în care ne aflăm are mii de ocolișuri, mii de uși blocate, mii de oglinzi false.

Lumea pe care o cunoști tu cade în dizgrația propriilor sentimente și gânduri, visele la care aspirai te doboară, persoanele din jurul tău nu mai sunt văzute la fel. Pentru că mereu schimbăm oglinzi și oglinzi.

ANTOCHI ANA MARIA CĂTĂLINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN PLATON”, BACĂU
CLASA A V-A, PROF. COORD. DĂNĂILĂ MOISĂ MIHAELA

Prințul neascultător

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi fost, nu s-ar mai povesti, un împărat înțelept și iubitor. Acesta avea un fiu obraznic și neglijent, care nu iubea deloc cartea. Tatăl a încercat să-l sfătuiască să învețe, dar, degeaba.

Anii treceau, iar prințul, pe cât devenea mai frumos, cu atât era mai nepăsător față de împărăție. Tatăl era foarte supărat, deoarece nu avea un moștenitor demn de împărăția sa. Împăratul vecin, auzind unele ca acestea, s-a gândit că era un moment potrivit pentru a cuceri împărăția vecină. Împăratul nostru avea o armată care să-i apere țara, dar îi trebuia un conducător, vrednic și iscusit.

Fiul a fost chemat de împărat, în sala tronului. Tatăl, încercând să-i explice situația fiului său, îi spuse:

- Fiule, împărăția vecină încearcă să ne cucerească pământurile, iar eu sunt prea bătrân, să conduc oastea în luptă, de aceea am nevoie de ajutorul tău. Te-am văzut antrenându-te și cred că ești vrednic de asta.

Fiul se gândi o clipă și după aceea spuse:

- Da, tată, voi lupta din toate puterile mele și voi face tot ce pot pentru a câștiga!

- Mulțumesc, fiule, dar înainte să pleci am ceva de spus. Dacă se întâmplă ceva cu tine, ești luat ostatic sau vei muri, eu și mama ta ne vom preschimba în doi porumbei albi ca neaua și vom jeli moartea ta, iar dacă te vei întoarce teafăr și nevătămat, vei fi încoronat împărat al acestui ținut, pe care îl vei moșteni și îl vei apăra cu prețul vieții tale.

Fiul împăratului îi mulțumi tatălui său pentru încrederea acordată și îl rugă pe împărat să-l lase pe cel mai iscusit slujitor al împărăției să-i fie sfetnic și tovarăș în luptă.

Oastea inamicului era numeroasă și bine pregătită. Fiul împăratului se lupta cu vitejie alături de oștenii lui, dar cu tot efortul depus pierdeau din ce în ce mai mulți soldați și au fost nevoiți să se retragă.

În încercarea de a se retrage, sunt capturați de către inamic. După o luptă pe viața și pe moarte, fiul împăratului este ucis, iar sfetnicul bătut cu brutalitate și aruncat într-o groapă, aproape mort.

Împăratul află vestea cumplită a pierderii scumpului său fiu și a regatului, care este copleșit de către inamicul ce dorea robirea împăratului și a împărătesei. Ei nu au fost găsiți deoarece s-au transformat în doi porumbei albi și au zburat în cel mai înalt turn al castelului, făcându-se nevăzuți. Dar ce s-a întâmplat cu sfetnicul împăratului?

În timp ce încercau să se retragă, prințul și sfetnicul făcuseră schimb de haine, prințul a fost confundat cu sfetnicul, iar sfetnicul a fost omorât.

Astfel, când fiul împăratului s-a întors în regat, încercând să-și găsească familia, a observat castelul, iar el își aducea aminte de toate promisiunile făcute tatălui său. După câteva momente, doi porumbei i se așezau pe umerii plini de răni. Erau tatăl și mama sa.

El își adusese aminte cuvintele tatălui său și începu să plângă.

- Îmi pare așa de rău, tată! spuse el, printre lacrimi. Te-am dezamăgit!

Dar în acel moment o mână grea îi atinse umărul.

- Nu m-ai dezamăgit, fiule, spuse tatăl său. M-ai făcut cel mai fericit tată, deoarece ai supraviețuit!

El se întoarse, își vazu tatăl și mama zâmbind către el.

- Mamă, tată! I-a luat în brațe și începu să plângă și mai tare. Am crezut că nu vă voi mai vedea niciodată!

- Shh! șopti mama sa. Trebuie să plecăm de aici, până nu ne vor găsi!

Cei trei au plecat din împărăție și nu au mai fost văzuți niciodată, unele persoane zic că au murit, alți zic că încă mai trăiesc și în zilele noastre, iar chipul lor apare adesea, în oglinda din salonul castelului.

Nimeni nu știe care-i adevărul, dar dacă vrei să-i vezi, fă o vizită la castelul lor și privește cu atenție oglinda din salon!

ASĂUANU AMALIA GEORGIANA
COLEGIUL NAȚIONAL „COSTACHE NEGRI”, TG. OCNA, BACĂU
CLASA A XI-A, PROF. COORD. ANTOHE CARMEN

Babilonie de reflexii fantomatice

suspin –

încerc să trasez conturul formelor mele în oglindă,
însă capul îmi bubuie de la urletele asteniei.
am obosit să îmbrac în aceeași zi indiferența și nevoia de mai mult,
când niciun străin nu îmi provoacă aceleași neschimbate stări.
perdiția-mi proferează inima,
care se încăpățânează să simtă.
mă văd lucidă în haosul vitros ce mi-l consider viață,
visând la ce se află dincolo de curcubeu.
aștept cu nerăbdare clipa nemuririi, văzându-mă deja infinită.

trupul meu a devenit o rană din clipa în care nu a mai simțit atingerea ta.
am căutat aceleași acuități în brațe străine, însă orice mână pe coapsa mea
m-a dezgustat,
fără să mă mângâie.
vomitam poeme de fiecare dată când în reflexia mea fantomatică se
distingea o urmă a prezenței tale trecute,
fără să înțeleg că nu o să îmi mai fii viitor.
e derutant să exist fără al meu iubit-
fără a mea mare dragoste
în această lume truculentă.
gândesc și simt în cioburi de sticlă, până când cineva o să reîntrească ce
cândva a fost distrus.

AVRĂMESCU TUDOR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SPIRU HARET”, BACĂU
CLASA A VII-A, PROF. COORD. VASILESCU MARIA

Tu și eu

Îmi amintesc de tine: aveai șort și genunchii veșnic juliți.
Port și acum semnele chiar dacă pantalonii s-au lungit
Între timp.

Mă văd în tine: te ascunzi într-o încăpere a sufletului meu,
dar te ivești ori de câte ori mă pufnește râsul.
Și uit grijile.

Te recunosc pe tine:
ne înspăimântă ferocitatea adulților.
Mi-am construit o mască fortificată.
Nu-i așa că mă ajuți să o dezlipesc?

Gemenii

Luna poleită, palidă lămâie
Se-oglindește-n colțul unei ferestruici
Și mirosul galben, dulce, de tămâie
Din odaia caldă-nvăluie doi prunci.

Chipuri în oglindă, gesturi similare
Încălzesc privirea oricărui bunici.
Împreună-n viață, sprijin, alinare
Existența toată-i zbor de rândunici.

BÂRZU ANISIA
LICEUL TEORETIC „SPIRU HARET”, MOINEȘTI, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. ANDREI FLORINA

Imaginea oglinzii

De multe ori m-am întrebat ce reprezintă cu adevărat oglinda. Cu timpul, am realizat că oglinda o pot regăsi în lacuri, mări, ape, gheață, dar și în cei din jur, fiind un mijloc de separare a lumilor duale, total diferite.

În societatea actuală, oamenii sunt catalogați doar după ceea ce par, după felul în care se îmbracă, în care vorbesc, modul în care pozează că sunt, ori după spusele altora despre ei. Însă, acest lucru constituie o realitate eronată, o iluzie a ceea ce este ființa umană. În aparență, nu se vor remarca niciodată adevăratele valori, ci se vor etala așteptările fiecăruia, idealurile perfecte, imposibil de îndeplinit. Pe când omul are mult mai mult de oferit.

Educația, integritatea, înțelepciunea, iubirea și bunătatea ilustrează oglinda sufletului. Aceasta reflectă, cu certitudine, portretul omului, alături de calități, dar și de defecte. Câte persoane s-au uitat cu sinceritate în oglindă, gândindu-se la cine sunt ei, ce își doresc în viață sau dacă se află pe drumul cel bun, spre împlinirea unui scop?

Omițând trăsăturile feței, corpul și toate obstacolele ce stau în fața dezvăluirii adevăratei personalități, se vor ivi trăsăturile morale, accentuându-se sufletul omului. De asemenea, puterea magică a oglinzii este relatată în celebra poveste „Albă ca zăpada și cei șapte pitici”, scrisă de frații Grimm. Aici, aceasta este prezentată asemeni unui judecător nemilos și aspru, având forța omniscienței.

Albă ca Zăpada este aleasă ca fiind mai frumoasă decât regina cea malefică, încă de la vârsta de șapte ani, căci inima bună și curată a fetei a învins frumusețea exterioară a mamei sale vitrege. Oglinda transpune puritate și limpezime, precum, din cele mai vechi timpuri, prima oglindă a fost reprezentată de luciul apei line, oamenii surprinzându-și chipurile în perfecțiunea lacului...

BOBOC DARIA MARIA
COLEGIUL NAȚIONAL „AL. I. CUZA”, FOCȘANI, VRANCEA
CLASA A IX-A, PROF. COORD. NOROCEA ANA-MARIA

Ridică privirea

Așa e lumea mea, iar voi sunteți martori. Puneți-vă, doar, în locul meu. Vă rog. De când m-am născut, a fost mereu cineva lângă mine, care îmi spunea ce să fac. Care lua decizii în locul meu. Deseori, era mama. De fapt, acum nici măcar nu știu cine e. Nu pare să fie mama mea. Nu simt nici măcar un contur cald care o înconjoară. Îmi construiește realitatea exact așa cum vrea ea. De când am deschis ochii prima dată, mi-a spus: „Nu ridică privirea! Dacă ceva e la înălțimea ochilor tăi sau mai jos, înseamnă că ai voie să vezi. Nu ridică privirea!” Mi-a repetat-o zilnic, timp de 20 ani. Acum urmează o nouă parte din realitate, pe care o voi afla. A venit.

Pășești, dar nu știi unde te duci. Nu ai unde. Continui să mergi, poate totuși s-a schimbat ceva. După colț, poate fi mai rău. Poate fi și bine, într-adevăr, dar și rău. Alegi să nu te duci, nu vrei să vezi cum e să fie rău. Nu mai suporti să vezi același alb strălucitor. Timp de 20 ani, e imaculat. Nu s-a schimbat nimic, dar tu îți dorești să se fi schimbat. Măcar culoarea pereților. Simți cum prinde viață în tine un ciob, care te rănește cu fiecare minut pierdut. Fiecare minut în care ai fi putut face ceva, dar ai ales să rămâi acolo. Nemișcat. Respirând cu greu, pentru că poate așa nu își va da seama că a trecut din nou timpul. El – ciobul. Și nu te va răni. Bravo, îți spun, ai reușit din nou. Te-ai strecurat prin viață.

Vrei să vezi oameni. Agitați, nervoși, fericiți, surprinși, oameni trăind. Ți-ai desenat pe perete o oglindă, dar nu reușești să vezi dincolo de ea. Nu înțelegi de ce.

Te așezi pe podeaua albastră – e, de fapt, o oglindă, dar tu nu știi asta. Camera în care ești, de fapt, nu are acoperiș, astfel că deasupra ta este cerul care a fost senin în toți cei 20 ani – și te gândești ce e de făcut. Ești isteț, știi că nu asta este realitatea, dar nu ești atât de inteligent, încât să știi care e de fapt. Și te topește sentimentul ăsta, puțin câte puțin. E cald, ți-e frig, te doare capul, parcă ai renunța. Dar dacă tot ceea ce se întâmplă acum este un test pentru ziua următoare? Mereu îți spui asta, e uimitor cât de mult poate dura sticlucăta ta cu speranță. Și tu te miri.

Te întrebi cât e ceasul. Te uiți pe perete – încadrată frumos, stă o altă oglindă desenată de tine. Parcă lumina de la fereastră – tu crezi că lumina vine de la cealaltă oglindă desenată de tine, dar de fapt vine de sus, de la acoperișul inexistent – bate spre mijloc-dreapta. Crezi că e ora 5:20 dimineața. Îți place să fii precis. E o calitate de a ta. Acum e și 21. Te

convingi. Începi să crezi că este 5 și... acum e și 22 de minute. Spuneam că îți place să fii precis, așa că ți-ai desenat și la mână o oglindă. E digitală, pentru că ar fi fost prea mic spațiul pentru una obișnuită, iar ochii nu te mai ajută de foarte mult timp. De fapt, nu te-au ajutat niciodată, cât ar fi trebuit.

Ți-am spus că ești isteț. Ești pasionat de geografie. Ai văzut imagini cu Deșertul Sahara, dar nu înțelegi ce este podeaua aceea uriașă, care înconjoară deșertul. Ai acceptat ideea prafului – deși nu-ți prea convine, pentru că ai văzut și tu praf la viața ta, era gri și te făcea să tușești. Așadar, nu vrei să călătorești în Africa. Nu ți se pare de încredere.

Îți place să citești. Și o faci destul de des. Îți place să îți imaginezi întâmplări. E un dar al tău, care nu poate fi preschimbat în oglindă. Încercat, dar eșuat. „Era prea mult conținut, care trebuia să fie șters.” Așa se zice, dar nu e adevărat. Sunt informații care îți aparțin doar ție, iar ceea ce e al tău nu îți poate lua nimeni.

Revenind, îți place să citești, să îți imaginezi povești. Chiar dacă darul nu-ți poate fi furat, nu te gândi că ai scapat. Minte ta a fost... accesoriată, dacă îmi permiți să spun așa. Și îmi permiți, pentru că eu îți creez povestea. Poți încerca să îți imaginezi ceva, să asimilezi informații, dar te păcălești. Minte ta este și ea o oglindă. Orice gând ai avea, el se întoarce la tine, exact la fel. Și, oricât ai încerca să adaugi mai multe personaje în povestea ta, nu se poate. Pentru că oglinda, mintea ta, nu acceptă intruși.

Astfel că ceea ce îți imaginezi ești doar tu. Îți oferă posibilitatea de a trăi doar aparent, pentru că în esență, totul este exact la fel, cu ceea ce îți povestesc eu acum.

BOTOI GEORGIANA MĂDĂLINA
COLEGIUL ECONOMIC „ION GHICA”, BACĂU
CLASA A XII-A, PROF. COORD. IFTIMIU NICOLETA

Tărâmul oglinzilor

Era o zi frumoasă de vară, când Ema se pregătea pentru interviul de angajare pentru postul de vânzătoare, la un magazin de jucării pentru copii, în orașul în care romantismul plutește prin aer, ca petalele de trandafiri. Paris, zis și „orașul iubirii”, era locul unde locuia fata. Ea nu prea știa orașul, dar știa că trebuie să fie la „Games and happiness”.

Emanuela sau Ema, Ema fiind porecla ei de la grădiniță, este în ziua de azi o puștoaică, care abia a terminat liceul. Ea era în Paris, pentru că voia să-și continue studiile acolo, dar avea nevoie de bani, pentru lecțiile de

franceză și școlarizare. Ea nu vrea la orice facultate, ci la facultatea de arhitectură „Bachelor of Interior Architecture and Design”.

Ea are ochii albaștri, ca suprafața Oceanului Pacific, părul ei era ca nisipul în Caraibe. Ea s-a născut în New York și, mai apoi, s-a mutat în Franța. Azi 3 august 2018, ora trei după-amiaza, merge spre sediul companiei. Ea era îmbrăcată într-o cămașă albă, într-un sacou negru, la fel ca pantalonii și pantofii ei cu toc, chiar mai mult, Ema a ales o poșetă elegantă, dar office de culoare vișinie ca și culoarea unghiilor ei, din acel moment. După jumătate de oră, coboară din blocul în care stătea și ia un taxi, ajungând într-un sfert de oră. Emanuela coboară din taxi și ajunge cu privirea la ultimul etaj. Toată clădirea era acoperită de geamurile ce par ca niște oglinzi, ce reflectă blândețea soarelui. Înainte de a intra, vede un gardian, gardianul o vede la rândul lui și o oprește.

- Domnișoară, vă rog să-mi prezentați actul dumneavoastră de identitate, îi spune gardianul.

- Ok, îi spune Ema și îi arată actul de identitate gardianului, fără să fie suspicioasă.

Gardianul părea de 30 ani, dar de fapt avea mult mai mult.

- Bine, puteți intra, aveți grijă să nu vă rătăciți. Râde și îi deschide ușa.

- Umm... Bine?! Îi spune domnița.

Întră Ema în clădire și, în loc de oameni, sunt oglinzi și în loc de gresia rece este un covor verde plin de flori, sunt de la crini, până la trandafiri, iar în loc de lumina becurilor, este, de fapt, soarele. Ema vede o oglindă și fuge spre ea, ajungând fix în fața ei.

- Bună! Eu sunt ghidul dumneavoastră pentru azi. Cu ce vă pot ajuta? întreabă oglinda.

- Ce este acest loc? întreabă Emanuela nedumerită, dar curioasă.

- Acesta este tărâmul oglinzilor și ai grijă cum vorbești și cu ce oglindă vorbești, pentru că viața ta se poate schimba radical. Ai înțeles?

- Da, am înțeles, spune Ema, în timp ce face ochii mari de uimire.

Vede altă oglindă și merge spre ea. În timp ce merge și vede mii și mii de oglinzi de la toate formele până la toate culorile, în final, ajunge în fața oglinzii.

- Bună! Sunt oglinda trecutului și istoriei, pot să-ți arăt trecutul tău și istoria lumii. Cu ce vrei să încep?

- Hmm... Cu trecutul meu.

- Ce bine... Te-ai trezit, spune cadrul medical de lângă ea.

- Ce s-a întâmplat, de mă aflu aici? se ridică fata, de pe patul inconfortabil.

- Ai leșinat, domnișoară Ema Jackson. A, cred că a fost din cauza emoțiilor.

- Am înțeles. Am aflat ce sunt cu adevărat și ce pot.

- Bine, acum fugi repejor pe scenă, că școala te așteaptă.

- Bine, vă mulțumesc pentru ajutor. Pleacă Ema și se îndreaptă spre scenă.

După ce se termină festivalul școlar, cu ocazia împlinirii a o sută ani de la înființarea școlii, am contactat-o pe Ema Jackson. Doar de la un simplu vis, a ajuns să să descopere oglinda interioară, care reflectă cu adevărat ce este ea.

BRAN BIANCA IOANA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. PATRICHE PAULA

Amintiri de Oglindă

Afară era o căldură toropitoare. Pielea palidă a fetei era năclăită de sudoare, în timp ce traversa câmpia de la marginea pădurii, culegând flori sălbatică pentru ca bunica ei, să i le împletească în păr. Se afla în pustietatea casei bunicii de două săptămâni, ceea ce o plictisea teribil. În fiecare zi, iar și iar ieșea să se plimbe, prin marea de iarbă ce o înconjura. Se retrase la umbra arborilor ce străjuiau câmpia, pentru a se proteja de soarele amiezii. Se plimbă de-a lungul acestora, până când niște dale sparte din piatră au început să se ițeasă din verdele plantelor pădurii. O urmă în adâncul pădurii, razele soarelui strecurându-se firav printe crengile înalte ale copacilor, ce formau o plasă peste față. Dalele începeau să se observe din ce în ce mai des și mai numeroase, cu fiecare minut înaintat, pe lângă copacii căzuți și pânze de păianjeni. Cărarea continuă până se transformă în scări, păzite de stânci acoperite cu mușchi și izvoare. Sângele fetei fierbea de curiozitate, cu cât înainta mai mult, cu atât ritmul inimii ei se întetea.

Merse prin pădure, înconjurată de copaci și liniște, până când în fața ei se înălța o poartă neagră de fier, prinsă de un zid de piatră acoperit cu iederă, ce se pierdea în pădure. Își continuă drumul, urmărind aleea ce s-a lățit astfel încât două căruțe să treacă, nestingherite, una pe lângă cealaltă. Garduri vii, formate din spini și trandafiri roșii, plecau de lângă alee, ducând cel mai probabil spre grădinile aflate în lateralul drumului. Copila decise să urmeze una dintre aceste poteci, năpădite de tufe de trandafiri, până ajunse la o fântână arteziană din piatră. Din mijlocul bazinului gol se înălța în aer o statuie, ce fusese frumoasă odată, dar acum îi lipsea un braț și un picior, față

contorsionată într-un strigăt mut fiind aproape neagră, de trecerea timpului. Dar statuia aceea părea să aibă ceva viu în ea, iar fata observă ochii statuii. Aceștia scânteiau, lumina soarelui sclipind în ei, oglindind imaginea grădinii neîngrijite. Fata își plecă ochii de la statuie, observând că pe marginea fântânii era sculptat mesajul „Oglinda, o poveste, o amintire, un adevăr“. Fata nu înțelese taina mesajului scrijelit pe fântână, așa că îi întoarse spatele și plecă înapoi, spre aleea principală.

Într-o zi, descoperi o cameră ciudată. Modelul ușii era același ca cel al ușii de la intrare, mânerul reprezentând o oglindă. Fata deschise ușa, și respirația i se tăie, când dădu cu ochii de ceea ce se afla în cameră. Pereții de lemn abia se mai zăreau de oglinzile de cristal, ce încadrau pereții. Erau de toate formele și mărimile, plecând de la oglinda imensă, cu cadru sculptat în lemn de mahon, răsucindu-se spre vârf, pentru a forma un fel de coroană deasupra oglinzii, ce se afla în partea cealaltă a camerei, ajungând la unele triunghiulare, pătrate, la mici cioburi de oglindă. Imaginea fetei palide cu părul negru se oglindea în toate, creând sute de alte fețe identice cu cea a copilei. Dar acesta nu era singură în oglindă. În imaginea redată se vedea și o masă ce se afla în mijlocul camerei, pe care fata nu o observă la început. Copila se îndreptă spre aceasta, călcând pe șiretul tenisului, desfăcându-l. Își lasă florile pe masă, pentru a se apleca să își lege șiretul, dar un sunet ca de sticlă spartă umplu camera. Oglinzile începură să strălucească, camera pulsând de energie și lumină. După câteva clipe totul se liniști, iar fata deschise ochii și se ridică din locul în care se ghemui.

Se uită la oglinzi, și în loc să își vadă imaginea, văzu sute de momente diferite, vedea pământul și râmele din acesta, văzu furnici cățărându-se pe alte plante, se văzu pe ea apropiindu-se de ființa prin ochii careia se privea, își văzu mâna și alte flori în ea, văzu cum acel ceva se apropie de masă și fusese pus pe ea. Și atunci înțelese. Oglinzile reflectau amintirile florilor, le spunea povestea, transmitea ce acestea nu puteau spune în cuvinte. Glasul acestora prindea viață în ele și trăiau prin ele. Fata rămase în picioare și urmări imaginile din toate unghiurile, holbându-se și întrebându-se cum de era așa ceva posibil. Stătu blocată, privind în oglinzi până când lumina amurgului, ce pătrundea prin tavanul de sticlă al încăperii, se stingea treptat, până când dispăru, iar atunci fata scăpă din transă și plecă spre casa bunicii.

A doua zi, își aduse cu ea ursulețul de pluș, pe care îl avea din copilărie, deoarece fata îi cunoștea istoria și își putea da seama exact ce taină ascundeau oglinzile. Îl puse pe masă, același sunet de sticlă spartă invadând din nou încăperea. Oglinzile începură să redea viața ursului, alături de copilă. Oglinda mare părea să afișeze cele mai fericite și cele mai amare amintiri. Prima dată, îi afișă pe părinții fetei, ce îi dăruiseră ursulețul, când aceasta împlinise doi ani, pe urmă arată momentul când mașina lor se izbi de un copac, iar părinții

fetei muriseră, așa ajungând la bunica ei, acum mai bine de o lună. Studie celelalte oglinzi, una o înfățișa când încerca să îi demonstreze ursulețului că putea merge pe bicicletă, dar căzu, o alta îi arătă o petrecere cu ceai imaginar, împreună cu alte animăluțe de pluș. Fata ridică ursulețul de pe masă și plecă din cameră. Gândurile îi zburau în sute de direcții, având sute de întrebări, despre amintirile pe care tocmai i le împărtășise ursul, prin oglinzi. De ce tatăl ei avea acea oglinjoară și ce făcea cu ea, de ce mama ei o spărsese, de ce nu îi spusese nimic despre ea, de ce, de ce, de ce? Întrebările îi învolburau mintea.

Se retrase în bibliotecă ca să se calmeze, deoarece mirosul cărților o ajuta să își limpezească gândurile. Se îndreptă spre fereastra mare a bibliotecii pentru a se așeza pe pernuțele prăfuite, de pe pervaz. Ajunsă lângă acestea, observă pe tocul geamului un „M” scrijelit, dar întors astfel încât să arate ca un „E”, ce arăta spre aria estică a bibliotecii. Fata se îndreptă spre rafturile indicate de simbol, descoperind acolo un altul, ce era orientat în sus.

Urcă treptele în spirală, până când ajunse pe o platformă ce era străjuită de scară și de rafturile bibliotecii. Studie cărțile, pregătindu-se să coboare când observă pe raftul de jos aceeași statuie ca aceea din grădină, doar că în membrul ce îi lipsea statuii de pe fântână aceasta ținea „M”-ul în mână. Fata întinse mâna să apuce statuia și descoperi că sub aceasta se află un buton. Copila îl apăsă nesigură, iar în lemnul bibliotecii apărură o deschizătură. Fata privi înăuntru și apucă cutiuța aflată acolo. O scoase la lumina zilei, suflă praful de pe capac. Cutia micuță era neagră, acoperită cu simbolul de pe uși, cel al razei de lumină ce se reflecta în oglinzi, formând litera atât de întâlnită în acest conac. Deschise cutia, iar înăuntru se află un inel din argint, sculptat cu modelul oglinzii mari.

Pleacă cu el în camera oglinzilor și îl așează pe masă, iar atunci totul a izbucnit în lumină, energie și culoare. Inelul avea atât de multe amintiri încât fiecare imagine se schimbă constant, imaginile alcătuind furtuni de nuanțe. În urgia creată de schimbarea prea bruscă a amintirilor, oglinda principală era calmă, înfățișând o femeie ce stătea în cameră urmărind poveștile mai multor obiecte, imaginea se schimbă și femeia se află într-o sală de judecată, fiind judecatoare, aducând drept dovezi și învinuiri imaginile ce i se afișau în oglinzi. Imaginea tot se schimbă, înfățișând mai multe procese, unde femeia dădea sentințe sau apăra nevinovații.

Fetei începură să i se pară cunoscută femeia, până când realizează că în imagini se află bunica ei. Suprafața oglinzii se schimbă din nou, iar copilei i se înfățișă mama, ce făcea același lucru ca și bunica ei. Apoi inelul o arătă cum compune o scrisoare, o ascunde sub fundul fals al cutiei și face ca mica cutie să rămână ascunsă, până când fata ei avea să o găsească. Copila ridică cutia și luă scrisoarea dinăuntru.

„Către Elizabeth Mirror

Draga mea copilă, am vrut să ai șansa să îți alegi singură viitorul, să ai posibilitatea de a alege unde vrei să te ducă viața ta, deoarece eu nu am avut posibilitatea asta. Bunica ta mi-a impus de mică voință ei, fără să am libertate deloc, de aceea am fugit din conacul familiei noastre, ajuns acum conacul tău după moartea tatălui tău și a mea. Dacă citești asta acum, înseamnă că temerile noastre s-au adevărit și că familia tatălui tău ne-a prins până la urmă, oricât am încercat să fugim de ei. Am luat decizia de a-ți scrie această scrisoare când ai împlinit doi ani, când ți-am dăruit ursul ce avea să fie cheia aflării despre originea ta, originea noastră. Amândouă suntem cititoare în oglinzi, ca fiecare femeie din familia Mirror. Harul nostru este că putem afla istoria obiectelor ce se reflectă în oglinzi. Fiecare lucru se încarcă cu o energie, fie ea negativă sau pozitivă, ce rămâne impregnată în acesta, dar când obiectul este pus în cercul de oglinzi, energia se eliberează și creează imagini pe care le putem vedea.

Din aceasta cauză, familia noastră a fost, de când se cunoaște, o familie de judecători. Citind adevărul în oglinzi, aplicam judecata în mod corect. Eu sunt de părere că noi am primit rolul de călăi, pe care nimeni nu îl dorea, de aceea am fugit, ca tu să ai șansa să trăiești departe de toate acestea. Din moment ce citești această scrisoare, acum știi ce ești și ce poți să faci. Tatăl tău a vrut să îți spună dintotdeauna menirea, însă eu nu l-am lăsat, nu am avut curajul să te las să afli ce orori se află în spatele oglinzilor ce par nevinovate, arătându-ne în ele doar chipul, dar acum ai aflat singură ceea ce pot face, fără ajutorul nostru, îmi pare nespun de rău pentru aceasta, voiam să ai o viață fericită, departe de toate acestea. Orice cale ai alege, să știi că eu și tatăl tău te vom susține și te vom iubi întotdeauna

Semnat: Eleonor Mirror”

Elizabeth înțelegea acum, înțelegea de ce bunica ei o ura și nu îi vorbea niciodată, deoarece îi destrămase familia de cititoare, așa că fata făcu prima alegere din viața ei. Avea să rămână în conac pentru totdeauna, împreună cu oglinzile, ce aveau să îi ajungă într-o zi prietene, să sfârșească împreună. Alesese ca frumoasa structură să fie închisoare și mormânt pentru ea și oglinzi, se simțea fericită când se gândea la asta.

BUDALĂ ȘTEFANA GEORGIANA
COLEGIUL ECONOMIC „ION GHICA” BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. IFTIMIU NICOLETA

Sufletul meu este mereu cu tine

Era o noapte frumoasă de primăvară, ceasul bătea ora două. Eram singur, pierdut într-un labirint de oglinzi și eram urmărit de niște creaturi oribile. Inima mea o luase la galop, luam guri de aer când apucam, dar nu erau de ajuns, simțeam cum picioarele mele cedau încetul cu încetul și credeam că voi fi omorât de acei monștri. Am alergat spre dreapta, sperând să găsesc ieșirea, dar dădusem de o înfundătură. Cad în genunchi și bat în perete, țipând după ajutor:

- Cineva să mă salveze, vă rog! am spus, în timp ce lacrimile au început să se prelingă pe fața mea. Auzeam cum monștrii se apropiau de mine, cu pași repezi. „Ai avut o viață scurtă și tristă, Luca. Nici nu ai apucat să îi spui fetei pe care ai plăcut-o că o iubești, aceasta a murit într-un accident, acum un an.” M-am ridicat și am văzut cum monștrii au dat colțul și au sărit pe mine.

Mereu m-am temut de moarte, deși le spuneam prietenilor mei că nu sunt speriat. Stând drept, așteptând ca monștrii să mă devoreze, simt cum cineva mă ia de talie și mă trage, iar corpul meu aterizează pe iarbă.

- Esti bine, Luca? aud o voce feminină, care îmi suna cunoscută oarecum. Mă ridic și, când mă uit să văd cine era, am rămas uimit. Era ea, cu părul lung până la coate, cu aceeași față îngrijorată, pe care a purtat-o când ne-am întâlnit pentru prima dată, cu ochii albaștri ca marea și fața ei de înger... Bine, acum vorbind, chiar este unul.

Am alergat la ea să o îmbrățișez, simțind același parfum care mă calma, de fiecare dată. Rup îmbrățișarea, mă uit la ea și o întreb:

- Ce cauți aici? De ce nu sunt în camera mea? Și de ce ești aici?

- Am auzit că cineva striga după ajutor, am vrut să o salvez, așa am văzut că ești tu.

O urmăresc cu grijă, până când observ că împrejurimile se schimbă și, dintr-o pădure, ajungem la intrarea unui parc de amuzament. Hainele noastre se schimbaseră în niște pijamale cu Stich:

- Ce se întâmplă? întreb îngrijorat. Aceasta se întoarce la mine și mă ia de brațe, făcându-mă să mă rușinez.

- Când am murit, un înger a apărut și mi-a spus că peste un an o să mi se îndeplinească cea mai mare dorință a mea, după aceea voi merge acolo unde îmi este locul. Dorința mea e ca să merg cu o persoană foarte importantă, într-un parc de amuzament, purtând aceleași pijamale. Deci, ce spui?

- Da! Spun, zâmbind. Hai să ne distrăm!

Atunci am realizat cât de mult însemna pentru mine și regretam că nu i-am spus că o plac, încă mai aveam o șansă, aceasta era ultima mea șansă să îi spun ce simt, pentru că nu o voi mai vedea niciodată. Eram în vârful dealului și inima mea se oprise. „Hai Luca! Știu că poți!” îmi spuneam, până când am simțit cum rollercoaster-ul se duce la vale și am țipat:

- Ștefana, te iubesc! am spus, în timp ce rollercoaster-ul cobora cu viteza luminii.

- Ce ai spus?

- Te iubesc!

- Nu te aud, ce ai spus? În cateva secunde rollercoaster-ul ajunge la final și spun:

- Te iubesc.

Aceasta începe să rădă.

- Te-am auzit de prima dată, dar am vrut să mai aud cum îmi spui asta.

Și se tăvălește pe jos, de râs. După ce termină, vine în fața mea și îmi dă acea chestie micuță, rotundă și împachetată. O deschid și văd o minioglindă.

- Sper să îți placă. Mulțumesc pentru tot. Îmi pare rău că doar atât a fost.

- A fost perfect. Mulțumesc pentru că mi-ai făcut fiecare zi mai frumoasă cu prezența ta și m-ai făcut să zâmbesc mereu. Nu te voi uita.

Și aceasta dispăre, mă trezesc în patul meu. Mă ridic și văd pe birou oglinda din vis, o deschid și văd o poză cu Ștefana, în care zâmbea. Pe oglindă a apărut un mesaj: „Sufletul meu este mereu cu tine”. Zâmbesc, mă uit pe geam și văd luna, făcându-mi cu mâna. Îi fac și eu cu mâna. Deschid geamul și o aud cum spune:

- Chiar dacă întreaga lume este împotriva ta, eu sunt întotdeauna de partea ta. O să fiu cu tine.

Și dispăre...

BULF ALICE TEODORA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „G. E. PALADE”, BUZĂU

CLASA A VIII-A, PROF. COORD. BULF VERONICA

Oglinda

Oglinda... Labirint de oglinzi, cioburi sparte? Sunt în fața unei oglinzi sau a propriei reflexii? Plânsul auriu al soarelui se reflectă în ea și o mângâie, precum o îmbrățișare călduroasă, dar timidă, reținută. Rama argintie lucește și parcă se simte mândră, că este în centrul atenției. Este pentru prima dată, după mulți ani, în care soarele își face sfios prezența, printre norii atârând la nesfârșit de lacrimi, plânsete și ploaie.

Dacă privesc cu atenție la ea, pot vedea fiecare parte a corpului meu cu ușurință. Încep să analizez silueta cu exigență... Fiecare detaliu e studiat atent, sub lupa necruțătoare a ochiului critic. Privesc un păr castaniu cu vârfurile destul de tocite, iar ochii parcă sunt mai deschiși la culoare și mai plini de viață, decât de obicei. Genele lungi se ițesc, destul de sfioase, într-un fel cu intenția de a nu deranja pe nimeni și cu nimic. Buzele au rămas neschimbate... Aceleași buze obișnuite, palide și uscate. Nu am mai acordat atenție prea multă îngrijirii lor. Observ și fața-mi palidă, albă ca varul și stoarsă de fericire, la fel ca o fantomă ce bântuie o casă, demult uitată de oameni.

Îmi cobor, ușor, privirea spre gât, mai apoi ea mutându-se, observând pieptul și talia. O talie mică, care a fost așa de când mă știu, de când m-am admirat în oglindă pentru prima dată, în urmă cu mulți ani, când nu înțelegeam prea bine sensul existenței. Cred că acesta este una dintre părțile pe care le apreciez la mine, gândesc cu voce tare. Apoi, ochii îmi zăresc brațele slabe și degetele subțiri. Timidă, parcă să nu mă deranjez, îmi arunc o privire fugară spre picioare. Am picioarele lungi, aproape perfecte, însă cicatricile mai orbesc puțin frumusețea lor.

Cumva, pe zi ce trece, văd un alt om... Un om schimbat, care s-a maturizat mult prea repede. Îmi îndrept degetul spre oglindă, cumva sperând că o să găsesc o altă eu, dintr-un univers paralel, mult prea îndepărtat ca oamenii să poată ajunge la el. Și... Degetul atinge oglinda. Simt o înjunghiere în inimă, un fior, o durere pe care nu am mai simțit-o niciodată. Un vâl alb de lumină îmi trece în fața ochilor... Brusc, persoana de partea cealaltă oglinzii pare reală.

Într-o singură clipă, priveam șocată în față corpul-mi, pe mine din alt univers, un geamăn străin... O clonă. Analizam, din cap până în picioare și cu mare atenție, dublura mea. Straniu. Singurul lucru care îmi atrăgea atenția era reflexia sufletului meu, în ochii vietății care stătea dinaintea mea. Am încercat să vorbesc, să dau un semn către o lume necunoscută, însă parcă niște pereți de sticlă mă înconjurau și nu puteam scoate niciun cuvânt. În mintea mea portretizam figura ca un fenomen fantomatic, paranormal. Începeam să mă sufoc, aerul nu îmi mai ajungea... Mă risipeam... Din ce în ce mai mult aveam senzația de neființă. Și brusc, degetul meu atinge sticla oglinzii iar.

Am simțit ca o tulburare în mine, o transpunere în postura celui alt. Doppelganger. Acum nu mai priveam oglindă. Mă aflui în alt loc. O cameră goală, care îmi inspiră teamă, frică, o senzație de nesiguranță. Nu exista nicio fereastră sau loc prin care să intre măcar o particică de lumină... un strop, însă pereții care mă înconjoară sunt albi ca laptele. La fel și pielea mea. Îmi văd venele atât de clar... sunt ca niște încrângături de ramuri, care încep și nu se termină.

Mă trezesc la câteva zile, poate săptămâni, sau chiar luni distanță... Deja am pierdut noțiunea timpului și relația cu realitatea. Sunt pierdută în timp și spațiu. Privesc o altă încăpere, de data asta am un deja-vu. Știu camera asta. Este camera mea. Camera din casa mea. Mă ridic din pat. Îmi simt corpul atât de ușor, parcă plutesc. Încep să explorez încăperea. Pare atât de cunoscută, dar atât de diferită. Totul pare aranjat și curat, la locul lui. În afara unui desen de pe birou.

Acesta înfățișează două chipuri, schițate slab în creion, desenate doar cu o singură linie continuă, care nu are început sau capăt. Pe spate... O scrisoare:
„Draga mea fiică,

Sper că într-o zi vei apuca să vezi scrisoarea aceasta. Îți scriu eu, mama ta, în speranța că într-o bună zi te vei face bine. Îți scriu din anul 2020. Acum câteva săptămâni ai fost internată într-un spital de boli mintale. Ai fost diagnosticată cu schizofrenie, după ce te-am găsit în fața oglinzii din camera ta. Stăteai nemișcată, ca o statuie. Te strigam, însă nu aveai nicio reacție.

Îmi dădeai sentimentul de transpunere în altă lume. Aveai pupilele dilatate și degetul arătător atingeau ușor oglinda. Ai fost internată în spital, iar de atunci nu te-am mai văzut... Nu îmi dau voie să vin la tine. Și dacă aș veni, nu te-aș găsi... Esti doar fizic acolo... Copilul meu, însă, e în altă lume, în care nu mi se permite să intru. Îmi vine să plâng de durere... Tot ce pot să fac e să sper că îmi voi revedea fiica perfect sănătoasă, plină de viață și cu acel zâmbet frumos de pe față.

Mama.”

Mă uit pe telefonul de pe noptiera mea. Îl deschid și citesc clar data de azi... 28 martie 2023. Merg să o caut pe mama...

BUSUIOC LORENA

**ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DR. ALEXANDRU ȘAFRAN”, BACĂU
CLASA A V-A, PROF. COORD. DĂNĂILĂ MOISĂ MIHAELA**

Oglinda fermecată

Au fost odată două fete care erau foarte sărace. Acestea trăiau doar din banii pe care îi câștigau, atunci când vindeau flori în oraș.

Într-o zi, când fetele se plimbau, au dat peste o bătrânică. Văzând că acesteia îi era foame și nu avea nimic de mâncare, se hotărâseră să-i dea puținul lor. Bătrânică, recunoscătoare, le-a oferit drept mulțumire o oglindă, dar ele nu erau nici entuziasmate, nici supărate, căci nu așteptau nimic de la biata bătrână. Plecaseră liniștite și ajunseseră la căsuța lor mică, dar primitoare, de la marginea pădurii.

Se făcuseră noapte! Era mare tăcere și liniște. Fetele se băgaseră în pat și adormiseră. În timp ce acestea dormeau, se auzea o voce subțire, care parcă fredona un cântec, dar fetele dormeau, nu știau ce lucru ciudat se întâmpla noaptea, căci, de obosite ce erau, dormeau duse.

Acest lucru s-a întâmplat timp de trei nopți la rând, până când fetele au observat că se petrece ceva straniu, la ele în cameră. Se făcuse iar noapte, dar de data aceasta au stat treze, pentru a vedea ciudățenia care se petrecea în timp ce dormeau. Vocea subțire se auzea din nou. Apoi o creatură foarte stranie ieși din oglindă. Fetele rămaseră uimite. Umbra cea înfricoșătoare se apropie de ele. Era o zână fermecătoare.

- Cine ești tu? întrebară ele.

- Eu sunt Zâna Daya! Îmi cer scuze dacă v-am speriat, dar trebuie să vă fâgăduiesc ceva. Vedeți voi, oglinda aceea de pe noptiera voastră este o oglindă fermecată, iar deținătorul acesteia are o responsabilitate foarte mare, deoarece în aceasta trăiesc sute de zâne, exact ca mine.

- Ce fel de responsabilitate?

- Deținătorul acestei oglinzi fermecate are responsabilitatea de a ajuta zânele să confrunte un balaur extrem de înfricoșător, căci are nouă capete. Noi ne putem apăra de el cu un cântec special, pe care îl cântăm în fiecare noapte, dar avem nevoie și de ajutorul vostru pentru a-l învinge. Oglinda a făcut în așa fel încât să ajungă la voi, deoarece a văzut că sunteți speciale.

- Noi? Suntem doar niște fete obișnuite, suntem prea sărmene ca să fim speciale, nu cred că vă putem ajuta și, în plus, nu puteți să vă cântați cântecul în continuare?

- Puterile noastre pălesc, din ce în ce mai multe zâne sunt capturate și li se iau puterile, iar cele care au mai rămas nu mai sunt la fel de puternice, cum erau odată.

- Și ce se întâmplă, dacă acest balaur vă va lua puterile la toate? întrebară ele.

- Lumea oamenilor va cădea într-un întuneric etern, unde nu va mai exista muzică sau lumina soarelui, iar oglinda în care locuim noi nu o să mai existe, împreună cu copacul cel magic.

- Este îngrozitor!

- Știu, de aceea vreau să vă rog să mă ajutați, pentru a salva atât lumea noastră, cât și lumea voastră. Ce ziceți? Credeți că puteți face asta?

- Este în joc soarta lumii noastre, deci dacă putem, vă vom ajuta!

A doua zi, dis-de-dimineață, fetele se treziseră cu gândul la spusele zânei. Oare chiar erau ele în stare să învingă un balaur cu nouă capete? Ei bine, ar fi fost o încercare, dar în joc era lumea lor și a zânelor. Zâna Daya veni apoi la ele și le pregăti, pentru aventura care le aștepta. Spuse o vrajă,

iar acestora le crescuseră aripi de zână și primiseră o baghetă magică. Brusc, intraseră în oglindă.

Înăuntrul oglinzii era ceva ce nu vedeai în fiecare zi. Toate sutele de zâne trăiau într-un arbore înalt, care emana liniște și căldură. Miliarde de licurici zburători pluteau în jurul acestuia, parcă era de vis. Intraseră toate trei într-o peșteră, care ducea spre o ușă uriașă, ce putea fi deschisă doar dacă cântai corect melodia de pe pereții peșterii. Dar nu era atât de ușor, aceasta era scrisă într-o altă limbă, pe care o cunoșteau doar cei care au trăit pe timpul regelui Magnus.

Acum trebuiau doar să găsească o zână, care să înțeleagă această limbă și să poată cânta acest cântec. Ușor de zis, dar greu de făcut. Trecură trei zile, iar într-un final acestea au găsit-o pe Zâna Jenny. Descifraseră acele simboluri și cântaseră melodia. Aceasta le sfătuiră pe fete să aibă grijă la drum, deoarece acesta este foarte întortocheat și conține foarte multe iluzii, care te vor dezorienta numaidecât. Le oferii un lăntișor magic, pentru a putea găsi drumul cel corect.

Merseseră cât merseseră și ajunseseră la un labirint. Atunci au folosit lăntișorul de la Jenny și astfel au găsit drumul cel corect. După aceasta, au făcut un popas, în care au tras un pui de somn. A doua zi, și-au continuat drumetia. După ce au mers mai mult timp, au dat peste un zmeu care nu părea prea prietenos. Fetele au rămas uimite la vederea acestei creaturi fantastice, deoarece nu exista așa ceva pe Pământ. S-au luptat cu acesta, iar fetele au ieșit învingătoare.

Au mers mai departe, până când au dat peste o poartă uriașă. După aceea poartă se afla balaurul, care trăgea un pui de somn. Atunci Daya le șopti fetelor:

- Trebuie să trecem de această poartă, în așa fel încât să nu trezim balaurul.

- Dar cum vom face asta?

- Știu eu! spuse una din fete. Ne putem teleporta dincolo de poartă!

- Bună idee!

Și astfel s-au teleportat toate, folosindu-și baghetele. Balaurul dormea liniștit. Lângă acesta era așezat într-un colț un sceptru negru, care avea în vârful un smarald înconjurat de lavă.

- Trebuie să luăm smaraldul acela, din vârful sceptrului de lângă balaur, șopti Daya.

- Dar cum vom ajunge acolo?

- Va trebui să traversăm lacul acela de lavă fără să-l trezim pe Skyler.

- Nu putem, pur și simplu, să zburăm peste el?

- Nu, deoarece nu ne putem folosi puterile atunci când suntem în încăperea aceasta, este un câmp de forță în jurul lacului, care nu ne permite să zburăm sau să ne teleportăm, spuse Daya.

- Va trebui să construim un pod peste care vom trece, spuse una dintre fete.

- Dar ne va lua mult să îl facem... Skyler se va trezi.

- Nu și dacă lucrăm împreună!

Și astfel au adus fetele mai multe zâne din Arborele cel magic, care le-au ajutat să construiască podul de piatră. Fetele au trecut cu grijă peste el și au ajuns pe partea cealaltă. Au luat smaraldul și l-au aruncat în lavă, atunci totul a înverzit, lava a devenit apă, peștera a devenit un loc plin de copaci magici și de curcubee, iar balaurul s-a transformat într-o zână uriașă.

- Vă mulțumesc că m-ați scăpat de blestemul balaurului! spuse zâna uriașă. Datorită vouă, sunt din nou liberă!

- Ne bucurăm că ești bine! spuseră în cor fetele.

- Cred că acum va trebui să plecați... O să îmi fie dor de voi! zise Daya.

-Și tu o să ne lipsești nouă! Oricum, o să vă mai vizităm dacă avem ocazia!

- Vă mulțumesc încă o dată, iar ca răsplată, aș vrea să plantați aceste semințe în grădina voastră, din acestea vor răsări cele mai frumoase flori. Vă rog să mai luați și punguța aceasta cu galbeni.

Fetele își luară rămas-bun și ieșiră din oglindă. Au pus-o într-un loc sigur și au ieșit afară, pentru a planta semințele, într-adevăr, erau cele mai frumoase flori, nu le-au mai văzut vreodată. Au plecat în oraș și au început să le vândă, astfel au scăpat de sărăcie și au trăit o viață fericită, până la adânci bătrâneți.

**CAZAN BIANCA IOANA LAVINIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „G. E. PALADE”, BUZĂU
CLASA A VII-A, PROF. COORD. BULF VERONICA**

Misterul

Ce este o oglindă cu adevărat? Este o întrebare foarte bună. Oglinda este pe departe unul dintre cele mai folosite lucruri de mine.

Oglinda îți poate fi un bun prieten. Te privești în ea și îi poți spune toate problemele, iar ea te va asculta. Te va asculta orice ai avea de spus. Oglinda stie să facă asta mai bine ca oricine. Dacă ești trist sau plângi, te va vedea în tăcere, dar nu va râde de tine niciodată. Dacă esti bucuros, va fi fericită alături de tine.

Te poți privi în ea oriunde și oricât și te vei vedea pe tine. Îți poți analiza trăsăturile corpului din cap până în picioare. De fiecare dată când mă privesc, îmi văd părul castaniu închis căzându-mi în bucle pe spate și ochii negri ca adâncul apelor, umbriți de niște gene lungi și ondulate. Dar mai presus de aspectul exterior, mă văd pe mine ca persoană. Mă imaginez. Știi ca acum sunt doar un copil, cu o viață obișnuită, dar imaginația mea nu are limite în ceea ce privește viitorul meu.

Mă imaginez peste câțiva ani absolvind liceul, studiind la facultatea mult dorită, obținând profesia mult visată de mine. Îmi imaginez aceste scenarii de viitor foarte profund, doar privindu-mă atent într-o simplă oglindă, așezată lângă fereastra din camera mea luminoasă. Îmi imaginez că aceasta va fi realitatea și simt că plutesc, când mă gândesc la ce lucruri frumoase aș putea realiza. Știu ca orice s-ar întâmpla trebuie să nu mă opresc din a încerca să îmi ating visul. La fel cum spune Dory, peștele cu pierderi de memorie din animația „În căutarea lui Nemo”: „Trebuie să înoți!”. Este o deviză importantă, pe care știu că trebuie să o urmez. Trebuie să trec peste toate, oricât de greu ar fi.

Toate aceste gânduri îmi sunt spulberate brusc de prezent. Mă trezesc în fața oglinzii mele dragi. Îmi spun că m-am gândit prea mult la viitor și că trebuie să mă concentrez pe prezent, pentru a nu pierde anii copilăriei și ai adolescenței. Trebuie să trăiesc în prezent, să trăiesc clipa. În viitor, dacă mă voi strădui, totul va fi bine. Încă nu am grijile pe care le are un adult, dar tot îmi place să-mi imaginez.

Reflexia din oglindă mă face să simt toate aceste sentimente adânci. Dar dintotdeauna am avut o întrebare legată de această oglindă. Mereu mi s-a părut ceva misterios. Poate că nu întotdeauna cea mai simplă versiune a lucrurilor e cea adevărată. Poate că nu eu sunt în această viață și doar îmi privesc reflexia într-o simplă bucată de geam. Poate că eu sunt propria-mi reflexie. Eu sunt reflexia mea din cealaltă parte a oglinzii. Poate că acolo este un univers fantastic cu ființe magice, un tărâm întunecat sau un regat al oglinzilor, unde cineva identic mie se privește.

Ce este cu adevărat o oglindă? Încă nu am găsit un răspuns pentru această întrebare. Cu siguranță nu este doar o bucată de geam pusă într-o ramă cu scopul de a-ți privi reflexia în ea. Sau poate exact asta este și imaginația mea este mult prea bogată. Se pare că nu o să aflu niciodată ce este, nu voi afla misterele ascunse, dar știu că întotdeauna când mă voi uita în oglindă mintea mea se va duce într-un univers paralel.

CĂLINESCU VICTORIA GABRIELA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI” BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. MOCANU RAMONA ELENA

Crinul păianjen

- Tu ce cauți aici? s-a răstît ea scandalizată, foindu-se pe canapeaua tare.

- Ți era dor de mine?

Fericita revedere a fost întreruptă de copitele sprintene ale armăsarilor suri, care au pus brișca în mișcare. Shane s-a mai încruntat încă o dată la mine, apoi și-a aruncat ochii în continuare pe paginile cărții. Și-a aranjat câteodată, agasată, șuvițele rebele de păr care s-au încrețit sub diadema cu nestemate, de asemenea, roșiatice. Nu degeaba era un Leu Purpuriu.

- Ce citești? am întrebat-o curios, sărind de pe locul meu spre al ei.

- Nu te interesează, a mormăit ea, lovindu-mă în braț cu grosul cotor al romanului. Nu m-aș mira dacă n-ai ști titlul, oricum. Abia dacă deschizi o carte.

- Poezii de Terebain? Ce banal, am comentat, deși citisem de două ori volumul.

- Gusturile tale sunt banale, mi-a întors-o ea, închizând cartea cu un pocnet. Cred că ai treburi mai bune de făcut decât să mă judeci. Încoronarea, presupun? Nevăzând nicio reacție din partea mea, a fost rândul ei să ofteze. Dacă vei îndrăzni să îmi oferi un dans în seara asta, îți promit că îți voi reteza mâna cu tot cu mânășă.

- Petrecerea e azi? am întrebat eu, mai șocat decât ar fi trebuit.

- Ești hilar, Ethen, jur, a spus ea, scăpând un râs ușor. E chiar în seara asta, iar încoronarea, mâine. Nu sunt valetul tău regal și nici nu sunt obligată să îți învăț calendarul.

- Și... Vei veni la petrecere? Cea înainte de încoronare, vreau să spun.

A fost prea târziu, când am realizat ce greșeală am făcut. Curiozitatea m-a înnebunit, dar nu am vrut să creadă că o simpatizam. Era o scorpie fără scrupule, care m-a necăjit încă de când am fost mic. Și eu am făcut la fel cu ea, totuși. Doar am vrut să știu dacă în marea aceea de tirani nobili aveam să găsesc un chip cunoscut... Chiar dacă ar fi fost ea.

- Normal că vin! Tata mă chinuie cu evenimentul ăsta de zile întregi. În plus, cum aș putea rata să te văd asasinat, adăuga cinică.

Nu a fost o noutate că toate familiile regale ale ținuturilor apropiate mă voiau mort. După ele, un plâpând ca mine nu ar fi meritat tronul. Din fiecare palat a răsărit, după o perioadă de timp, un copil nelegitim al regelui, care s-a considerat demn de tronul Mourartului. Fiind unicul moștenitor al familiei Saberrue, am fost sortit să fiu rege, indiferent de boala pe care am avut-o. Nu

mi-aș fi lăsat niciodată orgoliul împânzit de răutatea celor din jurul meu, însă a fost nedrept. Când obișnuiam să îmi admir reflexia în oglindă, tot ce vedeam era un tânăr ușor palid, dar bine lucrat, unul cu un zâmbet larg și ochi înflăcărați. De ce nu mă puteau vedea la fel? De ce trebuia să fiu judecat pentru slăbiciunile pe care le aveam? Am recunoscut, însă, că mi-a fost frică de moarte. Mi-a fost frică să mor singur, fără nimeni care să îmi confirme că făcusem tot ce se putuse și că fusesem puternic. Toți m-au descurajat și marginalizat pentru lipsa mea de putere și neîndemânarea în politică, pentru anemia care mă slăbise zilnic. Poate chiar nu am fost îndeajuns de solid pentru tron, dar mândria m-a împiedicat din a o admite.

- Ești o scorpie, am murmurat cu un rictus de agasare pe chip.

- O, te rog, măcar eu nu sunt atât de vanitoasă pe cât sunt de înaltă, a comentat ea. Nu poți ignora inevitabilul, Ethen. Se va întâmpla, iar eu voi fi acolo, chiar am chemat un artist care să immortalizeze momentul pe pânză.

I-am returnat zâmbetul mișelesc, apoi mi-am luat valiza și am ieșit din brișcă, auzind roțile oprindu-se în fața porților larg deschise. Viitorul rege s-a întors acasă.

*

- Scumpule, bine te-am regăsit! a exclamat Regina Iosayah brusc, mângâind obrații uscați ai Regelui.

- Iosayah, draga mea, a răspuns acesta, cuprinzând-o într-o îmbrățișare și sărutând-o blând pe frunte.

- Iubitul meu, eu... Trebuie să îți vorbesc.

- E despre încoronare, a presupus Regele, mohorându-se spontan. Dă-i drumul.

- Nu fi așa melodramatic, l-a certat ea. Călătoria voastră a durat o săptămână, m-ați lăsat singură să organizez totul! Dar nu e asta... Dragule, m-am mai gândit. Ethen nu e pregătit pentru tron.

- Iosayah... a șoptit regele exasperat, luându-i mâinile și strângându-le afectuos. Are douăzeci de ani și multă experiență.

- E anemia lui. Îl slăbește pe zi ce trece! Vrei ca Mourartul să fie guvernat de un rege uscățiv și plâpând?

- Iosayah... Nu ai încredere în mine? a întrebat regele în cele din urmă, pe ridurile sale adânci citindu-se extenuarea. I-am oferit o educație aleasă și un program care l-a pregătit, care l-a făcut îndeajuns de puternic pentru a conduce.

- Atunci nimic nu s-ar schimba. Tot tu ai fi rege. Iosayah și-a smuls mâinile dintr-ale lui, iar Derik își masa acum tâmplele obosit. Te-ai gândit la Lephyr?

- Copilul din flori...

- Pe care nu l-ai recunoscut niciodată? l-a întrerupt Iosayah. Da. Nu e al meu, dar e al tău. Și are dreptul de a-ți contesta decizia și de a lua tronul.

- Ți-ai trăda propriul copil...

- Ethen nu e copilul pe care mi l-am dorit! Nu am vrut, nu vreau și nu voi vrea să fiu înrudită cu... o rușine, concluzionează ea, ieșind din cameră furtunos.

Derik s-a uitat în gol spre ușă, timp în care Iosayah se grăbea spre cea mai apropiată brișcă. Era încă o dimineață senină când aceasta se îndrepta spre palatul Leilor Purpurii.

*

Sala tronului a fost mai elegantă ca niciodată, iar peisajul mă emoționase. Ghirlande de flori se înălțau și întindeau de-a lungul pereților, candelabru enorm emitea o lumină caldă care învelea mozaicul ferestrelor în culori deschise. Mesele înalte și rotunde erau acoperite de broderii cu simbolul Tigrului Auriu cu Dinți Sabie, deși nu erau încă ornate cu delicatase alese. Am privit intimidat tronul sculptat în aur, cel pe care aș fi șezut pentru tot restul tinereții mele... Asta, dacă avea să supraviețuiască seriei.

M-am uitat concentrat într-un punct fix, încercând să îmi mențin echilibrul, când o mână firavă m-a apucat de braț.

- Ce scenă superbă, a surâs Shane crudă. Regele are emoții.

Măinile ei erau acoperite de mânecile stacojii ale rochiei, părul roșcat și sălbatic așezându-se pe spatele său gol. Era întruchiparea unei flăcări care zvâcnea întotdeauna, interiorul fiind la fel de dogoritor ca exteriorul.

- Ai o ținută mediocră, a adăugat ea, dându-mi drumul și făcându-mi semn să o urmez. Când nu am găsit nicio replică, s-a încruntat brusc. Vino. Cred că ai nevoie de puțin aer curat, iar eu acum te-aș arunca în gol de pe platformă.

Gărzile lui Shane păseau îngrozitor de aproape de mine, dar bărbații ar fi fost numai buni în cazul în care aș fi leșinat. Am sperat să nu fie cazul, totuși.

Bolta căpătase culorile trandafirii ale apusului, iar norii cărămizii păreau niște bolovani care atârnavă fără vlagă. Adierea atenua amețeala, dar durerea de cap nu dispărea, Shane încă fiind lângă mine. Totuși, serenitatea i se întorsese. Ochii ei erau mereu nestinși, alimentați de determinare și, poate, de dispreț pentru mine. Părea atât de grațioasă, la fel de gingașă și, în același timp, neîmblânzită, ca un crin păianjen, floarea iadului. Privea îndrăznește orizontul, luându-și ochii de la gărzile care se încurcau într-o furtună de soapte.

Fusese prea târziu când am realizat motivul pentru care au fost atât de entuziasmate să ne urmeze. Pumnalul deja fusese înfipt în piept, atât de aproape de inimă.

M-am prăbușit pe podeaua de marmură a platformei, Shane lângă mine. S-a uitat lung și, când a priceput ce tocmai s-a întâmplat, s-a prăbușit și ea alături. Își rupea mâneca ținutei, acum de un purpuriu și mai strident din cauza sângelui meu. Înmuia compresa improvizată, atârându-se de ultima speranță că sângerea s-ar fi oprit.

Îmi simțeam capul ca de plumb, iar pleoapele îmi erau atât de grele, încât abia îmi puteam ține ochii deschiși. Gustul metalic al sângelui îmi inunda gura, dar nu puteam decât să zâmbesc văzând fața contorsionată de groază a prințesei. Repeta șoptit „Nu am știut, nu am știut...”, de parcă privirea mea pierdută ar fi fost cea mai cruntă pedeapsă de care avea parte. Chipul ei era exact cel pe care l-am avut și eu, la rândul meu, când mi-am aflat diagnosticul: parcă promisem o sentință pe viață. Spre deosebire de mine, ea chiar avea șanse mari să fie pedepsită pentru complot împotriva regelui... viitorului rege. Pumnalul care îmi străpunsese cutia toracică avea semețul leu purpuriu pe el, la urma urmei. Autorii crimei se topiseră în umbre, fiind de negăsit. Era doar ea, plângând prințul pe care obișnuia să-l facă idiot, să îl umilească sau să îl tachineze, în zilele ei mai bune.

Atunci realizasem cât de mult ne asemănăm, era ca o oglindă a mea. Poate de aceea nu am putut să o sufăr, îmi amintea prea mult de povestea mea nefericită: ambii am fost subestimați, încurcați într-o familie care nu ne-a oferit afecțiune, îmbătați de propriul orgoliu și, poate, disperați să ne afirmăm. Tot timpul acela, ea nu mă judecase pentru slăbiciunea mea, ci doar pentru că eram un îngâmfat incurabil.

Ochii ei cenușii erau atât de tulburi, la fel de tulburi ca valurile capricioase care se întindeau, acum, în fața mea. Eram deodată pe un vas care se înalța mândru deasupra apei, înconjurat de marinari care mă priveau extaziați, ca și cum eram un sfânt care se coborâse din ceruri pentru a-i binecuvânta. Era vasul meu, iar ei erau acolo pentru mine.

„Înainte!” le ordonam marinarilor care ridicau ancora, dar vocea mea răsună ca un ecou în mințile lor, fără ca eu să îmi deschid gura pentru a le comanda. Simțeam că adâncul ființei mele depindea de călătoria care urma.

Era un vis, unul atât de bizar și frumos, încât nici sfinții nu m-ar fi putut deștepta. Briza sărată era exact ca aceea pe care o îndrăgisem atât de mult încă de pe când eram copil. Nu eram înecat de propriul sânge, ci de mireasma îmbătătoare a algelor. Îmi umflam pieptul pentru a inspira aerul atât de curat. Totuși, în apa tumultuoasă tot se oglindea privirea nefiresc de tristă a lui Shane, părea desprinsă dintr-o poveste fantastică și nu o puteam lua în serios. Îmi imaginam că erau ochii unui spirit al apelor care urma să mă călăuzească într-o nouă aventură.

- Nu e așa rea, am șoptit eu cu un glas gătuit și stins, neștiind dacă mă refeream la mare, la Shane sau... la moartea însăși.

CHIRIAC ANDREEA ALEXANDRA
COLEGIUL NAȚIONAL „B. P. HASDEU”, BUZĂU
CLASA A VII-A, PROF. COORD. ȘERBU AMALIA GABRIELA

Doar o vedenie

Am primit casa bunicii. Nu mă simt bucuroasă. Casa doar îmi va aduce aminte de bunica. Am primit casa bunicii. Mă agăț de propoziția asta ca și cum ar fi ultimul lucru care mi-a rămas. O repet de nenumărate ori, în timp ce deschid poarta cu vechea cheie ruginită. Poarta scârțâie. Oricât de mult m-aș strădui, nu simt ca și cum aș vrea casa. Putea foarte bine să o ia mătușa Ana, dar testamentul zicea clar că eu sunt noua proprietară.

Soarele luminează delicat grădina, și nu pot decât să admir dedicarea bunicii pentru plantele ei. Mai ales crinii. Alb-perlați, răspândesc un parfum puternic. Sunt perfecți, atât de perfecți, fără niciun defect, încât mă întreb dacă nu cumva sunt făcuți din plastic. Chiar crinii aceia țipă. „Bunica a fost aici”. Mi se pune un nod în gât, și îmi propun să îi tai, cu prima ocazie. Erau florile preferate ale bunicii. Nu pot decât să mi-o imaginez pe bunica udând florile cu stropitoarea ei de plastic, chiar dacă eu îi explicasem. de nenumărate ori, că orice om din secolul douăzeci și unu folosește furtunul...

- Nu plânge, îmi șoptesc, dar simt că nu pot spune nimic, fără să îmi simt lacrimile curgându-mi pe obraji.

Strâng mai tare bretelele rucsacului și mă trezesc în fața ușii grele de abanos, pe care nu am putut niciodată să o deschid cum trebuie. Trag aer în piept. Știu că nu o să fie ușor să intru acolo, dar trebuie. Trebuie să pun lucrurile în ordine.

Intru doar ca să găsesc casa în dezordine. Parcă explodase o bombă acolo. Cuietul e demontat și tablourile evident mișcate, jachetele bunicii, pe podea și pământul de la floarea de lângă ușă acoperă parchetul, iar pe ușă e lipit un bilețel pe care scrie, cu scrisul mătușii Ana:

Să ne anunți dacă găsești inelul.

Văd roșu înaintea ochilor. Asta a însemnat bunica pentru voi? O barieră între inel și voi? Chiar nu mai aveți respect? Știu ce s-a întâmplat aici. Au venit să se uite după inel, o bijuterie scumpă, făcută din argint și safire, care valorează o avere.

Încep să fac curățenie. Bunicii i s-ar fi părut ciudat că o grămadă de oameni în toată firea n-au putut să găsească un amărât de inel. Era o femeie excentrică, ca să zic așa. Vorbea cu florile ei și avea mereu o vecină în vizită, vorbind despre tinerețea lor la o cană de ceai verde. Mi-e dor de toate astea.

Flori și ceai verde. Oftez. Acum totul e bine. Mai rămâne doar să merg în birou și să pun documentele în ordine.

Simt că mi se închid ochii. Au fost două luni grele, în care abia am putut dormi. Nu mă pot împăca cu ideea că nu o să o mai văd pe bunica niciodată. Că nu o să o mai văd răstindu-se la copiii vecinilor. Că nu o să o mai văd comentând că tricoul nu mi se asortează cu pantalonii. Mi-e dor de lucrurile care o făceau pe bunica să fie... bunica.

Biroul e bine iluminat. Bunicii îi plăcea lumina. Pașii îmi sunt înăbușiți de covorul persan. Mă așez cu spatele la biblioteca de stejar și încep să citesc teancul de hârtii, dar nu mă pot concentra. Atenția îmi e distrasă periodic de orice: o pasăre cântând în cireșul de afară, de colțul covorului ce stă strâmb. Nu știi cât timp trece, până când aud o voce ce seamănă îngrozitor de mult cu a mea spunând:

- Văd că nici tu nu te-ai prins. Păcat.

Îmi ridic privirea și nu văd pe nimeni. Doar reflexia mea ce mă privește bațjocoritor din oglinda cu rame albe din fața biroului. Dar arată diferit. Eu din oglindă am trăsături mai disprețuitoare. Nu am părul răvășit, nici ochelarii ce îmi stau șui pe nas.

Bunica, vorbind cu o oglindă. Cu oroarea supranaturală care stă acolo, povestindu-i totul despre mine. *E doar o vedenie, e doar o vedenie, e doar o vedenie...*

- Nu vezi? scui pă reflexia. Uite-te în spatele meu și spune-mi ce vezi.

În spatele reflexiei nu e nimic, doar negru. Nimic. Așa e cuvântul. Nu e nimic. Nu răspund. Mă chinui să respir, cu inima care îmi bate atât de tare încât simt că îmi vor exploda coastele.

- Nimic! Imaginează-ți o eternitate acolo, în neant. În nimic. Unde ești doar tu și singurul tău scop e să te uiți la oameni prin oglinzi și să îți dorești să scapi, să ai o viață normală...

Ochii reflexiei strălucesc într-o nuanță stranie de roșu. Începe să râdă.

- Sunt în stare să fac orice să scap de acolo, dar nu pot să ies decât cu ajutor din afară... Dar, cu bunica ta, am văzut șansa perfectă.

Albesc. Camera începe să se învârtă.

E doar o vedenie, e doar o vedenie, e doar o vedenie...

- Ești un monstru, reușesc să articulez, încă incapabilă să mă mișc.

- Nu există monștri, pufnește oroarea din oglindă. Există doar oameni cu simțul moralității mai slab decât alții, atâta tot. Există doar oameni care ar face orice, oricât de greșit ar fi, să primească ceea ce vor. Eu vreau libertate.

Apoi zâmbește.

- M-ai întrebat cine sunt. Sunt monstrul din tine. Partea întunecată. Partea întunecată a fiecărui om, de fapt. Am omis să îți spun asta.

Apoi mă trage de mână și mă aruncă în oglindă. Am apucat doar să văd oroarea stând pe covorul persan, zâmbind, cu înfățișarea mea, în timp ce eu cad în neant.

CHIRILĂ BEATRICE
COLEGIUL NAȚIONAL „GHEORGHE VRĂNCEANU”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. EGARMIN ANA-MARIA

Simbioză

O ploaie de gloanțe se năpustește asupra flancului din care fac parte. Șuieratul macabru este parcă acoperit de mirosul greu de pământ ud și sânge, mirosul morții ce ne așteaptă mult, mult mai aproape decât am fi crezut. Îmi strâng ochii cu putere și mă ascund cât de bine pot în tranșeul a cărui singură DECORAȚIUNE este un covor de cadavre.

Sunt acum pe câmpul de luptă. Soarele se scurge în spatele taberei pe care ne pregătim să o atacăm. Întregul cer arată ca și cum ar avea o hemoragie. Vântul s-a oprit și el, probabil mănâncă popcorn, în timp ce se pregătește să vadă un masacru, de parcă s-ar uita la o comedie. Ah... O comedie... Ce mult îmi plăceau... Nu știu ce e cu mine. E prima dată când mă gândesc la viața... De dinainte. De când am primit scrisoarea, care mă anunța că „voi aduce victoria de partea țării”, mi-am promis că nu mă voi mai gândi niciodată la ce a fost.

Mă uit în jos, cu umerii îngreunați. Povara pe care războiul mi-a adus-o... Sunt epuizat. Într-o baltă, de lângă bocancul meu, apa tremură din cauza vibrațiilor produse de arme, sau din cauza spiritelor ce nu au plecat încă dintre noi. Mă prăbușesc cu capul în baltă. Mă doare tot corpul. Ce sete îmi e. Mă uit. Nu știu unde, dar mă uit. Imaginea tremură, e greu să înțeleg. În infinitul roșu, se disting slab trei oameni. Un televizor? O canapea! Înțeleg. Doi copii stau pe canapea și se uită la televizorul plin de purici. Un bătrân se uită la o ramă foto, goală. Încerc să mă apropiu, dar regretul își face imediat loc în inima mea. În sticla din mâna bătrânului nu se reflectă nimic altceva decât chipul tatălui meu. Nici nu trebuie să mă mai uit la copiii de pe canapea pentru a-mi da seama că sunt eu, împreună cu fratele meu. De ce văd asta? Nu vreau, nu îmi place! Imaginea dispare, sufocată de o plapumă de durere și apă... Lacrimi. Aveam tot ce îmi doream. Aveam o casă, o familie, o viață. Ce am acum? Războiul mi-a smuls brutal din viață fiecare lucru. Îmi aduc arma laser la piept și o strâng, de parcă este singura mea scăpare, singurul lucru pe care îl mai am..

Pe lângă toate lucrurile pe care nu le-au înțeles se găsește acum ceea ce cred că mă va omorî mai repede și mai brutal decât războiul – oglinda din „baie”... Mereu mi-a fost greu să trec pe lângă ea, dar acum, cu toate gândurile pe care le am... Îmi fac curaj și pășesc mai departe cu ochii închiși. Simt cum mă cheamă, cum vrea ca eu să o văd, cum vrea să-mi răpească spiritul și să-mi lase corpul ca o cochilie goală în fața ei. Încerc să înec toate gândurile cu apa rece pe care mi-o torn pe cap, dar până și asta zguduie ceva din mine. Haide, ești în siguranță aici, îmi spun, în încercarea de a uita tot ce s-a întâmplat. Nu pot, nu, nu, nu vreau! Simt cum corpul meu se deplasează involuntar spre bucata ruginită de oglindă. Văd aceeași pereche de ochi goi și verzi, dar de data asta nu mă mai privesc, ci se uită undeva... undeva departe.

Aș râde cum am făcut-o mai devreme, dar sunt doar dezamăgit și scârbit de ceea ce am ajuns. Un monstru vânat de alți monștri. Asta sunt. Înainte nu puteam nici să mănânc dacă mâncarea nu era simetric așezată în farfurie. Războiul m-a transformat într-o atrocitate. Oglinda îmi amintește că foamea m-a învățat că simetria nu contează. Setea mi-a arătat că dacă ai un stomac destul de puternic, poți bea apă de oriunde (dar nu recomand). Nu puteam să dorm într-o cameră care nu respecta normele feng-shui până când m-am trezit aici cu un sac de dormit în brațe. Nicio pernă sau pătură moale. Cea mai mare schimbare s-a produs atunci când am primit o armă și cel mai rapid (și ineficient) instructaj. Am fost smuls din utopia în care trăiam și adus... aici.

Mi-am dat seama că trebuie să omor ca să nu fiu omorât. Iar eu mă temeam până și de gândacii de bucătărie. Niciodată nu mi-a plăcut să fiu aici. Dar nu ai nicio opțiune odată ce te găsești în fața acestui „tren” controlat haotic de marile puteri. Oglinda știe că locul meu nu trebuia să fie aici. Oglinda știe tot ce am făcut. Oglinda...

Ce se întâmplă?! Visarea mea se oprește abrupt când se aude o bufnitură puternică iar sirenele antiaeriene încep să urle prelung și jalnic. Panica prinde rădăcini chiar și pentru cei mai pregătiți pentru astfel de situații. Nu prea înțeleg ce se întâmplă, am auzit doar cuvintele „bombă atomică”, „rămas-bun” și „moarte”. În câteva secunde, o lumină puternică pune stăpânire pe noapte. Sunt căzut pe jos, prins între dărâmături și oameni. Cu toate că am ochii închiși, pot vedea de parcă nici nu aș avea pleoape. Ba mai mult, pot vedea oasele tuturor, iar împrejurimile prind o culoare strălucitoare de un verde deschis și bolnăvicios. Urmează o bubuitură devastatoare, care s-a asigurat că nimeni din niciuna dintre cele două tabere nu va mai pleca niciodată viu sau întreg. Sunt îngropat mult prea adânc. Nu are rost, nu am energia necesară. Îmi accept coșciugul de metal, pământ și soldați.

N-am de ce să mă tem. Un singur lucru iese în evidență, înainte să-mi închid permanent ochii: bucata de oglindă în care m-am tăiat ieri, pe vremea asta.

CIOLAN VIORICA
COLEGIUL „MIHAI EMINESCU”, BACĂU
CLASA A XII-A, PROF. COORD. TEMELIE VASILICA

Amintiri

Doar păpușa cu ochii de sticlă
Și geamurile sparte ale casei îmi mai amintesc de tine, de mine, de noi.
Și tablourile de pe holul nostru
Încă te mai cheamă
În speranța că ai să te întorci,
În speranța că vor fi din nou vii
Și ne vor reflecta a noastră fericire.
Oglinda din dormitorul tău încă ne așteaptă pe noi,
Încă așteaptă să fie privită din nou așa cum o făceam noi odată.
E singura dovadă că tu încă mai ești,
Singura dovadă a amintirilor noastre atunci când o privești,
Dar... nu pot să o mai privesc din nou,
Nu vreau să mă înec în amarul de amintiri,
Închegate cu durerea despărțirii de tine
Ce simt că se va năvăli peste mine!
Prefer tăcerea în fiecare zi,
Prefer să nu o mai privesc,
Chiar dacă aș vrea atât de mult,
Pe tine, mamă, să te privesc!

CIUDOR ANTONIA BIANCA
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV „NADIA COMĂNECI”, ONEȘTI,
BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. CALAPOD ANDREEA

Cioburi de oglinzi

Sufletul unui om este o adevărată enigmă, un amalgam de sentimente, de trăiri și de dorințe, adresate stelelor într-o noapte rece și senină, momente visate, ce odată neîmplinite, iau forma unor comete ce cad în inconștientul nostru, distrugând tot printr-o explozie cutremurătoare. Sufletul este asemenea unui desen, creat dintr-un amestec de cretă colorată, stângăcie și inocență, pe aleea plină de frunze, ce separă rădăcinile copacilor una de alta: liber, nonconformist, nelimitat, lipsit de orice dimensiune, dar care încape nestingherit într-un trup mic și fragil, care este, în esență, un Cosmos și în care, de multe ori, înfloresc fericiri sau dureri mai mari decât el.

Avem nevoie de mâini calde care să ne apuce când soarele adoarme și lasă loc întunericului, iar dacă nu ne ține nimeni, trebuie să ne aruncăm cu totul în noapte, fiindcă pe cer vom găsi stele, ce pot fi punctele noastre de reper. Așa cum era și Casy...

Unica rază de soare ce îl mai putea încălzi, pe timp de noapte, pe domnul Smith, era mica fetiță blondă pe care o ținea strâns la piept, sub îmbrățișarea lunii. Spre dimineață, după ce îi săruta creștetul capului, își lua cartea veche de pe noptieră, albumul, își trăgea scaunul mai aproape de geam și aștepta, cu nerăbdare în suflet și cu lacrimi în ochi, răsăritul. Domnul Smith era pasionat dintotdeauna de fotografii, de stele și de cafea. Cu toate acestea, meseria lui se afla pe partea opusă a tuturor pasiunilor sale, căci nu se gândise niciodată să își deschidă o cafenea micuță într-un colț al Wall Street sau să devină fotograf, cu atât mai puțin astrolog. Bunicii lui Casy l-au văzut, încă de la vârsta nepoatei lor, un avocat de succes, astfel încât acesta ducea mai departe, cu mândrie, meseria practică în familia lor.

În timpul liber pe care îl prindea destul de rar, pasiunile sale formau un întreg perfect, împreună. Faptul că nu făcea asta în fiecare zi, îl determina să savureze fiecare moment cu mai mult drag, de fiecare dată. Intra în fugă în biroul său, știind că glasul vesel al fetiței cu pantofi roz și ochi albaștri trebuia să răsunе, din clipă în clipă. Își sorta grăbit hârtiile de la procese și le punea într-un colț al camerei, acolo unde își abandona toate problemele de la locul de muncă, după care se întorcea la biroul lucios, dintr-un lemn masiv de stejar, iar din primul sertar, din partea dreaptă, scotea albumul de vacanțe, unde avea toate fotografiile făcute fiecărei constelații ce-l impresiona, prima fiind chiar coperta, cea pe care o mângâia mereu, privind cu drag cele două

stele ce-i luminau viața. Îl așeza cu grijă în același loc, iar apoi se lăsa ușor de birou, neinstalându-se pe scaun până ce nu apărea micuța.

Părul ei zburdalnic, ce întotdeauna sărea în toate direcțiile, acoperea jumătate din fața ursulețului Boldy, ce își odihnea capul pe umărul ei subțire. Era îmbrăcată tot timpul, la acea oră din zi, în prințesă și întârzia deoarece ședea de la ora de ceai se prelungea zilnic, din diferite motive, cel mai des întâlnit fiind faptul că Boldy era mult prea somnoros și își scăpa capul pe masă. Casy și celelalte prietene ale ei se amuzau de fiecare dată pe seama lui, iar ea apoi se simțea vinovată și încerca să-l împace. După ce simțea că a făcut totul cum trebuia, fetița îl apuca repede și urca în grabă scările. Cum ajungea la cinci metri de ușa biroului, îl striga pe tatăl ei și zâmbea inconștient, știind că doar o ușă o despărțea de brațele în care și-ar fi dorit să rămână o viață întreagă, căci asta însemna „acasă”.

Leea Smith se potrivea foarte mult cu soțul ei, din punct de vedere profesional, căci ea era model, iar el îi era fotograf de câte ori avea nevoie. Casy era oglinda mamei sale, la fel de fragilă, la fel de frumoasă, la fel de inteligentă și desigur, la fel de atentă la detalii. Cu toate că susținerea exista la orice pas în familia lor, pe Leea nu o lega nimic de astrologie, cu excepția fiicei sale, Casiopeea. Domnul Smith a ales acest nume de constelație pentru fiica sa, iar Leea a fost de acord, având în minte faptul că nimic nu o putea face mai specială. Micuța ei urma să devină cea mai frumoasă stea, oglinda orizontului lor și punctul de reper atunci când se vor mai rătăci pe diferite drumuri ale vieții, ce urmau să-i ducă spre necunoscut.

Pentru că niciodată nu se putea concentra la explicațiile domnului Smith despre tot de însemna spațiul cosmic, Leea se hotărâ mereu doar să vină cu cele două băuturi, să le ureze distracție plăcută, acompaniată de câte un sărut și apoi să plece pentru a-și rezolva treburile, însă niciodată nu ar fi putut opune rezistență în fața modului în care Casy o implora să mai stea.

Ura din tot sufletul orașul care, cândva, îi stătea la degetul mic. Nu mai suporta să audă agitația în care, doar cu un an în urmă, iubea să se scufunde. Luase o pauză de la tot ce era legat de New York, o pauză ce putea dura tot restul vieții lui și excludea total varianta de a o crește pe Casy în acel loc blestemat. Toate evenimentele din anul respectiv, ce părea unul interminabil, îi afectase puternic și credința, ce se afla într-o puternică antiteză. Deși ura gândul că Dumnezeu exista, ba din pricina faptului că nu a fost de ajutor, la momentul potrivit, ba fiindcă El a chemat un înger de care avea nevoie, privea cerul cu recunoștință, pentru că micuța blondă încă îi zâmbea când deschidea ochii albaștri. Retrăia în fiecare zi, cu mai multă durere, momentul în care văzuse mașina unui om, ce tocmai își îngropase durerea în alcool, accelerând puternic spre fetele lui. Leea și Casy trăiau printr-un singur suflet, iar când una dintre ele era în pericol, cealaltă simțea acest lucru.

Deși nu o mai vedea în spatele ei, în oglinda sa din casă, Casy îl lua adesea pe domnul Smith de mână și îl trăgea puternic după ea afară. Obișnuise să înțeleagă din primele încercări ce își dorea fiica sa, iar el nu se opunea, căci îi plăcea la fel de mult. Când dorul pentru Leea crescuse atât de mult, încât nu mai putea fi dus pe umerii slabi ai lui Casy, acesta trebuia să fie pus jos și tratat. Lângă ferma celor doi, sub clar de lună, un râu se vărsa liniștit, reflectând cerul cu toate elementele sale. Casy obișnuia să se oprească deasupra, pe pod, cu tatăl ei de mână. Se ridica pe vârfuri și în ciuda înălțimii sale, făcea tot posibilul să se poată vedea pe suprafața mișcătoare.

După ce Casy spunea când era gata, domnul Smith închidea ochii, respira profund, iar apoi făcea la fel ca ea. Se vedeau unul pe altul în mișcarea apei, iar după ce se strângeau de mână, priveau deasupra lor, spre Casiopeea, acolo unde Leea strălucea. După plecarea ei, acesta era singurul mod de a mai găsi liniștea lor, era singura oglindă în care familia se vedea, din nou, completă.

COMAN TEODORA ELENA
COLEGIUL NAȚIONAL „B. P. HASDEU”, BUZĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. DINU ELENA

7 ani de aproape noroc

Mama mereu obișnuia să-mi povestească despre oglinzi și cum ar trebui să stau departe de ele. În satul nostru mic de pe lângă Londra, o oglindă spartă însemna ghinion, timp de șapte ani întregi, pentru persoana care o spărgea. Când aveam cinci ani, îmi spunea că, dacă oglinda se sparge, din ea vor ieși monștrii care mănâncă copiii neascultători, sperând că așa mă va face să fiu atentă în jurul lor. Dar cu cât creșteam, cu atât voiam să aflu mai mult despre blestemul oglinzilor.

Mă jucam cu sora mea, Kriss, în ziua în care totul a luat-o razna. Eram pe hol, lovind mingea, pasând-o de la una la alta. Era rândul meu să dau și am pasat-o cu putere. Dar Kriss nu a reușit să oprească mingea, care a ricoșat din ușa camerei direct într-un perete. Când am auzit sunetul de sticla spartă ce abia lovise podeaua am intrat în cameră, sperând totuși că geamul era cel ce a avut de suferit. Totul a încremenit în jurul meu atunci când am văzut oglinda spartă pe perete. Toate gândurile mi se amestecaseră în minte; toate se învăteau în jurul unui singur cuvânt: șapte. Șapte ani de ghinion; șapte ani de rușine; șapte ani în care lumea se va feri de mine precum păcătoșii de mersul la biserică. Inima îmi batea atât de tare, încât nu mi-am dat seama când părinții mei au intrat în cameră.

Tata începuse să țipe la mine, dar eram prea ocupată încercând să-mi fac ordine în minte pentru a îl asculta. Cât despre mama, privirea ei spunea totul. Din acel moment m-am așteptat ca viața să-mi fie plină de ghinion.

Dar nu a fost așa. Niciodată n-am numit lucrurile ce mi se întâmplau ghinion. Le consider mai rele decât ghinionul. E ca și cum totul este luat chiar de sub nasul meu, ca și cum o iau pe direcția cea bună, dar nu găsesc destinația. Este mereu la fel: încep în forță, lumea îmi spune că o să ajung departe, că acesta este drumul cel bun, dar gustul câștigului îmi rămâne mereu străin. Oare e dulce? Oare e amar? Nu am cum să aflu. Eu nu am nici noroc, nici ghinion. Eu am doar aproape noroc, iar asta este mult mai rău decât orice altceva. De cinci ani nu am mai fost prima alegere în nimic. Nici școală, nici joc, nici măcar familie. O, Doamne, măcar de eram ultima! Dar nu, eu sunt mereu imediat sub prima poziție. „*Locul al doilea este primul și cel mai mare pierzător*”. Asta îmi spunea mereu tata. El a fost primul care a început să se distanțeze de mine, cel care îi spunea surorii mele mai mici să nu-mi vorbească, căci ea nu are nevoie să fie asociată cu cineva care și-a distrus orice urmă de viitor. Mama începuse și ea să mă ignore din ce în ce mai mult. Sunetul unor pași apăsați mă scoate din transa în care amintirea oglinzii mă ademenise. Nu m-au înspăimântat, deoarece știam că la un moment dat, băiatul care mă aștepta în adierea lină de primăvară, va veni să mă găsească.

Pașii se auzeau din ce în ce mai tare, dar eu nu-mi pot lua ochii de la oglina spartă de pe perete. Băiatul era din ce în ce mai aproape. Îi simt prezența în spatele meu, iar respirația lui îmi gădilă ușor gâtul.

- Tella? îmi șopti în ureche, cu vocea lui adâncă. Te simți bine?

- Sunt bine, Luke, spun, întorcându-mă pentru a-i putea vedea ochii aceia ciocolatii pentru care aş face orice. Sunt bine.

Aerul rece al nopții îmi mângâia pielea, făcându-mă să tremur puțin la schimbarea bruscă de temperatură. Luke observă asta, așa că își scoate sacoul de stofă și mi-l așează pe umeri. I-am zâmbit recunoscătoare și m-am așezat pe iarbă, odihnindu-mi picioarele obosite. El mi-a imitat gestul, apoi mă privi. Ochii lui păreau reci, iar chipul îi este lipsit de orice expresie. Zâmbetul meu începe și el să dispară.

- Hei! Ce s-a întâmplat? Întreb, în timp ce îmi ridic mâna pentru a-i mângâia obrazul. Luke îmi dă peste mână și începe să se uite la firele de iarbă de pe jos.

Liniște. Nu rostește niciun cuvânt. Își ridică capul, iar privirile ni se întâlnesc. Ochii aceia care, acum ceva timp, îmi puteau vedea chiar și sufletul sunt acum lipsiți de orice scelipire. Îmi ia fața în palmele lui pentru a mă aduce mai aproape de el, iar buzele noastre se întâlnesc într-un sărut. Doar că acest sărut nu seamănă cu niciunul de până acum. Este atât de delicat, încât am crezut că îi este frică să nu mă rănească. Ne îndepărtăm unul de celălalt și

stăm în liniște câteva momente. Luke își deschide gura, parcă vrând să zică ceva, dar o închide la loc. După câteva minute încearcă din nou și spune

- Tella, urmează să îți zic ceva, ce tot încerc să împărtășesc cu tine, de ceva timp. Știu că după ce am să mă opresc iar din vorbit, sentimentele tale vor fi diferite față de cele de acum. Dacă ai să decizi că mă urăști, vreau să mi-o spui în față, bine?

- Sunt logodit, Tella. Sunt logodit dinainte să ne fi cunoscut. Am cerut-o de soție cu o seară înainte să plec din Anglia spre Franța.

Am simțit cum cerul înstelat al nopții se prăbușește peste mine. Luke e logodit. El are pe cineva care îl așteaptă de mai bine de doi ani. *Am crezut că eu chiar te iubesc...* Totul fusese doar în capul meu. Toată povestea noastră nu fusese decât o mare de minciuni.

- Am încercat să te iubesc, cu fiecare parte a sufletului meu. Dar nu am putut. Tot ce tu făceai îmi amintea de ea. Când tu râdeai, auzeam de fapt râsul ei; când te priveam în ochi, îi vedeam de fapt pe ai ei; când mă uitam la tine o vedeam numai pe ea. Am încercat să te iubesc pentru ceea ce ești, dar nu am putut.

- Mincinosule! am strigat tare în timp ce lacrimile mi se prelingeau pe față. M-am ridicat de pe iarbă, privind oriunde, în afară de el. Doi ani! Doi ani am crezut că tu ești alesul! Doi ani am crezut că blestemul meu s-a rupt! Am crezut mereu că tu ești singurul care mă va pune mereu pe primul loc. Singurul care mă iubea și prețuia. În tot acest timp, în toți acești ani... am fost mereu pe locul doi pentru tine, am țipat la el cu un suspin.

Am respirat adânc aer în piept. Luke se ridicase în picioare de ceva timp, așteptând să mă calmez. M-am apropiat de el, știind ce am de făcut.

- Când e nunta? l-am întrebat, privindu-l fix în ochii aceia ciocolatii pe care îi diprețuiesc atât de mult.

- În trei luni.

- Cred că ar trebui să pleci.

Luke clatină din cap că da, își ia sacoul de pe umerii mei și se îndreaptă spre ieșirea din curte.

Lacrimile începuseră să mi se usuce pe față din cauza vântului de primăvară. Noaptea era răcoasă, plăcută. Îmi las capul ușor pe spate, pentru a privi cerul înstelat. Luna îmi mângâia fața cu razele ei argintii. Închid ochii și șoptesc: *Doar încă doi ani. Doar încă doi ani și se împlinesc cei șapte ani de aproape noroc. Voi fi liberă.* Deschid iar ochii și mă îndrept spre casă. Acum sunt doar eu singură, împreună cu aproape norocul meu.

**CONSTANTINESCU ȘTEFANIA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. STROE CĂLINA**

Oglinda

„De ce te uiți așa?”, spun.
În oglinda lucioasă
Se observă o grimasă
La care nici nu încerc să mă opun.
 „Parcă te știi de undeva”, răspunde reflexia.
 Mă mir auzind acestea,
 Dar de fapt, treceam adesea
 Pe când nu îmi bulversa galaxia.

„Nu prea ai de unde,
Nu mai trec de mult pe aici
Pentru că tu știi numai să modifici
Orice gând ce-mi pătrunde”.
 Cioburi mii cad la pământ
 După un pumn lovit crunt
 Spre obiectul acum făcut mărunț
 Cu mici bucățele zburând în vânt.

Lacrimi îmi inundă obrazii,
Însă nu mă pot abține.
Știind că nu mă mai poate vrăji,
Ridic un ciob spre mine.
 Oglindă, oglinjoară,
 Cine e cea mai frumoasă din țară?
 Niciun cuvânt nu îmi zboară,
 Dar mintea încă mai compară,
 Dragă oglinjoară.

CORLADI DENISA ȘTEFANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SECUIENI, BACĂU
CLASA A VIII-A, PROF. COORD. GAVRILĂ CORINA ELENA

Am plecat amândoi

Mi-ai arătat cireșul mort de lângă lac.
Era blând, fără unde în larg.
Ne vedeam ca-ntr-o oglindă neagră
Fără aripi –
Erau transformate-n cenușă oarbă.
Ne vedeam pe noi –
Doi tineri cu o urmă de viitor,
Ce cântau lent într-un cor.
Era frumos. Nu se spulbera.
Era grandios. Nimeni nu plângea
Cu lacrimi crude de sânge dur.
Visuri prea multe!
Erau multe și atât de mute!
Mai multe, curgând cu dor.
Mai multe... E atât de gol!
Mai multe... Nu au rol!
E domol.

Am venit cu lacrimi
Ce se spârgeau în bărbie.
Erai cu fața la oglinda noastră vie!
Copac leneș, crud, fără stelele o mie,
Se lupta pe-un cadavru opac
Cu gravitația, ce-l ținea de-o coastă.
Oase grele, drogate,
Cu iubire îmbătate
Stăteau atârinate,
De-o frânghie fără conștiință.
Fără scop
Și fără lacrimi de viață,
Fără iubire,
Nici visuri.
Doar stăteai și mă așteptai
Să te gălesc
Și pentru o ultimă dată,
Să te iubesc.

Te voiam înapoi,
Dar am plecat amândoi,
Și degetele-mi îndoii,
Căutându-te într-o apă roșie,
Până când mai scot un fum
Și totul se sfâșie.

CRUCILĂ BIANCA ALEXANDRA
COLEGIUL NAȚIONAL „SPIRU HARET”, TG. JIU, GORJ
CLASA A IX-A, PROF. COORD. POPESCU GEORGETA

Terapia dintre visuri

Băieții încă necopți la minte, niște larve umane, consumă orice fel de hrană, o sug, o mestecă, înghit toate impresiile una după alta, pe urmă se transformă în crisalide și înăuntrul pupei totul se cristalizează într-o ordine dată, totul se clădește așa cum trebuie – sunt prelucrate reflexele, se formează deprinderile, sunt asimilate primele reprezentări despre lume. Dar câte crisalide mor fără să ajungă la ultima fază, fără să spargă coconul, nelăsând să iasă fluturile din el! Cât de multe ființe rămân însă larve până la moarte, fără să înțeleagă că n-o să ajungă niciodată la maturitate. Ai înțeles, Grasse? De astăzi, trebuie să înțelegi că nu fiecare ambalaj are un interior frumos.

Vorbele mamei zburau prin capul meu. Mă uitam spre tavanul albicios al salonului, picăturile perfuziei îmi străpungeau corpul, iar durerea din zona abdomenului se evaporase, din momentul accidentului. Tăcerea lor cu privire la starea mea de sănătate mă metamorfozase complet. Vei înțelege mai târziu!, doctorul îmi mângâia capul și îmi rostea aceleași cuvinte mereu. Parcă momentul acesta era repetitiv, iar timpul înghețase. Treceau zilele, dispăruseră cercurile sângerii din ziua aceea, brațele mele fuseseră acoperite cu o substanță galbenă, aplicată fără vreo delicatețe. Tata mă privea, înghețat de la mijloc, cu pupilele ieșite în exterior și cu un zâmbet învăluit în miresme cenușii, pline de lacrimi amare.

S-a apropiat de mine, m-a așezat cu capul pe brațul lui. Măinile-mi tremurau, iar restul corpului înghețase, picioarele parcă fuseseră prinse în capcana a zeci de meduze.

- Tată, ce se întâmplă? Nu-mi pot controla corpul

M-a prins de mână, un val de lacrimi se scurgeau pe așternutul alb al patului, dar nu-mi rostea niciun cuvânt.

- Ai șaisprezece ani, trebuie să înțelegi că, întotdeauna, parfumurile viitorului sunt mai importante decât cele ale prezentului. S-a oprit, vorbea precum un amnezic, nu-i înțelegeam glăsurile.

- Grasse, Grasse, trezește-te!

O picătură rece mi-a cuprins ochii, înainte ca eu să-i pot deschide în totalitate. Tata, mama și o asistentă mă priveau cu o milă care-mi urca din nou în brațe un fior fierbinte. Nu-mi spuneau nimic. Ușa s-a deschis, o altă asistentă intrase, împingând un cărucior adus parcă dintr-un subsol abandonat al vreunui spital.

- Hai, dragule! Mergem acasă!

Mi-am ațintit privirea asupra mamei, care parcă se avântase doar în lacrimi, am încercat să cobor.

Am simțit o podea rece, cenușie. Mâinile lor începuseră să mă sprijine și mă așeze în scaunul de mai devreme. De aceea tăceau, de aceea tata îmi șoptise acele vorbe. De azi eu eram un alt parfum al viitorului. Eram defect.

Urmele de pe firavul meu corp dispăruseră de mult timp, sufletul și interiorul meu erau bolnave pe vecie. Erau precum o boală care-ți doboară psihicul din momentul citirii analizelor.

Trecuseră șase luni de când stăteam mereu întins în patul îmbibat cu suferințe eterne. O parte a adolescenței mele murise în urmă cu un an.

- Grasse, pot intra?

Am acoperit caietul în care-mi destăinuiam ascunzișurile sufletului cu o forță imprezvizibilă. Mama îmi adusese un dosar plin cu scrisori de la școala în care învățasem până anul trecut.

- M-am întâlnit cu doamna dirigintă și m-a rugat să-ți ofer o bucățică din inima colegilor, prin aceste scrisori.

Eu eram înghețat. Nu vorbeam cu nimeni, parcă buzele îmi fuseseră cusute cu ața albă pentru tot restul vieții. Îmi ștergeam sufletul de praf doar când stelele salutau cerul și-mi luminau camera. Aprindeam lampa până la care mă trăgeam în dreapta patului, pentru a-mi vedea caietul.

Astăzi se împlinesc șase luni de la externarea mea. Din acea zi am hotărât să-mi fac un singur prieten, scrisul. Poate într-o zi voi putea întinde acest caiet lumii. Să le transmit și lor terapia sufletului, fără de care astăzi m-aș fi aflat departe de realitate, cu o durere imensă în suflet, lăsată celor dragi. Timpul se scurge altfel când rândurile se schițează cu simbolurile inimii mele.

Am așezat pixul în caiet și am adormit. Treceau zile, luni, ani, iar eu mă cufundam, tot mai mult, în poveștile mele. Mama-mi șoptea la ureche că eu sunt băiatul ei cu păr azuriu. Eram la fel de monoton, nu mai vorbisem de doi ani, iar astăzi împlineam optsprezece ani. Vârsta la care totul trebuia să prindă contur în ochii mei, dar singurul contur pe care-l cunoșteam era cel al peniței,

cu care schișasem zeci de caiete. Îmi ocupasem un raft al bibliotecii cu toate creațiile mele, care aveau puterea de a mă ține în prezentul acelor timpuri pe vecie.

Credeam că pierdusem totul la șaisprezece ani, că-mi anulasem propria viață dintr-o simplă joacă, că de acum aveam să trăiesc între pereții de la etajul casei noastre. Priveam mulțimea de oameni care se așezau pe scaunele negre ale sălii de spectacol și așteptau, cu nerăbdare, lansarea cărții mele „Magia părului azuriu”!

În primul rând se afla mama, care nu mai creionase un zâmbet curat și înțelept de mulți ani, iar în spatele ei se afla doamna dirigintă, care își păstrase sclipirea de pe chipul ei, în toți acești ani.

Emoțiile îmi imobilizau corpul, dar sufletul spărsese, în sfârșit, armura prinsă forțat de corpul meu. Mă aflam în același scaun, dar băiatul cu părul castaniu, cu ochii verzi și cu lacrimi negre pe obraz se transformase într-un profesor care își lansa propria carte și le oferea copiilor cu nevoie speciale terapia sufletului: scrisul.

DANCIU ALESSANDRA STEFANIA
COLEGIUL NAȚIONAL „B. P. HASDEU”, BUZĂU
CLASA A VII-A, PROF. COORD. ȘERBU AMALIA GABRIELA

Oglinda adevărului

Bună! Sunt Cristina și, în cazul în care nu știi cine sunt, atunci probabil trăiești sub o rocă. Pentru cei care mă cunosc, eu sunt una dintre fetele populare ale liceului și am multe caracteristici cu care mă pot lăuda: am haine scumpe, bani, frumusețe, cam astea sunt lucrurile care contează pentru mine. Știu, fata perfectă!

Astăzi este ziua ideală pentru a le arăta celorlalte fete că eu sunt mai bună decât ele. În curând se va alege câștigătoarea de drept a acestui titlu și trebuie să-l obțin. Am fost la sală, m-am antrenat din greu și, când să ies pe ușă, am auzit ceva:

- Pâss, hei! Cristina!

Mă întorc speriată, dar nu văd nimic ciudat în camera mea. Poate mi s-a părut!

- Pâss, Cristina!

Băi, ce se întâmplă...? Singurul lucru care părea ciudat era oglinda mea foarte scumpă, care se întorsese spre mine. Mă îndrept curioasă spre ea și o întreb:

- Este cineva acolo?

- Daa, zise o voce ciudată, pe un ton ironic. Nu mă vezi că vorbesc cu tine?

- Amm... Nu! Sunt doar eu. Cu chipul meu natural, îmbrăcată cu niște haine care nu sunt de firmă, iar părul nu are nici măcar o picătură de fixativ! Și... De ce am un ghiozdan lângă mine?

- Poate pentru că această persoană ar trebui să fii tu!

- Glumești, nu? Uită-te la mine! Așa o tocolară, fără pic de machiaj și elegantă! Eu...

- Asta este tot ce ai de spus? Am o singură întrebare. Unde sunt prietenii tăi?

- Prieteni? Hahaha! Prietenii sunt pentru persoanele cărora nu le pasă de competiții și reputații! Singurele „prietene” sunt adversarele mele, pe care o să le înving la concurs!

- Off, vai! În ce te-ai transformat! Unde este cea adolescentă naturală, care ținea la prietenii ei și muncea din greu să obțină cele mai bune note din clasă? Unde este cea Cristina?

- Cea Cristina este moartă! După ce s-a întâmplat atunci cu...

- Te referi atunci când prietenii tăi ți-au făcut cea farsă și te-ai făcut de râs în fața întregii școli?

- Și nu este de ajuns? De atunci, pe fața mea o să vezi doar un zâmbet, sub masca mea de fond de ten și pudră se ascund sentimentele cele mai adânci: supărarea, tristețea și frica! Acestea trei au fost cele care m-au adus în jos prima oară, așa că nu o să se mai repete!

- Cristina, toate sentimentele, fie bune, fie rele, au un rost în viața asta. Uneori, ai vrea să fii fericit toată ziua și să ieși cu cei din jurul tău și să trăiești clipa, dar sunt și clipe când cedezi, în acel moment trebuie să te descarci de toate lucrurile rele, care s-au întâmplat. Iar despre prieteni, acele persoane care îți vor fi alături și care te vor accepta așa cum ești tu, aceia sunt adevărații prieteni, nu cei pe care îi întâlnești la colț de stradă! Prietenii adevărați sunt puțini, dar există! Deci ce vrei să faci, vrei să te afirmi și să te îmbraci normal, fără să te machezi și să te prezinți la școală ca o elevă conștiincioasă sau preferi să te ascunzi, după cea mască, să câștigi un premiu, care să nu fie al tău?!

- O să încerc! Mulțumesc pentru sfaturi!

- Fă alegerea cea bună!

- O s-o fac! Mi-am spus în gând!

În ultimile săptămâni, m-am prezentat la școală ca o elevă normală de liceu, iar profesorii chiar au fost șocați să mă vadă la ore. Trebuia să le fac o poză! Mă rog, venise, în sfârșit, ziua adevărului!

- Iar câștigătoarea este... Rebeca Maria!

Offf, nu am câștigat! (mi-am spus în gând). Se pare că Rebeca a reușit să-i impresioneze atât pe colegii mei de liceu, cât și pe profesori. Ajunsă acasă, m-am băgat în pat, lângă păturica mea pufoasă și aud din nou vocea misterioasă, care îmi vorbise cu câteva zile în urmă

- Deci, ai câștigat?

- Nu! Am crezut că, dacă mă schimb într-o persoană normală, voi câștiga, dar se pare că nu s-a întâmplat așa cum mi-am propus!

- Cristina, nu ai înțeles ideea. Eu te-am sfătuit să participi la acest concurs așa cum ești tu cu adevărat, pentru a-ți demonstra ție, nu altora, că nu este important cum ești la exterior, ci cum ești cu adevărat în interior! Iar tu mi-ai demonstrat în aceste zile foarte multe lucruri!

- Cum ar fi?

- Ai avut foarte multe teste în ultimele zile și ai stat până seara, târziu, să înveți cum trebuie lecția; în plus, am văzut că singurele momente în care te-ai atins de telefon au fost ca să-i ajuți pe colegii tăi la teme. Un aspect foarte important, am observat, că nu ai mai stat jumătate de oră să îți alegi hainele perfecte pentru școală, ci să repeți încă o dată lecția. Am dreptate?

- Da, dar mă simt așa de ciudat uneori, că fac aceste lucruri!

- Cu timpul, o să te obișnuiești! Hai, gata cu vorba! Ai niște teme de făcut pentru mâine!

- Ai dreptate!

Ziua următoare m-am dus încrezătoare și energică la prima oră, aceea de română! Intră profesoara în clasă, face prezența și, dintr-o dată, se aude în toată școala:

- *Voturile au fost falsificate! Cristina este câștigătoarea concursului!*

Colegii m-au luat în brațe și au început să-mi rostească numele, din ce în ce mai tare! Aveam atât de multe emoții, simțeam că leșin. Totuși, spre surprinderea mea și a tuturor, Rebeca a venit în pauză și și-a cerut scuze pentru cele întâmplate. În lacrimi, mi-a înmănat coronița ei:

- Felicitări! Tu ești deținătoarea de drept a acestui premiu!

- Mulțumesc.

După terminarea orelor, am ajuns acasă și voiam să-i spun oglinzii ce evenimente minunate s-au petrecut, dar am rămas profund dezamăgită, pentru că nu îmi răspundea.

- O fi fost doar în mintea mea?

DĂNĂILĂ MIHAI

COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU CLASA A V-A, PROF. COORD. PALADE-JITARU RAMONA

Oglinda

Într-o zi când mă jucam cu prietenii în fața blocului, mi s-a făcut sete, așa că am urcat în casă. Am băut apă, dar când am vrut să mă duc jos la prietenii mei, am observat că pe un perete că a apărut o oglindă. O oglindă cu un aspect ciudat.

Rama arăta ca o rădăcină de copac, iar o jumătate era roșie și cealaltă era albă. Pe fiecare parte avea câte un buton. Desigur, unul alb și unul roșu. Butoanele acelea parcă mă atrăgeau, dar am zis să le las în pace, pe moment. Așa că m-am dus jos la ai mei, pentru că mă așteptau cu nerăbdare, căci jocul nostru nu putea continua, dacă echipele nu erau complete. Mai spre seară, când au plecat toți acasă, am mers și eu sus, se făcuse foarte frig.

Uitasem de oglinda ciudată, dar când am ajuns în casă, mi-am reamintit de ea și de cât de atrăgătoare erau acele butoane. Nu mai puteam rezista, așa că l-am apăsat pe cel roșu. Câteva scunde nu s-a întâmplat nimic, apoi a apărut o reflexie a mea, doar că sub formă de demon, o arătare cu mantie neagră și ochi pătrunzători. M-am speriat puțin, dar atunci am auzit:

– Haide să-ți arăt ceva, intră prin oglindă!

Eu, fiind oarecum curios, am intrat. Am ajuns într-o altă dimensiune, cred că era iadul. Atmosfera era apăsătoare, sufocantă, un întuneric brăzdat de fulgere și luminat de focuri, străpuns de tot felul de zgomote asurzitoare. Acolo era chiar orașul meu natal, Bacău, dar distrus. Clădirile erau în flăcări, oamenii țipau de frica, ce se simțea în aer. Se vedea cu ochiul liber că acel loc e plin de sărăcie și de ură. Pe jos erau mormane de gunoaie, oamenii erau morocânoși și niște ființe ale întunericului îi chinuiau. De fapt, pe acea lume se afla tot globul pământesc, doar că mult mai rău. Reflexia mea demonică mi-a zis că acolo sunt toți oamenii, care au fost foarte răi pe pământ și că acum plătesc.

- Nu vrei să ajungi ca ei, nu? m-a întrebat el.

- Nu, chiar nu vreau.

- Bine, hai spre oglindă atunci.

Am mers înapoi spre oglinda portal, pentru a ajunge acasă. Când am trecut prin aceasta, am observat că nu trecuse deloc timpul. Asta însemna că opream timpul, cât eram înăuntru.

Ziua următoare, după ce m-am trezit, am apăsat celălalt buton, pentru că eram curios să văd ce face. A apărut tot o reflexie a mea, dar înger. Acesta arăta ca un om normal, doar că avea o mantie multicoloră, un zâmbet călduros

și o aură foarte strălucitoare. La invitația lui, am intrat în oglindă, doar că acum cred că am ajuns în rai. Acolo soarele strălucea, vântul adia, păsărelele cântau de zor și nu semăna cu cealaltă dimensiune. Totul era verde și viu, oamenii erau fericiți, totul sclipea de curățenie. Copiii mergeau în parcuri și se distrau împreună, iar oamenilor nu le era frică să iasă din casă, pentru că o să fie băuți și chinuiți, ca pe cealaltă lume. Îngerul mi-a zis că acolo ajung doar oamenii care au fost buni la suflet, pe pământ.

DIACONU AMALIA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A V-A, PROF. COORD. JITARU RAMONA

Oglinda

A fost odată ca niciodată... A fost odată o regină de toată lumea știută: Regina cea Rea. După cum spun poveștile, Regina cea Rea avea o oglindă magică cu care vorbea și se lăuda cât de frumoasă este. Dar oglinda avea și alte puteri magice, de care Regina nu știa, până într-o zi, când Regina află ca este însărcinată în trei luni. Și au trecut lunile și Regina a dat viață unei fetițe perfect sănătoase. Anii au trecut și fata a crescut, iar Regina a îmbătrânit. Când, într-o zi Regina cade la pat, iar doctorii îi spun că mai are doar câteva clipe. Fiica ei, Gamora, încearcă să găsească leacul, dar din păcate eșuează și Regina moare. După moartea Reginei, imediat ce perioada de doliu regal se scurse, așa cum stabileau legile țării, urmă încoronarea Gamorei. În timp ce slujitorii făceau ordine în camera Reginei, observară că oglinda magică nu este de găsit, iar în locul ei era doar cenușă, de parcă s-ar fi risipit, odată cu moartea Reginei.

Într-un sat de pe teritoriul Reginei, o femeie văduvă rămâne însărcinată, cam în aceeași perioadă cu Regina. Ea naște un băiat perfect sănătos. Din cauza faptului că mama băiatului a fost acuzată de trădare, a fost omorâtă în fața fiului ei. De atunci, băiatul a început să se antreneze, din ce-n ce mai mult, pentru a deveni un supraviețuitor și un luptător. Băiatul crește și devine mai frumos și mai puternic. Mama lui îl numise după tatăl său: Philip.

14 ani mai târziu, la palat, Gamora și consiliul ei încearcă să pună cap la cap toate ideile, pentru a afla cauza morții Reginei, dar și dispariția misterioasă a oglinzii. Noua regină dorește să se deghizeze într-o fată simplă, de la țară, ca să se integreze printre oamenii din satele vecine, 12 la număr, poate va găsi un indiciu sau vreun om, care să o poată ajuta. După ce se deghizează, își începe călătoria.

În primul sat în care pășește, își dă seama că a intrat într-o lume nouă: oamenii sunt liberi, se distrează, nu îi interesează dacă se murdăresc sau se lovesc, teatrul de păpuși îl găsești la orice colț de stradă, iar mirosul de pâine proaspătă ajunge până la porțile palatului. În afară de toate lucrurile uimitoare pe care le vede, Gamora mai află de la săteni că a dispărut un copil, o fată, acum câteva zile și nimeni nu-i dă de urmă.

În cel de-al doilea sat, primește aceeași informație: un băiat este dat dispărut. Și șirul continuă și în celelalte 7 sate. Zic 7 pentru că în ultimele 3 sate totul este sub control, nimeni nu e dispărut. În ultimul sat, observă un băiat care pare că-l cunoaște de undeva și dă ordin să-l aducă la palat. După ce se preschimbă înapoi în regină, Gamora îl ia la întrebări pe băiat. Ea își dă seama de unde îl cunoaște: acum 14 ani, i-a omorât mama pentru trădare și știa clar cum îl cheamă: Philip.

Gamora hotărăște să-l întrebe și pe Philip dacă știe ceva despre oglindă sau despre cum a murit mama ei. Philip vrea să vadă rămășițele oglinzii, pentru că știa că de la mama lui că oglinda era blestemată. El își dă seama că cenușa rămasă de la oglindă nu era o simplă cenușă, ci un semn de blestem, moartea Reginei are legătură cu asta. Gamora îl mai întreabă și despre copiii dispăruți și singura informație, pe care putea să o dea, este pe ce dată s-a născut fiecare. După ce mini-ședința a luat sfârșit, cei doi hotărăsc să afle mai multe informații, așa că se duc în căutarea unui om capabil să-i ajute, oricare ar fi acela. Prima dată se duc la bibliotecă, unde stau o zi întreagă încercând să găsească ceva care să-i ajute. După ore întregi de căutări, Philip găsește o carte despre oglinzile magice și despre puterile pe care le au. Cartea era veche și uzată, iar unele pagini erau șterse. Philip ajunge la capitolul „PUTERILE UNEI OGLINZI MAGICE”, însă tot ceea ce se spune în rândurile lui este doar că ele vorbesc cu tine și îți sunt ca niște prietene. Dar aici au aflat și o informație prețioasă: oglinzile mai au puterea de..., aici se oprea pagina, nu pentru că era ștersă, ci pentru că cineva a rupt-o, se vedea clar că asta se petrecuse de curând. Călătoria lor continuă în Pădurea Neagră, cel mai periculos loc din regat, unde stau toți trolii, păianjenii giganti, uriașii, lianele pregătite să te smulgă sau să te sugrume, precum și alte vietăți îngrozitoare, gata să te omoare. Bineînțeles, Gamora știe la perfecție drumul și toate capcanele, slăbiciunile animalelor, pentru că, atunci când era mică, aici venise să caute leacul pentru mama sa.

După ce ies teferi și nevătămați, Philip observă pe hartă că punctul roșu, care îl reprezintă pe bătrân se mișcă și acum cei doi își dau seama despre ce vorbea Merlin: „Nu vine orișicine la el”. Acum, că punctul s-a mișcat, drumul lor continuă pe la Marea Nesfârșită, unde trebuie să răspundă la o ghicitoare, pentru a o putea trece: „Te uiți la ea ca prin oglindă?”. Cel care le-a pus întrebarea le-a dat și un indiciu: „este o putere a cuiva?”. După ore de gândit,

Philip își dă seama despre ce e vorba: puterea este a oglinzii și atunci când te uiți prin ea te vezi pe dos. Și asta a fost răspunsul corect. După ce au trecut marea, punctul era în alt loc, de fapt, era chiar la câteva drumuri de ei.

Ajunși la locul indicat, cei doi nu observară altceva decât un copac foarte bătrân și imens. Dar, deodată se aude o voce groasă, din spatele lor: era copacul. Deci, se pare că „bătrânul” era, de fapt, „bătrânul copac”. El era cel care a făurit oglinzile magice. Cei doi îl roagă să-i ajute cu informații despre oglindă și ce să le spună ce legătură are cu Regina. El le spune că oglinzile au fost făurite pentru a da sfaturi stăpânilor, dar ca să devii un stăpân al unei oglinzi trebuie să respecti niște reguli, trebuie să îndeplinești niște sarcini, la un anumit timp. Dacă nu faci toate aceste lucruri, poți plăti chiar cu viața. După spusele copacului, Regina nu îndeplinise vreo sarcină, de aceea a plătit cu viața. Philip îl întreabă pe bătrân ce legătură au toate astea cu disparițiile copiilor și cu faptul că au început să dispară, după 14 ani de la moartea Reginei și de la dispariția oglinzii. Bătrânul începe să le spună o legendă: „Acum 100 de ani, oglinzile erau cele mai crunte portaluri către o lume, pe invers. Ca să le poți deschide, este nevoie de un sacrificiu care trebuie făcut în noaptea cu Lună Sângerie, de 12 copii, fiecare născut într-o lună diferită din an. Cei 12 aleși vor fi arși pe rug, apoi portalul se va deschide către Lumea-pe-dos. Portalul poate fi deschis la 15 ani după moartea unui stăpân, iar oglinda acestuia se va preface în cenușă și se va preschimba, din nou, într-o oglindă...” Cei doi îl mai întreabă pe bătrân când va fi următoarea Lună Sângerie, iar acesta le răspunde: „... în seara asta”.

După toate informațiile aflate, Gamora și Philip o iau la goană, pentru a ajunge la timp, ca să împiedice deschiderea portalului. Imediat ce ajung, îi văd pe cei 12 copii, rugul pregătit pentru a ucide, și, bineînțeles, oglinda. Dar mai văd o persoană total necunoscută, cu o glugă neagră pe cap și fața acoperită. Cei doi își fac un plan pentru a-l ucide pe cel care a planificat totul, pentru a-i salva pe copii. Gamora o ia prin spate și îi ia pe copii, în timp ce Philip îi distrage atenția, dar, din greșeală, îi dă gluga jos, fața îi iese la iveală, ca fiind cea mai bătrână și rea vrăjitoare: Bellatrix. În timp ce Philip se bate cu vrăjitoarea, Gamora reușește să elibereze copiii și să-i ascundă în pădure. Philip îi dă semnalul Gamorei pentru elementul-surpriză, dar fata eșuează, iar Bellatrix o capturează. În acel moment, Philip gândește pentru două secunde și acționează: ia o piatră și aruncă cu putere în oglindă...

Philip și Gamora se întorc victorioși acasă, unde înapoiază copiii și ard trofeul, câștigat în luptă: capul lui Bellatrix. După toate astea, Philip își ia inima în dinți și o cere în căsătorie pe Gamora. Și da, au avut o nuntă mare, iar cei doi au promis să apere regatul pe vecie. Da, au avut un final fericit, până la adânci bătrâneți.

DIȚĂ ANA MARIA VALENTINA
COLEGIUL NAȚIONAL „SPIRU HARET”, TG. JIU, GORJ
CLASA A IX-A, PROF. COORD. POPESCU GEORGETA

Portal către Suflet

Cum e să ai un colț de rai chiar în grădina ta? E mirific să poți, ori de câte ori îți dorești, să te simți nemuritor. Să pleci și să te întorci de mii de ori. Să trăiești în două lumi diferite. Una creată de tine, în care totul e plin de viață, de culori și alta monotonă, fixată pe un anume stil. În ambele poți să privești la răsărit, la apus sau chiar la luceafăr, ascultând cum râul murmură, dar doar în una poți să mori și să renaști, de câte ori vrei. Poți să pleci și să vii, să îndeplinești misiuni și să faci compromisuri. Într-un final, te saturei de acest „du-te-vino” și te gândești să rămâi, pe viață, în acel paradis.

M-am trezit în zorii zilei, razele soarelui abia dacă se puteau zări. Am încercat să reintru în lumea viselor, dar își închiseseră poarta. Mi-am ațintit privirea asupra scaunului de lemn, de lângă geam, pe care rămăsese deschisă cartea mea preferată. O uitasem aseară, târziu, în goana după necunoscut. M-am așezat iar dincolo de geamul rece zăream, în depărtare, cum printre miile de flori ale grădinii un mac roșu stătea mai țănoș, de parcă mă chema.

Nu am luat în seamă frigul, am pornit spre grădină, dar nu pe geam, ci pe ușă. Eram desculță, cu a mea carte într-o mână și cu o ceașcă mare de ceai, din care ieșeau aburi, în cealaltă. M-am oprit pe podul, ce făcea legătura între casă și grădină. M-am uitat înapoi. Am zărit lumea, la care dacă mă întorceam fără a-mi fi îndeplinit misiunea, a fost trist, iar lacrimile mi-au cuprins obrajii, de tristețe și de monotonie. M-am uitat înainte, către lumea care mi se deschidea în fața ochilor, ca un portal, ca o oglindă, ce reflecta doar bunul din universul unde trăiam. Soarele deja răsărise, razele sale luminau o parte din pod, cea dinspre grădina colorată și parfumată, cu un sunet ca de flaut.

Deodată, din depărtare, se aude un strigăt. Parcă era șoptit în disperare, în sete de extensie și totuși confuz.

- Te rog, doar să nu mă lași aici! Să te întorci, am nevoie de acea sămânță...

M-am întors brusc, speriată. Cine era și ce voia de la mine?! O sămânță? Dar eu plecasem definitiv, spre fericire, spre regăsire. Nu aveam de gând să mă întorc în acest univers plin de hârtie, cărți, caiete, pixuri, agende și ce mai aveam eu, din viața de profesor.

Eram încă pe pod. Fusesem atât de hotărâtă, în zorii zilei, când razele soarelui doar ce-mi picaseră pe chip, iar acum am devenit confuză. Să plec?

Să mă-ntorc? Doar asta îmi răsuna în gând. Eram între două lumi, pe o linie subțire, care despărțea viața de moarte, frumosul de urât.

Am continuat, mergeam, încă temătoare, spre fericire. Cu cât înaintam, parcă uitam lumea din spate. Eram prinsă într-o bulă purpurie, prin care mai trecusem de nenumărate ori, dar acum acest portal al sufletului părea bizar. Era ca o oglindă, care mai avea puterea să reflecte doar frumosul. Să-l pună pe tot în acel univers, ce de pe celălalt mal se constituia a fi diferit.

Trecută de portal, am observat cum pielea începuse a mi se colora. Devenea ca o grădină a sufletului, multicoloră. Parcă citisem undeva, într-o carte din biblioteca în miniatură, ce fusese răsfoită de cel puțin cincisprezece ori, că, de fiecare dată când treci spre cealaltă lume, se colorează o parte din suflet, iar când sufletul e împlinit și suprapopulat de culori, pielea începe a ți se colora. Probabil era doar un mit, dar de această dată cred că se potrivea perfect experienței mele. Mă gândeam, *oare acum să fie ultima dată când am șansa să trec și să mă întorc din nou la viața mea?*

Am zăbovit puțin, găsisem sămânța destul de ușor, dar nu doream să plec, nu doream să dau de lumea damnată, de dincolo de pod. Mă fascina tot ce era aici, în lumea fără oameni, doar cu flori colorate. Dintr-o dată, m-a lovit revelația. *De ce mi se colorase pielea așa? Aveam oare să mă transform tot în floare odată cu mutarea definitivă în lumea din oglindă?* N-am găsit răspuns, dar instinctul îmi spunea că ăsta-mi era destinul, dacă...

Acum eram din nou pe pod, utopic zis, căci doar din vina sămânței acum puteam să fiu iar om. Nici nu-mi mai amintesc drumul prin portal sau cum mi-am luat adio de la prietenele mele de-o viață, florile cu suflet de om, știu doar că acum sunt om, cu o viață monotonă, ce încă își imaginează un alt univers, dincolo de portal. Și aceeași întrebare-mi sună în subconștient: *Aveam oare să mă transform tot în floare odată cu mutarea definitivă în lumea din oglindă?*

DOBRESCU CARLA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „G. E. PALADE”, BUZĂU
CLASA A VII-A, PROF. COORD. BULF VERONICA

Oglinda Amintirilor

8 mai 1989, New York, SUA

Soarele intră prin perdelele cu imprimeu floral în camera cu pereți pastelati, trezind-o pe Rebecca. Căscând, se ridică, verificând ora pe ceasul electric de pe noptieră. Este aproape opt dimineața. De obicei, se trezește la nouă, se îmbracă și apoi ia micul dejun în grabă, pentru că cea mai bună

prietenă a ei, Caitlin, o așteaptă deja în Fordul Escort roșu pe care l-a primit de ziua ei.

Dar astăzi, astăzi este diferit: este cea de-a șaisprezecea ei aniversare, așa că trebuie să arate bine, doar în cazul în care Harrison, studentul cu care vorbește din când în când, va decide să îi facă o vizită după școală, pentru că Caitlin se întâlnește cu cel mai bun prieten al lui Harrison, Zach.

Harrison este o binecuvântare. Este înalt, cu o figură zveltă, pielea bronzată, părul creț de un ciocolatiu deschis și ochii verzi. De asemenea, Becca și ea arată destul de frumușică: este asiatică, așa că are o figură destul de mică, cu pielea palidă, ochii mari ciocolatii și părul roșu lung și ondulat. Este o dulceață, iar Harrison este dat peste cap de dulceața ei.

Începe să-și facă patul, fredonând „I want to break free”/ „It’s strange, but it’s true”, spune ea în șoaptă, în timp ce ușa se deschide și mama și tatăl ei intră în cameră. Rebecca se întoarce, privindu-i drăgăstos, ca mai apoi să îi îmbrățișeze.

„Nu pot să cred că fetița mea are 16 ani astăzi. Doamne, uite cât de repede crești!”, spune tatăl ei, în timp ce înfășoară o mână în jurul umărului ei. Rebecca doar zâmbește, apoi se uită la mama ei, care se uită deja la ea.

- Dragule, ne poți lăsa singure pentru o secundă? Trebuie să-i ofer ceva.

Tatăl ei dădu din cap, lăsându-le singure. Rebecca se uită la mama ei, cu o privire întrebătoare.

- Ce s-a întâmplat, mamă? Întrebă ea, cam îngrijorată. Dacă ar fi făcut ceva rău și ziua în care a așteptat tot anul va fi stricată. O, Dumnezeule, mama ei a aflat despre testul la algebră la care a luat notă mică?

Mama ei zâmbi și scoase din buzunar o oglindă. Era mică și rotundă, cu niște modele florale. Rebecca se uită confuză la oglindă, dar o luă cu grijă și o deschise. Se putea observa că este veche, deoarece sticla era destul de murdară.

- De fiecare dată când o fată din familia Han împlinește șaisprezece ani, primește oglinda asta. Când te întorci de la școală în seara asta, uită-te în oglindă și spune: „Seul, 21 iunie 1968”. O să îți placă ce o să vezi.

Becca dădu din cap. Mama sa îi sărută fruntea și o lăsă să se îmbrace. Fata se uită în oglindă și apoi o lăsă pe birou, îndreptându-se spre dulapul ei. S-a îmbrăcat într-o pereche de blugi albaștri și își băgă tricoul Queen în pantaloni, ca mai apoi să își încalțe perechea de Convers roșii și să își ia ghiozdanul și să îl arunce pe umăr.

Își trecu o mână prin părul roșcat în grabă, în timp ce cobora scările. Merse în bucătărie, unde luă grabită un sandviș. Auzi un claxon afară și își sărută ambii părinți pe obraz.

- Tre’ să plec, vă iubesc pe amândoi! Paa! Ieși din casă și văzu mașina roșie a lui Caitlin. Intră în mașină și o văzu pe prietena ei. Părul ei blond era

prins într-o bandană și purta o rochie albă cu cireșe pe ea. Mesteca niște gumă, făcând baloane cu ea.

- La mulți ani, Becca! spune și o sărută pe obraz. Se întinde pe bancheta din spate, de unde ia o pungă de plastic pe care scrie: „La mulți ani!” și i-o întinde Beccăi.

Fata deschide cutia din catifea și zâmbește atunci când vede lăntșorul din argint.

Este deja seară, iar Becca intră în grabă în camera ei după ce a făcut duș. În timp ce își usca părul cu un prosop, se uită pe birou și observă oglinda. Cuvintele mamei ei îi veniră din nou în cap, așa că se duce și o ia, ca mai apoi să se uite în ea.

Seul, 21 iunie 1968.

Clipi. Era pe o stradă plină de oameni, îmbrăcată în cămașa ei de noapte, cu părul ud și descultă. Aerul era cald, o briză ușură simțindu-se. Rebecca se uită în jurul ei, încercând să atragă atenția oamenilor din jurul ei, dar părea că nimeni nu o vede, ca și cum nu exista.

A început să meargă și ea, pierzându-se în mulțimea de oameni, până când o văzu.

Era mama ei, mama ei tânără. Mai văzuse poze cu ea din acea zi. Purta o rochie roșie și părul ei negru și lung era lăsat pe spate, în timp ce ea alerga prin mulțime, de mână cu cineva.

Rebeccăi nu-i venea să creadă ce vede, dar decise să îi urmărească, începând și ea să alerge alături de ei. Ajunse lângă ei și se uită spre bărbatul misterios, realizând că este tatăl ei. Avea pielea bronzată și transpirată, cu un zâmbet gigantic pe față. Rebecca aproape se împiedică când îi văzu.

Despre asta vorbea mama ei? Despre faptul că poate vedea ce a trăit mama ei în tinerețe? Era frumos, dar în același timp ciudat.

Dintr-o dată, începe să plouă, iar când toată lumea fugea să se adăpostească, părinții ei dansau în ploaie.

Clipi din nou. De data asta era înapoi în camera ei, cu oglinda încă în mână, șocată de ceea ce văzuse. Fusese cumva trasă într-un univers paralel sau ceva de genul ăsta. Tresări când ușa se deschise și aproape scăpă oglinda din mână. Mama ei zâmbi, când îi văzu fața speriată.

DORNESCU DENISA ELENA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. PATRICHE PAULA

Oglinda eternității

Am intrat în noul loc pe care am să-l numesc „acasă”, fosta locuință a mamei, pe când era la facultate, ca și mine, și un sentiment de căldură și confort m-a învăluit, ca un pulover călduros, într-o zi rece de iarnă. Mirosul de cărți de la biblioteca veche din sufragerie și de mobilier de lemn de stejar mi-a inundat plămâni și am simțit că mă voi acomoda ușor. Am despachetat hainele, cărțile și le-am aranjat în dulapuri separate, în timp ce ascultam piesele albumului „Paradise”, de la Lana Del Rey, cântăreața preferată a mamei, când trăia, când am văzut o ușiță ce ducea spre mansardă. Curioasă din fire, am deschis ușița, iar praful de acolo m-a făcut să strănut de câteva ori. Ceea ce m-a făcut să înaintez era faptul că nu era orice fel de mansardă, ci o cameră plină cu oglinzi așezate în cerc. Eram total nedumerită, dar am rămas șocată când în colțul opus al încăperii am remarcat simbolul Uroborus ca ramă pentru o oglindă. Uroborus este simbolul renașterii, al imortalității și al ciclicității, dar și al armoniei. Mii de întrebări nu-mi dădeau pace, așa că m-am îndreptat în direcția ei, ca să o analizez amănunțit. Dintr-un motiv straniu, nu reușeam să-mi văd reflexia în oglindă, așa că m-am gândit să o șterg cu o cârpă adusă din bucătărie, însă niciun rezultat. M-am panicat și am ieșit val-vârtej din cameră, hotărâtă pe moment să nu mai pun piciorul acolo vreodată, așa că am decis să mă uit prin biblioteca din sufragerie ca să mă liniștesc. Surprinzător, am găsit o carte despre alchimie și m-am gândit că o pot folosi pentru eseul meu, deci am luat-o de acolo și, în acel moment, biblioteca s-a deschis ca o ușă care ducea spre o încăpere întunecoasă în care se afla un jurnal pe un pedestal.

„Se întâmplă lucruri din ce în ce mai stranii”, mi-am zis și m-am dus să ridic jurnalul. Era un grimoar scris în runele vrăjitoarelor antice. În urmă cu câțiva ani am descoperit ocultismul și tainele sale, datorită mătușii mele, care mi-a fost tutore în acest domeniu. Am învățat despre astrologie, numerologie, chiromanție și chiar și runele vrăjitoarelor, astfel încât nu mi-a fost greu să aflu ce scrie pe copertă. Am răsfoit grimoarul și am ajuns la pagina în care oglinda Uroborus era ilustrată, însă, mai jos nu am reușit să disting decât niște propoziții care nu făceau legătură, deoarece cerneala parcă era ștearsă.

- Cercul este... reflexia... infinit... Nu înțeleg ce scrie. Poate ar trebui să șterg pagina.

Am luat cârpa de lângă oglindă ca să curăț murdăria, iar pagina se reflecta și puteam să văd clar propoziția.

- Un cerc este reflexia eternității. Nu are început sau sfârșit, continuă la infinit, la fel cum un Phoenix moare ca să poată renaște și să continue ciclul. Hmm... Ce ciudat. Sigur există ceva în spate.

Brusc, oglinda a început să se înțețoseze și să reflecte lucruri fără sens, până când o entitate a ieșit din aceasta. Când mă uit mai bine, remarc că sunt eu sau chiar reflexia mea.

DOSPINESCU ANCA ELENA
COLEGIUL ECONOMIC „ION GHICA”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. IFTIMIU NICOLETA

Oglinda

Există o legendă care spune că doar cele mai frumoase suflete au ocazia să pășească într-un tărâm numit „Oglinzile Oracol”, dar aceasta e doar o legendă...

Mereu am dorit să văd înăuntrul sufletelor oamenilor. Probabil așa ne-ar fi tuturor mai ușor să ne dăm seama cine este cu adevărat bun și cine are doar intenții ascunse.

Mă aflu în pat alături de pisica mea, Lilo, în timp ce aceste gânduri mi se plimbau prin minte. Ochii mi se închideau încet, în timp ce mă jucam în blănița moale a pisicii. Mă simțeam de parcă aș fi plutit pe un nor moale, care mă ridica ușor în sus. Deschid ochii și, dintr-o dată, observ că mă aflu pe un drum făcut din flori de iasomie, ce părea fără de sfârșit. Cobor sfioasă de pe nor, pășind temătoare. Simt o adiere plăcută în spatele meu, când, dintr-o dată, ceva sau cineva mă atinge pe umăr, o atingere atât de catifelată și de lină.

Mă uit în stânga mea și observ cel mai frumos înger, ce emana o lumină pură și un calm nemaiîntâlnit. Uitându-mă mai atent, energia ce o emana părea extrem de familiară. „Lilo? Ești cumva tu?”, spun într-un ton ceva mai stins. Îngerul misterios răspunde scurt „închide ochii” și, într-o fracțiune de secundă, mă trezesc în fața unui palat de cleștar.

Doream să îi mulțumesc făpturii pentru ajutorul acordat, dar aceasta dispăru ca și cum nici nu a existat. Mă apropii de ușa palatului, ce părea a fi făcută din marmură, o deschid și întru pe un hol ce era de un alb imaculat, iar în capătul acestuia, se afla o scară ce ducea într-o sală. „Este cineva aici?” spun, dorind să mă asigur. Ecoul vocii mele se aude în întregul palat, fiecare sunet transformându-se într-o notă muzicală de harpă, un ambient echilibrat, neputând fi disturbat de nimic. Mă îndrept spre scări neputând-mi da seama dacă decizia pe care am luat-o este tocmai corectă. Continui să urc și ajung

în fața unei uși înalte, albă precum o pană de lebedă. Pun mâna pe clanța rece ca gheața și intru în încăpere, neștiind ce mă așteaptă. În acea sală existau trei oglinzi, fiecare făcută din diferite pietre prețioase. Oglinda din stânga era făcută din rubine, reprezentând trecutul. Puteam observa în ea toate amintirile plăcute și mai puțin plăcute din viața mea. Cea din mijloc era făcută din diamante și reprezintă prezentul. Observam în ea momentul actual și orice făceam se putea vedea în oglindă. Cea din dreapta era făcută din smarald. În ea abia se destingea ceva, nimic nefiind foarte clar și exact. Probabil că viitorul nu poate fi prezis niciodată în totalitate.

Pierdută în moment, sunt trezită la realitate de o mulțime de oameni ce au apărut de nicăieri în sală, fiecare din ei încercând să ajungă primul la una dintre oglinzi. Atmosfera de echilibru se preschimbă imediat într-o stare de haos. Sunt trezita din somn de alarma mea puternică. Deși a fost un vis, totul a părut atât de real. Mă uit la ceas și observ că sunt în întârziere către școală. Mă pregătesc în grabă și ies cât de repede pot din casă. Parcurgând drumul către școală, am memorat tot visul ce nu îmi dădea pace.

Poate că nu întâmplător am trăit această experiență, de unde am tras concluzia că problema noastră existențială este că nu putem să trăim un prezent, fără să avem un trecut și nu putem să trăim un viitor fără prezent.

DRAGNEA ȘTEFANIA ALEXANDRA
COLEGIUL NAȚIONAL „GH. MUNTEANU-MURGOCI”, BRĂILA
CLASA A X-A, PROF. COORD. VASILIU GABRIELA

Un alt eu – oglinda ta

IERI. Zâmbetul lui mă străpungea cu lacrimi plâpânde, până-n adâncul sufletului. Îl țineam în inimă cu atâta căldură, ca pe o replică fidelă a idealului neatins vreodată. Îl protejam cu mâinile mele de lumina adâncită în șoapte de iubire, iar oglinda, tăcuta oglindă, ne privea încordată. Ca printr-o apă necunoscută, ne scăldam cu degetele atinse, printre atâtea mii de secole nestoarse de iubirea noastră. Și, poate acel val arămiu, din ochii lui, va avea posibilitatea să mă vadă din nou pe mine, la sfârșitul unei vieți din viitor, în care vom fi împreună, în fața aceleiași oglinzi, râzând ca și cum totul ar fi fost așa cum am vrut mereu să fie. Și poate că totul s-a terminat c-o lacrimă pe marea albă din fața mea, în care mă holbam, cu o sută de gânduri aburite, de zâmbetul său pătrunzător. Și priveam adânc, mă tot adânceam, mă înecam în acel gri învăluit în secrete cunoscute doar de spiritul meu tânăr și mintea atât de îmbătrânită. Și poate, dintre toate acele o sută de gânduri, tu ești nouăzeci și nouă, dar cine va ști vreodată! Și poate în acea privire vom mai

vedea iubirea, pe care acum o alung ca apa în neant, dar voi ști mereu că în fața acestei oglinzi am fost doar eu-alt tu, doar tu-un alt eu.

E imposibil să te scot din mintea mea, când toate acele amintiri alunecă ca valurile peste chipul meu. Și chiar dacă nu ne vom mai întâlni, voi înțelege că vom fi fost noi acolo, în fața aceluia prezent trecut pe hârtie. Iar pe harta vieții noastre, într-o viață primă dintre toate cele cunoscute, va fi și imaginea acelei oglinzi, a lumii noastre, captate între marginile unui obiect platonice. Într-o zi, vom privi acea ramură desprinsă din realitate și vom plânge împreună, pentru toate greșelile necunoscute ale iubirii, pe care nu ne-o mai purtăm de mult la fel. Și, dintre acele o sută de gânduri, unul nu-mi va da pace, pentru că doar unul se referă la mine; iar acel unul este despre cum eu te iubesc pe tine.

AZI, în fața acelei oglinzi, îmi amintesc cum talia mea era trasă de mâinile tale. Ochii tăi nu încetau să mă privească. Zâmbetul tău pălea, de fiecare dată când buzele mele cădeau într-o mare de liniște absurdă. Și-mi văd tot trecutul în fața neschimbatei oglinzi. Fata care te săruta, ca și cum ai fi fost singurul motiv al ei pentru a trăi. Și văd certuri atât de triste și lupte atât de greu de purtat. Și văd cum acele o mie de gânduri ale tale și cele o sută ale mele sunt neschimbate.

Simt lacrimi care nu mai pot să tacă. Pipăi cu auzul vorbe, care n-au fost spuse niciodată. Văd lumini cum se aprind și se sting, dar acolo nu e nimic altceva decât o umbră adâncă și o purtare de grijă neputincioasă. Aud cum șoapte se pierd și inimi se fărâmă. Aud suflete cum sunt jertfite și văd chipuri care nu se mai privesc. Și între toate cele trecute, prezente amintiri, simt și nu pot uita cum te iubeam acum atât de multe vieți și cum te iubesc la fel de mult ca atunci. Și mă uit la acel – alt EU, care îmi seamănă! Privire în privire-n oglindă... Confuzie!

Îl zăresc pe el, care e adâncit în colțul umbros, nedespărțit de mireasma timpului ei/al meu. Îl văd cum radiază. Îl văd cum e el- un alt eu, cu ea, pentru ea, datorită ei. Îl simt cum vrea să strige, dar oglinda nu ne permite decât să ne vedem. Întrebări. Tăcere! El cine e – TU? EA – tot EU?!

... oglinda strălucește... Ea.

Gândesc că tot ce văd eu vede și ea. Gândesc că tot ce simt eu simte și el.

Sunt doar eu și cu mine de acum mii de ani; ciudat; cum ne urmărim noi una pe alta...! Dar TU? Eu o privesc pe ea și o detest pentru că are, paradoxal, ceea ce voiam eu cel mai mult să am: acel inifnit de iubire! Dar Tu? O întrebare... în rest, tot interogații absurde! Vreau să ajung acolo, din nou, în locul ei, dar asta se va întâmpla vreodată? Să spulber oglinda din fața mea, ar putea fi soluția regăsirii? Cum m-aș putea oare privi pe mine fără ea?

În lumea mea, eram cu totul debusolată. Dar în lumea ei, cum putea fi?

Enigmă! Ceea ce văd eu acum, acea iubire diafană, nu a avut timp să se-nalțe! Acele două vase de lut, care găzduiesc sufletele noastre pereche, n-au ajuns să sfârșească împreună... Cum se poate ca esența privirilor noastre să rămână praf de Univers?! Cum a permis acea dimineță de mai ca iubirea noastră albastră să rățăcească?

Ajunge! Apuc rama oglinzii și o izbesc de perete. Trântesc, distrug, cu aceeași durere pe care am tot strigat-o în golul meu ființial. Cioburi... de toate felurile!

Rămân acolo, aici, oriunde ești tu risipit în fragmente de sticlă, în imagini utopice. Accept că nu tot ce mi se arată îmi este destinat, că nu toate șansele au fost de partea mea. Nu vreau să uit, nu pot să uit că tot ce mi se relevă e al meu și al tău. Pot țipa, dar nu pot fugi dacă mă deplasez, îmi voi răni pașii sufletului...

Încă doare

Încă E acolo acea rană deschisă,

Acea amăgire a binelui crud

Încă Există –

Un Alt Eu – oglinda ta

DUMITRAȘCU ALEXANDRA
COLEGIUL ECONOMIC „ION GHICA”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. IFTIMIU NICOLETA

Oglinda

Oamenii au frici diferite: urși, clovni sau chiar și insecte. Dar mie nu îmi este frică de asta, în schimb, aș spune că frica mea, ba chiar fobia mea este una mai specială: oglinda mea.

Nu, nu mă refer la clasica decorație din casele noastre, ci la imaginea mea. Dintotdeauna am crezut că fiecare individ are o oglindă cu care se naște. În general, societatea formează oglinda unei persoane după diferite criterii superficiale: înfățișare și bunuri materiale. Din fericire, nu a trebuit să mă îngrijorez des despre aceste aspecte prea mult, ținând cont de faptul că părinții mei sunt niște oameni destul de înstăriți. Când vine vorba despre înfățișare, lucrurile se complică. Toată viața mea am fost considerată frumoasă, deoarece mă încadrez în standardele tradiționale de frumusețe, dar niciodată nu m-am simțit așa, urând oglinda mea propriu-zisă. Asta nu este important acum.

După cum ziceam, fiecare individ are o oglindă, o imagine. Lucrul fascinant este că oglinda fiecăruia se schimbă în funcție de cine o vede:

prietena ta, care te știe de toată viața nu are cum să te vadă la fel ca o persoană care te-a întâlnit acum zece minute. Lucrul ăsta m-a îngrozit de când mă știu. Imaginea fiecăruia este fabricată în funcție de diverși factori precum comportamentul tău, notele tale, modul în care te îmbraci, lista fiind infinită. Mereu am fost extraordinar de preocupată de oglinda pe care mi-o creez. Cel mai probabil, acest complex imens al meu a fost conturat încă din copilărie. Țin să menționez că părinții mei sunt oameni înstăriți, respectați. Când majoritatea lumii afla acest lucru, se gândesc la avantajul evident: banii. Dar, în cazul meu, banii și faima familiei mele au venit cu o condiție: o oglindă impecabilă, neavând voie să facă nici cea mai mică greșeală, deoarece oglinda lor s-ar păta. Chiar dacă această condiție se aplică în principal doar părinților și bunicilor mei, stresul lor de a avea o imagine imaculată a fost preluat și de către mine. Sincer, dacă aș putea schimba un lucru la mine, exact asta aș schimba: această constantă presiune. Ironia este că presiunea nu este aplicată de nimeni altcineva decât de mine.

De aici, vine frica mea: orice fac poate fi interpretat în o infinitate de moduri. Eu cred că acest lucru se vede cel mai bine în sistemul juridic: o crimă poate fi clasificată de obicei în două moduri diferite drastic – ori omorârea unui om inocent, ori o simplă mișcare de auto-apărare. Chit că nu am comis nicio infracțiune, mereu sunt extraordinar de atentă la cum mă comport cu alții și la ce acțiuni fac, ce ar putea fi interpretate greșit. Pot să spun că asta este obsesia mea permanentă.

De fiecare dată, am zis că îi ajut cu mare drag, chiar dacă asta înseamnă că nu mai am timp liber pentru lucrurile cu adevărat importante din viața mea. Totul pentru ca alte persoane să nu-mi strice oglinda perfectă. Mereu am crezut că refuzând oameni, oglinda mea nu va mai fi imaculată, fiind pătată de părerile negative ale altora.

Mereu încerc să-mi spun că oglinda mea nu va fi murdărită, dacă nu mă voi putea ridica de fiecare dată la așteptările altora și că este perfect normal să fac acțiuni care pentru unii nu sunt receptate într-un mod pozitiv. Îmi amintesc că totul din această lume este relativ și că, de fapt, acțiunile corecte și greșite nu există, ținând cont de faptul că fiecare persoană vede orice lucru și fiecare faptă într-o oglindă diferită. De exemplu, un câțel ce a fost lăsat singur acasă pentru câteva ore și a ros toată mobila, poate fi văzut ca un animal extraordinar de neastâmpărat sau ca un simplu accident făcut de un cățeluș nespus de drăgălaș. Exact cum o pisică își poate vedea stăpânul ca unul dintre cei mai drăguți oameni din univers, lăsând deoparte faptul că acesta a făcut nenumărate acțiuni murdare de-a lungul timpului. Aceste exemple îmi aduc mereu aminte de faptul că discrepanța dintre bine și rău este inexistentă, deoarece aceste două concepte nu pot fi definite. Astfel, încerc să-mi zic că, chiar dacă fac o faptă ce este catalogată ca fiind

nepoliticoasă sau neadecvată de către o persoană, există o șansă extraordinară de mare ca ea să nu fie așa, oglinda fiecărei acțiuni, fiecărei persoane fiind drastic diferită în funcție de cine se uită la ea. Totul este relativ.

DUMITRU DIANA MIHAELA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. PATRICHE PAULA

Suflet de înger în oglindă

Gândurile-mi au început a semăna cu rânduri umplute de cuvinte din cărți prăfuite. Am uitat ce înseamnă să visezi, să scrii, să gândești...

Așez pixul pe hârtie, cuvintele încep să apară, dar nu pot forma o frază coerentă. Sunt doar frânturi din ceva ce a fost, ceva ce nu va putea fi. Este un destin deja scris, de parcă, este ruina unei cetăți, unei mari cetăți, din care totuși, nu a rămas nimic, doar o veche ruină, care puțin mai are până dispăre. Un oraș care, devenit atât de mic și neînsemnat, își șterge singur numele de pe hartă, ca și cum, ar vrea să nu existe, ar vrea să dispară o dată pentru totdeauna. O oglindă, o oglindă spartă după o ceartă dintre doi oameni, cum s-ar spune, „șapte ani de ghinion”, sau șapte ani fără un semn de la acel om. Poate chiar mai mult, o întregă viață. Acea oglindă spartă va rămâne în același loc, pentru că e singurul lucru care îți aduce aminte de el. A fost, poate, ultimul cuvânt pe care ți l-a adresat, atunci. Atât de multe cuvinte ar fi putut fi ultimele, ar fi putut fi „ne vedem pe lumea cealaltă”, dar, după ani în care ai trăit alături de el. Când ți-ar fi spus aceste cuvinte, ți-ai fi dat și ultima lacrimă, ai fi fost cu gândul la revedere. Acum ultimele lui cuvinte nu au fost „la revedere”, ultimele lui cuvinte au fost „adio, Amelie”. A fost, după atât de mulți ani, prima dată când ți-a pronunțat numele cu un ton atât de rece, la fel ca atunci, în ziua în care v-ați cunoscut și i-ai spus cum te numești, iar el a repetat, pe un ton rece, numele tău. De atunci nu ți-a spus așa, mereu îți spunea „draga mea Amelie”, atât de duios.

Își exprima iubirea față de tine, doar prin acest mod de a ți se adresa.

Mai ții minte? Mai ții minte când nu era nevoie să vorbești, pentru a vă înțelege? Vă uitați unul la altul și știați tot ce gândiți.

Unde sunt acele momente? De ce s-au sfârșit atât de repede? Cum îți spuneam, șapte ani de ghinion, dacă spargi o oglindă, spune lumea, dar, contează „ce spune lumea” ?

Bucățile sparte, care acum se află la picioarele tale, te înțeapă. Sângele ți se revarsă peste ele, dar nu te doare mai tare decât rana pe care ți-a lăsat-o el.

Uită-te la cioburile ce sunt umplute de sângele tău. Aceasta este dovada că îl iubești. Ți-ai dat sângele pentru acest om, poate că prea târziu. Nu, nu este prea târziu, niciodată nu este. Încearcă să pui bucățile care au căzut, din nou, la locul lor, pe rama oglinzii. Este un puzzle. Acesta nu s-ar fi putut rezolva singur. La fel sunt și viețile noastre. Niciun puzzle nu se poate rezolva singur. El este cel care ar fi trebuit să îl completeze pe al tău, iar tu, pe al lui, din momentul în care v-ați cunoscut. Acum, v-ați destrămat unul altuia tot ce a fost clădit. Nimeni nu va putea să vă ajute să-l reparați. Se pare că și el și-a dat seama... uită-te la ușă, apoi, la oglindă, este la fel ca înainte. De parcă nu s-ar fi spart. Cearta dintre voi, nu a făcut decât să vă demonstreze că, nimic nu vă mai poate separa, iar, oglinda, deși nu v-ați dat seama, nu era acolo înainte de a vă certa, pentru a vă demonstra că, nimic nu contează când sunteți împreună, eu am așezat-o acolo...

... Și astfel, ruinele cetății, se transformă iar în ce a fost odată. Cuvintele par a forma o frază... „Dacă aș vedea lumea cu alți ochi, ar fi ca și cum m-aș uita învers în oglindă”... în acea oglindă, care, nu reflectă cum arăți, reflectă ce ai fost și ce ai devenit. Nimic nu durează pentru totdeauna, oamenii, în niciun caz nu vor fi la fel.

Poate că pe dinafară sunt uneori „toată un zâmbet”. Chiar și așa, te-ai întrebat dacă nu cumva, mă doare? Știi că tu crezi că, eu, nu sunt capabilă să simt. Știi, eu te-am făcut să crezi acest lucru... și poate că am greșit. Sunt totuși un om, nu? Eu am ales să plec dintr-un loc doar al meu, pentru un loc al tuturor, care nu va putea să-mi aparțină niciodată.

Poate că și tu ai greșit, când m-ai lăsat să plec. Nu ai avut nici cea mai mică obiecție... și, acest lucru, mă doare.

Sunt închisă în propria viață. Uit cu fiecare zi care trece faptul că, însăși viața este o închisoare și mă avânt într-o lume pe care nu o cunosc. Insist să cred oamenii. Oamenii, ce impropriu sună când mă aud spunând acest cuvânt, dar așa se pare că ne numim.

Noi, suflete care mint, lucru care, oarecum ne definește, lucru care, ne face să simțim că trăim. În acest fel, în gând îmi apare întrebarea, „Minciuna definește omul, dar, omul definește minciuna?”

Când un suflet se înalță spre cer, sfârșește din a fi om, și, astfel, ce devine? Cât stăm pe Pământ, suntem închiși aici, un om poate fi închis, dar, un suflet, nu...

Un obiect atât de neînsemnat mi-a arătat acest lucru, o oglindă, dar, nu orice fel de oglindă...

Se pare că, oricine și orice pot simți acest lucru, oricând, chiar și eu, un suflet plecat de mult timp din al meu trup. Chiar și un înger...

Mă bucur că ți-am putut spune și ție acest lucru, draga mea Amelie. Bunica te va veghea mereu. La revedere, Amelie!

ENEA ANDREEA
LICEUL TEORETIC „VASILE ALECSANDRI”, IAȘI
CLASA A X-A, PROF. COORD. BAHRIN ANA DANIELA

*Vreme trece, vreme vine,
Toate-s vechi și nouă toate;*

E dimineată. Te-ai trezit la fel de devreme precum o faci de când te știi și ți-ai făcut cafeaua.

Mirosul îți trezește amintiri, iar sufletul ți se strânge la ghemul de sentimente pe care îl înghiți odată cu prima gură din lichidul maroniu, dulce și fierbinte. Oglinda în care te oprești pentru a-ți face rutina îți arată o femeie pe care nu credeai că o vei întâlni vreodată.

Privindu-te vezi anii care au trecut peste tine și-ți iei din raftul de care ești foarte mândră, de altfel, crema pe care o folosești de ani buni. Oftezi din nou și-ți spui: „Dragă mea fată, ai dat chipul de copilă, pe cel al unei femei”. Îți amintești de disperarea ta din tinerețe, când voiai să îți schimbi toată fața și-ți căutai validare acolo unde nu trebuia. „Of, draga mea, tânără și fragilă mai erai”.

Încă ești tânără, dar știi că ești minunată așa cum ești, așa că îți fardezi în continuare fața, mândră de pielea ta frumoasă și de trăsăturile ce păstrează amintirea copilului prostuț ce nu știa să se iubească.

„Ai dat luciul de buze, pe rujul roșu și culoarea din obraji pentru un chip de porțelan”. Îți spui când aplici culoarea pe buzele pline, așa cum femeile fac de multă vreme, iar acum o faci și tu.

Îți desprinzi părul, poate singura amintire a fetei de acum câțiva ani. La fel precum cafeaua ce se răcea pe blatul din fața ta, așa îți era și părul, și erai mândră de culoarea ta încă naturală și de lungimea sa impresionantă, și realizezi că, deși te obosește, nu-l tai pentru că îți amintește că încă ești tânără.

Astăzi, cuprinsă de amintiri, îl lași liber, și realizezi că a trecut ceva vreme, cocul tău de toate zilele părând acum mult prea dureros.

Înainte să părăsești baia, îți verifici manichiura și răzi ușor la vederea unghiilor perfect făcute. „Ha! Ai dat unghiile lungi și negre pe manichiura elegantă”. Râzând la amintirea zăpăcitei cu unghii negre și haine largi te îndrepti spre dulap pentru a-ți lua hainele de serviciu. Cămașa neagră îți îmbracă corpul, iar fusta cu talie înaltă se mulează perfect pe șoldurile de care erai complexată cândva. „Ai dat blugii rupți, pe fusta de birou”.

Tocurile sunt unde le-ai lăsat aseară, iar când te încalți îți amintești de adidașii tăi comozi pe care acum îi porți doar în weekend. „Chiar nu trebuia să dai adidașii pe tocuri, draga mea!”.

Îți iei parfumul de pe raft, emoții vechi și noi încercându-te din nou. După toți acești ani încă porți același parfum. Camera se umple de mirosul freziilor și te oprești să-ți vezi reflexia încă o dată.

Ai crescut. Ți-ai îndeplinit visele. Încă râzi. Clar, vorbești și mai mult.

Însă privind la tine îți dai seama că nu ești singură, doi ochii mari, negri și ascunși după o pereche de ochelari cu rame negre, așa cum purtai și tu cândva, te privesc cu admirație, la fel cum priveai și tu la femeia care ți-a dat viață.

Ochii aparțin unei fete, cu păr șaten, lung, reflexie a ta. Cu pielea albă, străvezie, pentru că nici ei nu-i place soarele. Cu blugi rupți, adidași și unghii negre. Oare de la cine a moștenit asta? Chipul ei e chipul de care te-ai îndrăgostit. Chipul fetei ce te privește zâmbind e combinația dintre tine și cel care ți-a oferit iubire, în ochii lui, fiind varianta ta mai mică, în ai tăi, fiind doar puilul de om ce a reușit să îmbine ce-i mai bun din voi. Îi zâmbești și o iei în brațe strâns, să fii sigură că simte cât o iubești.

„Mamă, îmi strici machiajul!”

Bineînțeles că o faci, dar știi că va fi frumoasă oricum.

„Of, draga mea, ai dat ani și putere, pentru reflexia pe care o privești acum. Ai dat viață unei fete atât de minunate, încât nu-ți poți crede ochilor că e a ta. Și chiar dacă ea știe, încă vrei să îi repeți cât de perfectă e, așa cum ar fi trebuit să auzi și tu cândva”.

Îți iei fiica de mână și îi spui că ziua va fi minunată. E dimineață și viața începe din nou azi. Ești fericită. În timp ce ieși din casă, privești înapoi și vezi zâmbetul fetei cu ochelari, slăbuță și palidă, ce flutură o mână subțire cu unghi lungi spre tine, și-ți spune că poți să reușești și azi.

Și nu, nu e fiica ta. Te privești în oglindă și-ți mulțumești pentru că ai ajuns unde ți-ai dorit dintotdeauna.

*Ce e val, ca valul trece,
Nu spera și nu ai teamă;*

FLORIȘTEAN ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN PLATON”, BACĂU
CLASA A V-A, PROF. COORD. MOISĂ MIHAELA DANIELA

Schimbarea

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi nu s-ar povesti, un împărat care avea o față frumoasă și răsfățată. Fiind singură la părinți, aceștia îi făceau toate poftele.

Deși trăia în cel mai frumos castel din regat, aceasta nu reușea să se bucure de nimic: avea cele mai frumoase jucării și cele mai minunate haine. În fiecare zi se schimba de zeci de ori, întrucât nu-i plăceau niciodată hainele ei. Se plictisise de tot ce avea la castel și nimic nu o mai mulțumea. Fugeau de ea până și câinii și pisicile din curtea împărătească, iar părinții săi erau extrem de mâhniți și nu știau ce să mai facă ca să o vadă veselă.

Într-una din zile apare la castel o vrăjitoare care îi dăruiește o oglindă. Fata se bosumflă și mai tare, crezând că bătrâna o badjocorește și vrea să îi arate că este urâtă. Când se privea în ea, aceasta îi arăta cum era la trup și suflet, pentru că ceea ce nu știa fara era că oglinda avea puteri magice. Aceasta era foarte frumoasă, rama ei era strălucitoare ca aurul, își lua ochii când te priveai în ea, de aceea într-un final mica prințesă o acceptă. Era o oglindă unică!

- Ce dar ciudat! zise. Sper să nu mă plictisesc imediat de ea! adăugă pe un ton răutăcios.

Intrând în camera ei, prințesa și-a ales rochia cea mai frumoasă și bijuteriile cele mai scumpe, apoi a pornit spre oglindă pentru a se vedea cât de frumoasă este în realitate. Închise ochii, se învârti de două ori și apoi se privi cu un zâmbet încrezut.

Dar ce să vezi, în oglindă apăru o fetiță urâtă cu haine rupte și învechite. Adevărul se reflectase în oglindă, deoarece sufletul ei era plin de răutate, iar aceasta îi arătase adevărata ei față.

Fata împăratului, de supărare, se făcuse foc și pară; îl rugă pe tatăl ei să dea poruncă în toată împărăția să fie căutată vrăjitoarea care i-a adus oglinda mincinoasă, deoarece s-a simțit păcălită.

Prințesa, având o părere foarte bună despre ea, nu accepta adevărul arătat de oglinda magică și credea că este ceva necurat la mijloc.

După zile îndelungate, vrăjitoarea a fost găsită și adusă la palat. Aici ea este întrebată de ce oglinda reflecta o față săracă și urâtă, căci prințesa este cea mai frumoasă și cea mai elegantă din împărăție. Vrăjitoarea spuse că oglinda îi arată frumusețea sufletului, iar dacă prințesa va vrea să schimbe

chipul din oglindă și ce crede despre ea să fie adevărul trebuie să facă fapte bune.

Zis și făcut! Fata împăratului și-a dorit atât de mult să se schimbe și să arate în oglindă așa cum dorea, încât de atunci a început să dăruiască toate hainele ei la copiilor săraci, împărțit mâncare nevoiașilor din împărăție, jucăriile ei bucurau acum sute de copii care nu avuseseră niciodată una și multe bogății erau date celor sărmani.

În cele din urmă, prințesa reveni iarăși la oglindă și de data aceasta văzu o fată mai frumoasă ca niciodată, moment în care a realizat că nu frumusețea chipului contează. Oglinda reflecta adevărata față a prințesei de acum.

De atunci prințesa a așezat oglinda la loc de cinste în palat și, pentru a vedea adevărata imagine a supușilor, îi punea să treacă testul oglinzii.

**GAFTON IULIANA CĂTĂLINA
LICEUL TEORETIC „VASILE ALECSANDRI”, IAȘI
CLASA A X-A, PROF. COORD. BHRIN ANA DANIELA**

Portretul lui Dorian Gray – oglinda sufletului și decăderea morală

*„Copil, îmi era frică de oglinzi,
Frică de a vedea în ele un alt chip decât al meu
Sau doar o mască oarbă și impersonală
Putând ascunde, ascunzând ceva atroce.”*

Încadrându-se perfect în ceea ce este numit în mod general de către oameni „oglanda sufletului”, „Portretul lui Dorian Gray” ne invită să privim mai adânc în nucleul propriei persoane, reflectând la acțiunile pe care le desfășurăm pentru a ne menține, în primul rând, frumusețea veșnică a sufletului.

În primul rând, care este firul narativ al poveștii și cum ajungem să fim martori la o decădere morală și o preschimbare a sufletului în adevăratul sens al cuvântului? Inițial, asistăm la o discuție dintre pictorul Basil Hallward și lordul Henry, prietenul său, în cadrul căreia aflăm care este importanța lui Dorian Gray pentru pictor, acesta precizând că tânărul, descris de o frumusețe încântătoare, cu trăsături rafinate și elegante, dar păstrând amprenta inocenței, tinereții, este mai mult decât o sursă de inspirație și este cel care i-a schimbat total perspectiva despre artă și viață, fiindu-i model pentru superbe sale picturi. La auzul acestor vorbe, lordul Henry dorește să îl cunoască pe acest băiat, dar Basil este în total dezacord, considerând că atitudinea detașată și rece a lordului l-ar putea corupe pe tânărul cu o

întruchipare serafică, angelică. Acest eveniment însă este iminent, întrucât în timpul discuției, Dorian se afișează în atelierul lui Basil, având, în cele din urmă, conversația cu lordul Henry care declanșează narcisismul și hedonismul tânărului. După terminarea portretului realizat de pictor în compania celor doi domni, Dorian Gray afirmă că își dorește frumusețea și tinerețea eternă pentru sine, fără a fi doar întipărită pe tablou. Odată cu avansarea în universul degradant al personajului, observăm cum această aspirație a tânărului se îndeplinește și pe măsură ce acesta se afundă și mai mult în continua decădere, tabloul formează o imagine hidoasă, grotescă, evidențiind oglindirea comportamentelor adoptate de Dorian în timpul vieții. Finalul ne dezvăluie abandonarea supremă a sinelui, a spiritului, tânărul ajungând să implanteze un cuțit în tablou, aici petrecându-se schimbarea chipului pângărit din tablou cu cel din realitate, eveniment ce îi aduce moartea.

În ce mod conturează „Portretul lui Dorian Gray” ideea de oglindă a sufletului? Observăm, într-un mod imoral și aproape brutal, cum temele acestui roman sunt multiple și încărcate de semnificații. În principal, aduce aminte de personalitatea extravagantă și non-conformistă, considerată controversată, a autorului, promovând libertatea de exprimare contrară decenței și susținând supremația artei și rolul artistului în căutarea frumosului, romanul fiind o definiție a principiilor estetice ale lui Oscar Wilde. Observăm, de asemenea, și tema decadenței sufletești în detrimentul cultivării frumuseții, acțiune ce poate fi comparată cu mitul lui Faust, tânărul realizând un pact cu diavolul pentru tinerețea veșnică, abandonându-și sufletul.

*„Însă acum
Mă tem să nu dezvăluie oglinda
Adevăratul chip al sufletului meu,
Rănit de umbre, sfâșiat de vini, însuși acela pe care Domnul îl vede și
poate îl văd și ceilalți...”*

Jorge Luis Borges, „Oglinda”

GAFTON IOANA CLAUDIA
LICEUL TEORETIC „VASILE ALECSANDRI”, IAȘI
CLASA A X-A, PROF. COORD. BAHRIN ANA DANIELA

Și dacă infinitul...

Și dacă infinitul e un spațiu gol,
Cu firimituri de dragoste și dor,
Ce se scurg continuu orișunde?
Te gândești: „ce mi-a venit acum?
Ce legătură are asta-oricum?”
Dar mai ții minte ce mi-ai spus ceva timp de acum?
Că mă iubești până la infinit și înapoi.
Dar infinitul e un spațiu gol,
Cu firimituri de dragoste și dor,
Cu care m-ai lăsat să duc război.

GHINEȚ RUXANDRA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE ENESCU”, MOINEȘTI, BACĂU
CLASA A VI-A, PROF. COORD. ENEA GINA MARIA

Oglinda

Dimineața ne trezim și primul lucru pe care îl facem, este să ne uităm în oglindă. Dar ce vedem în acea oglindă? Ne vedem pe noi, mai bine spus vedem o persoană care ne seamănă leit, încât, dacă nu gândim rațional, putem crede că noi suntem, de fapt, copia și că reflexia noastră este originalul. Parcă seamănă mai bine cu noi decât semănăm noi cu noi. Dar ce vedem, de fapt, în acea oglindă? Vedem o versiune a noastră. O versiune mai rea sau o versiune mai bună, depinde de fiecare cum se vede ideal pe sine însuși.

După cum se spune, ochii sunt oglinda sufletului. Ce vrea să însemne asta? Înseamnă că, doar privind în ochii unei persoane, putem pătrunde ceea ce nu se vede la suprafață. Putem intui sufletul și spiritul acelei persoane. Îi putem cunoaște intențiile și putem deduce fiecare strop de răutate sau de bunătate pe care omul acela încearcă, în zadar, să îl ascundă în străfundurile sale.

În oglindă vedem o persoană care ne imită în orice facem. Ne imită aspectul, ne imită personalitatea și ne imită mișcările, dar, într-un colț al minții noastre, nu ne temem să nu ne depășească? Nu cumva avem în noi o frică ascunsă adânc în suflet, care ne spune că acea persoană care ne imită

acum, mai târziu se poate ridica deasupra noastră? Nu cumva ne-am născut cu teama că nu suntem cea mai bună versiune a noastră? De ce să nu recunoaștem? Oglinda imită absolut tot ce vede: fericirea, tristețea, melancolia. Ea de asta a fost creată, pentru ca oamenii să își poată vedea interiorul, să descopere cu adevărat cine sunt și ce rost au. Dar unii sunt mult prea „ocupați”, încât nu meditează asupra lor, ci mai mult asupra celor din jur. De asta aceștia nu se descoperă niciodată. Nu își găsesc rostul niciodată și nu își găsesc fericirea adevărată niciodată. De asta omenirea e atât de tristă, pentru că nu privește cu atenție în oglinda sufletului și nu explorează îndeajuns pentru a descoperi ceea ce își dorește cu disperare să afle.

În loc să se trezească dimineața cu scopul de a-și depăși reflexia din oglindă, oamenii fac exact pe dos. Se trezesc doar cu gândul că reflexia lor îi va depăși, iar ei vor rămâne în urmă, în întuneric. Copia va ajunge mai presus decât originalul și va face ca cel adevărat să dispară îngropat în banalitate.

Trebuie să privim în oglindă și să ne gândim cum putem să depășim acea copie. Nu va fi ușor, deoarece, cu fiecare schimbare a originalului, copia se va schimba și ea. Însă, într-o zi, vom constata că, atât originalul din prezent, cât și copia din prezent sunt mult mai bune decât copia și originalul din trecut.

Dar... oare ce se întâmplă cu reflexia noastră atunci când nu mai suntem? Aceasta se pierde pe veci în universul cel nemărginit sau rămâne în amintirea celorlalți ca un ideal al celui pierdut? Aceasta este o temă profundă, care poate fi discutată la nesfârșit, căci posibilitățile sunt infinite.

Poate că acea oglindă nu va mai vedea niciodată pe cineva care să semene cu tine. Poate va îmbătrâni și va începe să arate lucruri neclare, nu va mai avea putere să imite ceea ce vede, va arăta lucrurile distorsionate. Cu cât îmbătrânește, oglinda devine mai înțeleaptă, la fel ca un om. Va începe să nu mai copieze atât de bine și va ajunge să oglindească ceva cu totul diferit de ceea ce a văzut, nu pentru că e stricată, ci pentru că are imaginație. În loc să imite, ea născocеște lucruri și universuri noi. Va alege singură ce vrea să reflecte. Va face doar cum dorește ea și va arăta cum vedea ea lumea în care a fost osândită să trăiască, deoarece un lucru atât de minunat, de perfect, cu o așa personalitate, nu poate să își aibă originile pe această ternă lume.

Așa că, de acum, când privești dimineața în oglindă, nu o mai trata superficial, cugetă mai mult asupra ta și asupra idealului tau.

Și, poate că, într-o zi, dublul tău din oglindă îți va zâmbi mulțumit, estompându-se în lumea lui fictivă, socotind că e inutil să-ți răspundă la întrebarea „Oglindă, oglinjoară...”.

GROSOIU IOANA ANAMARIA
COLEGIUL NAȚIONAL „B. P. HASDEU”, BUZĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. DINU ALINA

Opal negru

Ora de lectură. Domnul Miller deschise o carte la o pagină întâmplătoare și începu să citească.

„- *Alpheos, știi că e periculos, nu?*

- *Dacă nu riscăm, nu câștigăm, corect?*

Iris oftă, auzind răspunsul fratelui ei. Știa că folosirea oglinzii în acest moment nu era unul dintre cele mai înțelepte lucruri pe care Alpheos le putea face. Scopul era nobil, dar riscul era imens.

- *Oglinda sporește puterile celui ce o folosește în timpul lunii pline din această seară, adaugă într-un final Alpheos.*

- *Înțeleg planul tău, dar gândește-te la consecințe. Dacă ceva merge prost și... și...*

- *Te asigur, draga mea soră, că nimic nu va merge prost, Alpheos îi tăie propoziția. Am totul sub control, știi exact ceea ce fac. Am petrecut ultimele luni căutând răspunsuri, iar tu ar trebui să fii mândră că în sfârșit cineva știe cum să folosească puterea oglinzii și tocmai eu sunt acela.*

Profesorul se opri din citit și se uită la copii.

- Ei bine, știe cineva povestea ?

Evelyn, o fetiță cu părul negru, o nuanță asemănătoare obsidianului, ridică mâna imediat. Profesorul îi făcu un semn, iar aceasta începu să vorbească.

- Este povestea *Oglinzii de Opal negru*. Mama obișnuia să mi-o citească când eram mai mică, era una dintre poveștile mele preferate.

Domnul Miller zâmbi.

- Rămâne ca voi să vă imaginați ce s-a întâmplat cu Alpheos și mâine Evelyn vă va spune finalul poveștii noastre.

Ajunsa acasă, Evelyn se îndreptă spre camera ei, însă auzi vocile părinților ei .

- O, Eve, ai ajuns! exclamă fericit tatăl fetei. Vino, avem ceva să-ți arătăm.

- Cadoul mătușii a ajuns deja? întrebă fetița, în timp ce un zâmbet larg îi apărea pe față.

În fața ei, o oglindă minunată a fost despachetată. Marginile ramei erau de un verde închis splendid, cu mici detalii roșii și albastre. Suprafața oglinzii era acoperită cu o folie de protecție, dar cu siguranță această oglindă era una dintre cele mai frumoase pe care cineva le putea vedea.

Spre seară, când ambii părinți erau ocupați cu pregătirea cinei, Evelyn își găsi drumul spre oglindă, care acum reflecta imaginea unei statuete a unei zeițe din Egiptul Antic. Fata se apropie de obiect, examinând migala detaliilor și eleganța modelului. Acum materialul folosit era mult mai ușor de ghicit, chiar și pentru un copil. Opal negru. Această piatră era folosită des prin legende, datorită puterilor magice pe care le poseda, dar și pentru frumusețea ei. Detaliile roșii și albastre pe care Eve le putea zări pe sub folia verde erau de fapt reflexiile luminii pe opal, un întreg curcubeu pe un fundal întunecat, un contrast cu multe teorii.

Spre dimineața, înainte de zori, Eve se trezește auzind zgomote ciudate din sufragerie. Își frecă ochii și se dădu jos din pat, crezând că părinții ei s-au trezit, însă sufrageria era goală, iar părinții ei probabil dormeau în camera lor. Evelyn se așeză în fața oglinzii și o atinse ușor, încercând să își dea seama ce este în neregulă cu sticla ei. Un strigăt scurt de spaimă a fost acoperit imediat de cântecul ceasului din casă ce anunța ora cinci. Era prea devreme pentru ca mintea ei să funcționeze normal sau în oglindă chiar era un om? Copila își frecă ochii din nou și petrecu câteva secunde holbându-se la omul din oglindă.

*„Plete negre obsidiene, ochi de chihlimbar făurar,
fiu al cântecului pur, sclav al eșecului tulbur,
osândit la eternitate în obscuritate,
urmaș al omului căzut, cu firul descusut,
cu pelerină stricată și rușine impregnată.”*

Acestea au fost primele cuvinte care au apărut în mintea lui Evelyn. Descrierea lui Alpheos, băiatul prins în oglinda din legenda opalului negru. Băiatul care stătea în fața ei, în oglinda de opal negru din sufrageria ei.

- Iris? șopti Alpheos după câteva secunde.

Evelyn își scutură capul, nefiind în stare să articuleze vreun cuvânt. Observă cum chipul băiatului deveni din nou trist, singura umbră de speranță pălind din ochii lui. Iris? De ce Alpheos ar folosi numele surorii lui?

- Semeni cu ea, cu sora mea. De aceea am întreat. Și da, înainte să întreb, pot citi gândurile persoanelor care mă ating... sau mă rog, ating oglinda.

Fata își retrase mâna de pe suprafața rece de sticlă și se uită îndelung la Alpheos.

- Pot să te scot de aici? întrebă ea în final.

- Cunoști legenda la fel de bine ca mine. Nu e cale de ieșire. Am greșit și erorile se plătesc. Sunt blocat aici. Dar cred că merită încercat. Nimeni nu știe toate porțițele de scăpare și, cu siguranță, orice se poate întâmpla. Adică, uită-te la tine. Nu cred că vorbești mereu cu personaje mitice prinse în oglinzi, încercă el să adauge o glumă.

Evelyn își scutură capul și surâse. Era adevărat, aparent orice poate deveni realitate, fie că ne așteptăm sau nu, fie că alegem să credem sau pur și simplu se întâmplă. Viața înseamnă povești, iar poveștile înseamnă viață. Nu putem alege viața după care ne trăim poveștile, dar ne putem alege poveștile după care ne trăim viața. De ce nu am începe cu o oglindă fermecată și un prinț blestemat? Evelyn știa cu siguranță că nu ar refuza o asemenea aventură. Tu ce ai alege?

GURĂMULTĂ TEODORA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. STROE CĂLINA

Eu și reflexia morții mele

O seară răcoroasă de mai se așternea peste pământ. Ploua cald și domol, cu picuri mari și cristalini. Lumea se îndrepta încet-încet spre case, admirând uimită, dar în același timp, cu o plictiseală dezolantă, un asfințit sângieriu, ce pătrundea nestingherit prin atmosfera umedă.

În acea seară, imediat după asfințit, am fost trimisă de urgență să investighez un asasinat ce avusese loc în centrul orașului, pe cel mai aglomerat bulevard. O fetiță de 7 ani, dispărută de câteva ceasuri bune și căutată îndelung de autorități, a fost găsită înjunghiată în mulțimea mare, agitată de oameni.

- Poliția, faceți loc! Împrejmuiți perimetrul! strigau oamenii legii, din toate puterile. Părăsiți imediat locul crimei!

N-am crezut inițial că cei ajunși acolo înaintea mea vor putea să facă față adunării, dar mi-am văzut de treabă. M-am apropiat încet de fetiță, privind-o din cap până în picioare. Copilul purta o rochiță cândva albă, sfâșiată și murdară, cu chipul senin, ochii căprui larg deschiși și cu un zâmbet înfiorător de dulce. M-am speriat pentru o clipă. Nu mai întâlnisem niciun om care să-mi semene atât de mult. Aveam impresia că se uita doar la mine dintre toți cei prezenți, ignorând cu desăvârșire pe oricine, cu atât mai mult familia îndurerată. Imaginea ei era ruptă din filme, căci nu arăta deloc ca și cum ar fi fost omorâtă cu sânge rece de un criminal odios. Părea cât se poate de vie, de palpabilă, de gingașă și de... familiară. Pur și simplu visam. Și așa fi rămas mult timp astfel, holbându-mă la cadavrul simpatic, dacă părinții nu m-ar fi rugat disperată să pornesc imediat ancheta. I-am ascultat, însă o ultimă privire către micuță mi-a scos în ochi ceva: o oglindă destul de veche, argintie, cu o inscripție pe mâner. Scria „Korra”.

- Oglinda a aparținut bunicii sale, mi-a spus mama îndoliată. Numele fetei noastre a fost gravat pe bijuterie la aniversarea ei de un an. Dintre toate jucăriile pe care i le-am dat, oglinda a atras-o cel mai mult. Am încercat de multe ori să i-o ascund și am realizat că făceam o greșeală. Korra și oglinda ei au fost nedespărțite. Mergea oriunde cu lucrul cel mai de preț al bunicii. Doar asta o făcea fericită, până acum...

A doua zi, am plecat la sediu de dimineață. Surprinzător, mă simțeam odihnită, veselă, gata de și mai multă acțiune. Am băut grăbită o cafea, întrebându-i pe câțiva detectivi dacă au descoperit amprente sau altfel de probe prin jurul bulevardului; nimic nou sub soare. Pe de altă parte, un tânăr polițist din grupul lor a venit la mine, dorind să-mi spună ceva:

- Cer ieratre pentru reacția mea nepermisă față de domnia voastră, dar este ceva ce trebuie să aflați! Aseară, după ce ați părăsit incinta, a sosit un bărbat, care susține că știe precis cum s-a petrecut asasinatul. I-am sugerat să discute mai întâi cu noi. Din nefericire, a refuzat. Dorea să vorbească numai și numai cu responsabilul de caz. A plecat, imediat ce i-am spus că nu erați aici și s-a întors astăzi. Așteaptă la interogatoriu.

Ținând strâns oglinjoara la piept, am intrat. Individul mă aștepta de un sfert de oră. Mereu am fost o întârziată și mă bucuram de asta. Câștigam timp, pentru analiză și meditație. Bărbatul, un om sobru la vreo 40 de ani, îmbrăcat elegant într-un costum de catifea neagră și acoperit de o manta, din același material și-a aprins relaxat o țigară, așezându-se direct pe masa de stejar. Sprâncenele unite, stufoase, adăposteau doi iriși ce îmi răscoleau străfundurile inimii. Simultan, mâinile-i zbârcite mă-ndemneau să iau loc. M-am tulburat instant. Am lăsat tremurând oglinda micuței pe jos. Emoțiile mele creșteau și inscripția artefactului sclipea puternic. Mai văzusem asta înainte.

- Cine ești? am întrebat, cu vocea șoptită.

- Nu contează cine sunt. Îți voi dezvălui curând identitatea mea. Motivul pentru care mă aflu aici este ca să aflu adevărul și să-ți curm suferința.

Bănuielile mele s-au adevărit. Artefactul prețios strălucea, nesiguranța și teama mea s-au accentuat considerabil, iar individul îmi vorbea de adevăr.

- Te-ai întrebat de ce la locul crimei, în mâinile Korrei, ai găsit doar această podoabă de argint? Pentru ca, de fiecare dată când te admiri, să o vezi pe ea, fetița inocentă care nu a greșit cu nimic. Oglinda ți-a luat mințile, provocându-ți toate acele frustrări și halucinații chinuitoare, dar nu ai învățat nimic din ele.

- De-de unde cunoști frământările mele? am continuat șoptit, la fel de speriată și nedumerită. N-am pomenit nimănui despre ele! În plus, o sursă mi-a comunicat faptul că știi persoana responsabilă de moartea ei. Dezvăluie-mi cine e criminalul, să terminăm căutările!

- Cum spuneam, dragă inspectoare, cercetările tale au fost inutile. Nu ți-ai dat seama deja? Tu ești asasinul! Tu ai omorât-o pe Korra!

- EU? Imposibil! E absolut ridicol.

Deodată, bărbatului i-au crescut aripi, iar oglinda plutea în jurul său. S-a transformat într-un înger, unul întunecat.

- Eu sunt gardianul care o păzea pe Korra. Sufletul ei era pur precum al sfinților și eu aveam menirea de a o proteja. Odată cu moartea ei, din înger de lumină am devenit înger decăzut. Acum amândoi cerem dreptate, vrem ca ucigașul să plătească. Ieri, după apus, m-am asigurat că nu îți vei aminti crima săvârșită. Ți-am oferit oglinda, care să-ți lumineze conștiința și să te ghideze la mine!

- „Caută adevărul în tine!”... reflexia identică și vocile disperate... tu mi le-ai provocat? De ce nu mi-ai arătat răspunsul, de când am văzut-o pe față zăcând printre oameni? Credeam că am înnebunit!

- Fiindcă trebuia să realizezi de una singură propria-ți greșeală, vinovăția și parvenirea. Felicitări! Ai deslușit misterul și ai dus la capăt promisiunea, făcută părinților Korrei. Ai găsit făptașul. Pregătește-te să îți înfrunți destinul!

Abia apucând să mai rostesc ceva, îngerul s-a prefăcut în copilă. M-a privit exact ca în prima clipă, cu ochii ei mari, căprui, zâmbind, cu rochița șifonată și murdară.

- Korra, îmi pare atât de rău! Dacă aș fi știut mai devreme... Am făcut tot ce am putut să te răzbun!

- Nu-ți face griji! mi-a răspuns, cât se poate de calmă și veselă, ștergându-mi lacrimile de pe obraji. Regretele tale și suferința prin care ai trecut m-au înduioșat. Nu vei scăpa de consecințe, dar te-am cruțat de ce-i mai rău! Ești iertată, draga mea inspectoare! Acum pleacă de aici. Păstrează secretul întâlnirii noastre și nu pomeni familiei mele niciun cuvânt din ce s-a întâmplat de-a lungul investigației. Îi voi liniști eu. Un lucru doar să ții minte, suntem legate pentru totdeauna!

HARABAGIU MARIO-SORIN

COLEGIUL NAȚIONAL „FERDINAND I” BACĂU

CLASA A V-A A, COORD. PROF. DR. ADRIANA CHIOARU

Cuvinte rostogolite

Într-o zi, m-am jucat cu vântul. Și vântul mi-a spus:

- Lasă-ți cuvintele să zboare!

De fapt, am mai crescut puțin și am înțeles: era **gândul!**

În altă zi, m-a cuprins înserarea în timp ce mă jucam cu o stea. Și steaua mi-a spus:

- Ia-te de mână cu oamenii!

În zori, am înțeles, de fapt, cine era: **inima** mea!

Zilele treceau, una câte una, iar eu creșteam și mă înălțam. Așa am ajuns să mă joc într-o zi cu un nor. Și norul mi-a spus:

- Să-ți fie lacrima adăpost!

Curând, l-am descifrat și pe acesta: era frântura mea de **dor!**

Acum, mă joc cu un stilou pe o băncuță de lemn. Îmi amintesc de un copac ce mi-a spus: „*Rădăcini în adânc și fruntea în sus!*”. Și tot încerc de atunci să adâncesc cât mai multe semințe: literatură și diverse științe. Din băncuța mea de lemn, privesc atent spre zare, spre oameni dragi cu chip de zei: profesorii mei.

Uneori, când vine toamna, mă mai lipesc de câte o frunză, să mă pot bucura de văzduh. Apoi mă așez pe pământul tăcut. Îmi place atât de mult să ascult cum crește iarba primăvara! E anotimpul în care și eu m-am născut, cusut pe două inimi. Dar timpul trece, iar ceasul se zbate între caiet și o carte. Și scriu, pe fiecare rând, povestea despre cum sunt, cine sunt. Povestea e lungă, cu eroi, cu zmei și cu zâne. Mi-a spus-o mama când eram mai mic. Acum, sunt mai mare și o mai modific un pic. La ora de română, doamna ne-a vorbit despre timpul oniric și despre visare. Și de atunci, este o încântare să călătorească în pagini de carte. Și să scriu povești despre oameni și fapte.

Într-o zi, când voi fi și mai mare, știu sigur că va fi o bucurie să recitesc povestea mea de acum. Povestea începutului de drum. Cum mă jucam cu stele și prin nori. Cum înfloream visările, în zori. Cum oglindeam cuvinte în priviri. Vaaa! Ce de amintiri!...

Pășesc pe al meu drum cu litere și cifre multe. Pe margini, cresc chipuri de oameni de care mă sprijin uneori. Știu că vor să m-ajute! La capătul drumului, mi-aș dori să pot și eu sprijini. Să șterg din privire o durere, să picur un strop de putere. Să cânt viața prin meseria mea. Așa cum fac și acum, prin jocurile mele pe hârtie, **rostogolind cuvinte**. Ce încântare să le văd aruncate în mare! Nu! Nu în marea cu nisip și cu valuri! Ci în marea de oameni, răspândiți peste maluri. Iar oamenii se bucură uneori de cuvintele mele. Alteori, oboseți, le ascund sub tăcere.

Dar eu continui să mă joc, să citesc, să învăț și să cresc. Asemeni copacului sfătuitor, îmi sprijin fruntea de un nor. Și-mi construiesc un vis, prin geamul deschis către lume! Uneori, se întâmplă să mai obosesc puțin și atunci mă odihnesc în vechea poveste, în care timpul „*A fost...*” și mai „*este*”. Și-apoi, mă gândesc că drumul e lung. Și pornesc, să am timp să ajung.

Cred că deja ați înțeles: oglinda în care privesc sunt **eu!** Copilul de azi și de ieri, rostogolind cuvinte spre zări.

IBĂNESCU ALEXIA CRISTINA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. MOCANU RAMONA ELENA

Puterea

Întunericul domnește asupra camerei în care mă aflu. Întunericul domnește asupra celei în care mă aflu. Întunericul domnește asupra celei în care mă aflu de 294 de zile încoace.

Singurul lucru care diferențiază ziua de noapte aici este șuvita timidă de lumină, abia perceptibilă, ce se zărește uneori brusc în marginea de jos a ușii. Marginea de jos a unei uși de oțel masiv, dincolo de care se află senzori de mișcare ce declanșează șocuri electrice.

Mereu mi s-a zis că sunt o fire aventuroasă, fără de astâmpăr. Am ascultat vocile din craniul meu diform și am încercat. Doar am încercat. Nici nu știu dacă vreau să plec din acest loc. Aici măcar sunt tratată ca toată lumea. Asta, dacă mai există alți... pacienți?? O fi acesta cuvântul potrivit? Sper că nu.

Nu am știut niciodată cu siguranță dacă sunt singură sau nu în încăpere. Aud constant foșnete și chemări către evadare în jurul meu. Dar am încercat. Am încercat chiar de mai multe ori. De fiecare dată, oameni de două ori mai înalți decât mine, îmbrăcați în haine colorate, oarecum asemănătoare ca model, mi-au adus oglinzi pe care le-au pus peste tot în jurul meu. Mai multe oglinzi decât aș putea număra.

În toiul procesului de recuperare după boala căpătată prin magie, părinții au hotărât să stabilească ciroul în Paris preț de două luni, pe parcursul cărora eu urma să merg la școală. Acolo, toată lumea îmi arunca priviri încruntate pentru simplul fapt că nu mă comportam „normal”. Mergeam la ore, învățam chiar foarte bine, dar era ceva în neregulă. Ceva ce mă făcea să mă simt ca un animal închis în cușcă. O anumită zonă a școlii stârnea în mine, prin simpla mea poziționare în acel spațiu, un monstru.

Mă încălzeam teribil, aveam o poftă de carne crudă de nestăpânit, dar am considerat că sunt numai efectele medicamentelor pentru dismorfie. Mare mi-a fost mirarea când, făcând o vizită vrăjitorului la cererea acestuia, am aflat că odată cu imaginea distorsionată în oglindă, Christa îmi transmisese și „puterea” de a deveni vârcolac la lună plină, atunci când are loc oglindirea frustrărilor, a nemulțumirilor, când latura rațională este dominată de latura instinctivă.

Mă transformam într-un monstru, atât la interior, cât și la exterior.

Înfățișarea mea, acum aproape permanent schimbătoare, era doar o foarte mică parte din monstruoșitatea care se oglindea pe dinăuntru. Eu.

Mă aflu, parcă, într-un labirint al oglinzilor. Oriunde mă întorc, văd o reflexie a mea, menită să-mi aducă aminte de bestia flămândă ce devenisem.

Îmi era din ce în ce mai greu să fac parte dintr-o societate, mai ales atunci când vine vorba de o clădire plină de adolescenți care nu știu decât să se holbeze la alții, supărându-se, însă, când alții stăruiau cu privirea asupra lor.

Totul a fost relativ bine, până într-o seară, seara petrecerii de Halloween, în care cel mai temut bătaș din școală îmi puse piedică, iar toți colegii au început să râdă, într-o isterie incontrollabilă. Înroșindu-mă de furie ca un rac, fiind lună plină, am suferit o transformare demnă de peliculele cinematografice: gheare lungi, bot de lup, păr sărmos și ochi sticloși. Furia m-a mistuit. Am sărit la beregata tânărului. I-am rupt gâtul la fel de ușor pe cât oricare dintre noi ar deschide o sticlă de apă. Simțind mireasma sângelui proaspăt, nu m-am mai putut opri. Am făcut 17 victime.

Am fost căutată timp de mai bine de un an și jumătate. Pe corpul meu, fie însuflețit sau nu, s-a pus o recompensă în valoare de un milion de dolari. Tot acest timp m-am ascuns sub podurile Senei, sperând că nu mă va recunoaște nimeni.

Am trăit din resturile orașenilor, dar am supraviețuit. Am supraviețuit până când chiar părinții mei m-au găsit și m-au predat unor agenți. Dar acei agenți nu erau ai poliției. Erau ai acestui loc în care mă aflu la momentul actual. Acest loc până la care am călătorit extrem de mult cu mașina. Ceasul din capul meu spune că am mers vreo două ore pe un drum, după o altă oră de mers pe autostradă.

Nu știu unde mă aflu. Nu știu cine sunt. Mă uit în oglinda sufletului și nu mă recunosc. Nu știu cine sunt. Nu știu unde mă aflu. Îmi văd reflexia în micul geam al aerisirii celulei când fășia plâpândă de lumină de sub ușă îmbracă pereții și nu mă recunosc. Nu știu cine sunt. Sunt singură, speriată și îngreșată de ceea ce am ajuns.

Mă trezesc într-o larmă asurzitoare. Aud oameni fugind speriați pe holul din fața ușii imense a celulei. Oameni. Foarte mulți oameni. Foarte mulți oameni, adunați într-un singur loc. Trebuie să se fi întâmplat ceva teribil. Oamenii nu stau niciodată grupați zilele astea. Oamenii nu stau niciodată grupați aici. Se aude un scârțâit metalic, iar ușa masivă se deschide. Se deschide în fața unei scene terifiante: sute de oameni fiind sfâșiați de animale asemenea mie. O revoluție a monștrilor. Toate acele creaturi sfâșind oamenii

ca pe niște jucării. Deși sângele începe să-mi sfârâie în vene de dorința de a mă alătura, șocul provocat de vederea a atât de multă acțiune după aproape un an de suferință, în care singura bucurie îmi era provocată de mâncarea ce-mi era adusă la fiecare două zile mă mistuie. Încetul cu încetul, părul țepos începe să apară pe tot corpul meu, dinții mi se ascut, iar pofta de sânge proaspăt se intensifică, devenind incontrollabilă.

Sunt un animal. Sunt un monstru. Încerc să-mi identific victimele conform persoanelor din documente. Sunt singura rămasă în viață. Sunt singura rămasă pe documente după ce i-am îndepărtat de pe lista monștrilor pe cei pe care i-am ucis. Tot ce îmi rămâne acum este să mă elimin și pe mine, iar „puterea” va dispărea.

„Puterea” va dispărea odată cu mine.

Trebuie să mor.

Trebuie să mă omor.

Nu vreau să mor.

„Puterea” va dispărea odată cu mine.

Trebuie să mor.

Vreau să mor.

Această poveste nu are un final fericit. Nu cred că are nici măcar o morală. Tot ce am dorit a fost ca alți oameni să ajungă să citească o astfel de poveste dramatică pentru a merge înainte fără să își vadă capătul potecii. Să nu repete greșelile mele. Să nu fie la fel de naivi. Să nu se sperie de bestia pe care o văd în oglindă. Să fie încrezători în imaginea pe care o văd într-o reflexie.

Sper că acest pistol își va face treaba cum trebuie.

Emoțiile nu au fost niciodată punctul meu forte. Așadar, tot ce pot să vă spun este să nu îmi urmați exemplul și...

Adio!

ICHIM PARASCHIVA MIRIAM
COLEGIUL NAȚIONAL „FERDINAND I”, BACĂU
CLASA A XI-A, PROF. COORD. STANCIU FLORENTINA

Oglindă III

Sunt diminețile acelea umede,
după ce ploaia a răscolit văzduhurile toată noaptea,
după ce vise mi-au scurmat sufletul

și imagini fără sens, lugubre și-mbâcșite,
s-au amestecat în șiruri interminabile
de întâmplări în care viața-mi părea reală
și în tot nonsensul lor mi se părea
că sunt vie.
Mă înfioară diminețile acelea,
când mă trezesc cu haine umede,
lipite de piele,
când mă pătrunde frigul realității.
În diminețile acelea
mi-e teamă, mi-e groază să mă privesc în oglindă,
să mă înece iar atâtea gânduri,
să mă-ntreb ce caut eu aici,
ce-i locul ăsta,
de ce sunt și pentru ce am fost făcută,
de ce s-a obosit haosul să mă creadă,
din ce străfunduri de resturi de cometă
au ieșit atomii mei,
din ce colț uitat al întâmplării
s-a născut sufletul meu,
de ce sunt în lumea asta,
care se degradează sub ochii mei,
căreia nu-i aparțin complet.
Doar iubirea din mine e de-aici.
Poate de asta
plânge.

ILIESCU IOANA TEODORA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. STROE CĂLINA

Oglindire în reverie

Lăsând lumina caldă a apusului în spate, adâncul grotei părea o gaură neagră, infinită și impunătoare. Ecoul rece al picăturilor de apă dădea senzația unei sinistre ploii invizibile în întuneric. Sunetul pașilor se frângea de pereții și formațiunile stâncoase ale peșterii. Frigul și umezeala se lipeau de piele precum o pătură udă.

- Aprinde torța! mi-a spus grăbit Nikolai.

Cu greu am reușit să conving scânteile brichetei să aprindă torța, dar odată ce focul s-a trezit la viață, precum o stea în adâncul Universului negru, flacăra a luminat galeria înaltă, colorând-o cu sufletul ei. Acum umbrele păreau și mai adânci în tunelul îngust ce ni se deschidea în față.

- Trebuie să mergem! Dacă nu ne întoarcem până la răsărit suntem pierduți! Zece ani am așteptat ziua asta, așa că dacă ți-e frică, n-ai decât să te întorci în văgăuna din care ai venit ! mi-a spus aventurierul cu vocea aproape la fel de tăioasă precum maceta de la brâul lui. Zece ani pentru o oglindă. Zece ierni și mii de nopți grele petrecute alături de el și tot mai crede că mi-e frică de puțin întuneric.

Cu pasul hotărât, dar precaut, ne-am îndreptat spre adâncul peșterii, admirând imensitatea grotei. Ar fi un moment prost să începă un cutremur..., am șoptit pentru sine, privind câteva crăpături mai mari și adânci din pereți.

- Dacă se dărâmă peste noi, nici Dumnezeu nu ne mai găsește aici, mi-a spus Nikolai, cu vocea îmblânzită de o ascunsă teamă.

Tunelul a început să ne sufoce, câteva colțuri mai ascuțite din pereți chiar zgâriindu-mi pielea, parcă vrând să-mi folosească picăturile de sânge pentru un ritual străvechi. După un timp ce păruse însăși eternitatea și sute de pași încălciți printre pietre și bolovani, aud pașii grăbiți ai lui Nikolai și vocea lui în ecou:

- Vino repede!

Mă grăbesc și încep să alerg prin tunel, de parcă demoni cu sulite otrăvite m-ar vâna să măucidă. Ies din tunel într-o sală mai scundă decât prima, dar mai întinsă, eclipsată de un lac în miniatură. Părea o sticlă argintată, dominată de umbrele adâncului, negre precum petrolul. În urma mea aud un groaznic sunet ca de tunet apocaliptic, ce anunță sfârșitul timpurilor și tunelul dărâmându-se în urma noastră.

Amintirile, gândurile, sentimentele ce le aveam începuseră să se piardă în ceața goală a uitării. „Grote, oglinzi, aventurieri? Unde am citit asta? Uau! Iar m-am pierdut în gânduri. Părea așa real!”, mi-am spus în gând, confuză. Autobuzul se oprește în fața mea și-mi amintesc de ce eram acolo. Urc și-mi privesc reflexia în geamul plouat al autobuzului, gândindu-mă la orele pe care le am la școală. Teste, lucrări! Toate se pierd treptat, în timp ce privesc cerul și încep din nou să visez, la aventuri și vieți paralele sau trecute. Pe toate le-aș fi trait, dacă o oglindă ar fi făcut mai mult decât să arate o reflexie.

Îmi sprijin capul pe fereastra rece și privesc cum lumea se desfășoară în fața ochilor mei. „Fiecare ființă e o poveste necitită, fiecare gând e o idee neauzită...” Ideea mi se întrerupe, observând că am ajuns unde trebuia să fiu. Mă trezesc pentru un timp din vis, cât să cobor din autobuz și să mă îndrept spre școală. Merg o vreme singură, deranjată de răcoarea primordială a dimineții, Mă gândesc la zilele senine în care răsăriturile îmbracă lumea în

mătasea caldă, aurită a soarelui de aramă incandescentă și mă încălzesc visând la ele. Încep să văd lumea prin prisma de chihlimbar a luminii stelei din răsărit și-mi las mintea să cutreiere orizontul unei amintiri distante de vară. Lumea se pierde în jurul meu, e din ce în ce mai departe.

O scurtă privire în reflexia dintr-un geam îmi amintește unde sunt. Se pare că tot mai dorm. „Trebuia să fi băut cafeaua aia. Prea târziu acum”, îmi spun în gând, agasată. Continui să merg grăbită. Ajung la școală, intru pe poartă, intru în clasă și mă așez în bancă. Tabla udă, abia ștearsă, pare a fi bariera dintre noi și o lume paralelă desenată în umbre. „Încă o oglindă ! Peste tot, numai oglinzi... De ce atâtea oglinzi ?!”

Profesoara de Istorie intră în clasă. Își lasă lucrurile la catedră și scrie pe tablă titlul: „Religia în Grecia antică”. Introduceri, informații, totul începe să se piardă iar...

„Cât timp a trecut? O zi, o lună? Zece ani? E greu să-ți dai seama de trecerea timpului într-o asemenea celulă. De ce am acceptat să fac asta? Ce era în capul meu?? Zeus, te implor, salvează-mă din iadul în care m-am băgat!”, urlam în mintea mea, plângând cu lacrimi de foc, încercând să-mi îngrop capul în mâinile rănite.

Spărgeam o reflexie și un milion apăreau instant înapoi, de fiecare dată mai oribile. Parcă și începuseră să râdă de mine cu glasul lor sticlos și spart. Corurile demonilor din cioburi șopteau și țipau la fiecare pas, eu în zadar încercând să mă plimb în cușca mea. „Frumoasă ca o zeiță ? Penibil... Eu sunt Afrodita, *zeița* frumuseții. Tu cine te crezi ?” Vorbele ei răsunau în ecoul din golul minții mele.

Mi-a oferit frumusețea unei stele, strălucirea unui miliard de sori și m-a aruncat într-un labirint de oglinzi unde, dacă îndrăznesc să mă uit, chiar și o secundă la ele, orbesc instant și permanent. „Nu o să mai ies niciodată de aici...”, mi-am șoptit cu vocea tremurândă, aproape stinsă.

„Promit că nu te voi mai lua niciodată în râs! Jur!”, am strigat disperată și umilită, sperând să mă ierte. „Perfect. Acum ia asta și dispari. Să nu te mai prind vreodată în templul meu!”, mi-a spus, cu dispreț, zeița Afrodita, aruncându-mi un ciob de oglindă. L-am prins și instant am ajuns înapoi în templu, în Atena. Ciobul se transformase într-un trandafir de diamant, de mărimea unei palme. L-am lăsat acolo, în semn de recunoștință. „Mi-a ajuns de teatru prin oglinzi...” Am fugit din templu, am ajuns acasă și mi-am spart toate oglinzile.

- Întrebări? Nu? Bine, continuăm data viitoare! a spus, strângându-și lucrurile, doamna profesoară. „Și eu continui data viitoare...”, mi-am spus în gând, cu un zâmbet, revenind la realitate.

- La revedere!

IOJĂ RITA DIANA
COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC „ȘTEFAN CEL MARE”,
BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. ALEXA OZANA MARIA

Băiatul din oglindă

Mă numesc Laura, am 14 ani și locuiesc împreună cu părinții și frații mei, într-un sat de lângă Reșița. Provin dintr-o familie modestă, cu mulți copii și o situație financiară destul de bună. Flavia și Mihnea Preda, adică mama și tata, au fost doi tineri îndrăgostiți, ce s-au căsătorit împotriva voinței părinților lor. E o situație complicată, însă cei doi au învățat să se descurce singuri, încăpățânându-se să rămână împreună, pentru a ne oferi iubire necondiționată nouă, celor șase progeneruri. Suntem o droaie, știu! Nu înțeleg cum de pot avea atât de multă răbdare cu noi! Uneori mă întreb dacă nu se gândesc să ne trimită la orfelinat, mai ales când Adam și Abel (gemenii TEROARE) intră în acțiune! Acum că îi cunoașteți pe părinții mei minunați, să vi-i prezint pe cei cinci frați ai mei și pe mine, în câteva cuvinte: Andrei este fratele cel mare. Are 19 ani și este chitaristul familiei. Chiar se pricepe, dar mă calcă pe nervi când începe să zdrăngăne instrumentul, în timp ce îmi fac teme. Iulia este al doilea copil. Ea are 17 ani și iubește sportul (poate prea mult). Nu e deranjant că îl practică, e supărător că mă obligă să fac și eu asta.

Timeea este al treilea născut în familia Preda și a doua fată a părinților. Ea e cea mai liniștită dintre noi toți și cu ea mă înțeleg cel mai bine (are 15 ani). Îi place fotografia și face niște poze bestiale. Eu sunt al patrulea copil. Pasiunea mea este școala și mă dedic acesteia prin orice lucru pe care îl fac. (Nu semăn cu niciun frate, din acest punct de vedere). Și, în final, GEMENII! Groaza familiei Preda. Adam și Abel sunt cei mai neastâmpărați copii pe care îi cunosc.

Măine e luni și e deschiderea școlilor, iar eu intru în clasa a IX-a (la liceu). Deci azi mergem la cumpărături. Tata e la treabă (lucrează la o editură de cărți și se pare că oamenii s-au pus pe scris, nu glumă!), așa că mergem cu mama.

Ajunși în Reșița, ne despărțim pentru a reuși să achiziționăm cât mai multe, într-un timp cât mai scurt. Astfel, facem două echipe. Evident că gemenii vor merge cu mama și Iulia. Iar eu și Timi, cu Andrei. Șefii grupelor sunt mama și Andrei.

– Ai grijă de surorile tale! îi spuse mama, lui Andrei.

Intrăm într-o librărie și fiecare dintre noi se duce să își aleagă lucrurile de trebuință, având nelipsita listă a mamei în mână.

Mă îndreptam spre raionul cu instrumente de scris, iar în timp ce îmi îndesam în mâini câteva pixuri albastre, observ un obiect mic și prăfuit. L-am luat în mâini și mi-am dat seama că este o oglindă, întorcând-o, am văzut niște majuscule, aflate pe rama ce împrejmuia sticla sa. Scria: „IȚEGNITA UN” (nu înțelegeam ce semnificație ar putea avea aceste litere). Pe spate, era scris tot cu litere mari: „PREȚIOASA OGLINDĂ A CUNOAȘTERII”. Deodată aud că cineva îmi spune:

– Nu ai văzut ce scrie pe ramă?

M-am întors, dar nu era nimeni în spatele meu.

– Aici jos! spunea aceeași voce, de băiat. M-am uitat pe jos, dar nu vedeam nimic. Credeam că îmi joacă cineva o gluma proastă. Deși speriată, am spus:

– Proastă glumă! Arată-te!

– Uită-te în oglindă și vom putea continua această conversație interesantă! spuse aceeași persoană.

Am încrenenit! Eram curioasă, totuși și am făcut precum a zis. În acel moment, am văzut un băiat frumos, ale cărui bucle aurii îi cădeau lin asupra chipului sublim, lăsând la iveală doi ochi albaștri, precum marea și niște buze trandafirii superbe. Am rămas gură-cască! Băiatul zâmbea, dezvăluind strălucirea dinților săi mai albi decât zăpada.

– Cine ești tu? mă întrebă el. Eram confuză! Nu știam ce să zic. Adică, puneti-vă în locul meu! Ce ați fi făcut dacă ați fi luat o oglindă în mâini și aceasta ar fi început să vorbească?

– Ămmmm... La-lauraaaa, cred...

– Scumpo, închide-ți gura! Intră muște, îmi spuse sarcastic, bătându-și joc de uimirea mea. Mă înfuriasem! Nu suport când oamenii fac asta.

– Ăăăăă... SCUZĂ-MĂ! Am început să ridic tonul. Cum aș putea reacționa la vederea unui băiat captiv într-un obiect?

– Dragă, calmează-te! În primul rând, pe rama oglinzii scrie: NU ATINGEȚI!, deci ar fi fost politicos să nu mă D-E-R-A-N-J-E-Z-I! Iar în al doilea rând, faci riduri...

„Deci, asta scria pe ramă! Scria NU ATINGEȚI!... Ah, ce neatentă... Clar, dacă aș fi citit corect, nu aș fi atins oglinda asta idioată! Sau poate aș fi făcut-o?” mă gândeam eu.

– Cum te cheamă? Cum de ai ajuns într-o oglindă? Cine ești tu, de fapt? Vreau să știu tot!

LEȘE COSMINA
LICEUL TEORETIC „VASILE ALECSANDRI”, IAȘI
CLASA A VII-A, PROF. COORD. GAZZI DUMITRINA

O altfel de oglindă

Oglinzile... Se spune că oglinzile sunt tablouri vii, în care imaginile se schimbă constant. Nu e bine să spargi o oglindă, să te uiți în ea la lumina lumânărilor sau pe întuneric, pentru că îți aduce ghinion. Sunt multe astfel de superstiții. Fiecare se raportează diferit la ele.

Dar acum eu vă voi spune o poveste despre o altfel de oglindă, am putea spune chiar una magică. Să începem...

Era odată o fetiță pe nume Mary, de 14 ani, care locuia într-o casă minunată, împreună cu părinții ei. Odată ce își făcuse buletin, dorise să mai facă o schimbare, pentru a marca momentul. Așa că a început să își redecoreze camera. A schimbat culoarea pereților, și-a pus un tapet nou și și-a luat un birou nou. Acesta era mai spațios decât cel vechi, așa că trebuia să îl umple cu ceva.

După un timp de gândire, și-a dat seama că în camera nu avea nicio oglindă. S-a dus la magazin să își ia o oglindă de birou. Acolo erau o mulțime de modele, mai mici și mai mari, mai sofisticate și mai simple. Ea a ales o oglindă medie, simplă, rotundă, care se putea agăța de perete sau pune pe o masă. S-a dus cu ea la vânzător. Nu era foarte scumpă, așa că a vrut să o ia din banii ei. Vânzătorul a întrebat-o dacă e sigură că o vrea pe aceea. Mary a dat afirmativ din cap.

A ajuns acasă cu oglinda și a așezat-o pe birou. A doua zi de dimineată urma să meargă la școală, așa că s-a culcat. Visul îi fu brusc întrerupt de alarma de la telefon. Era deja dimineată. Ca orice copil obosit înainte să meargă la școală, și-a spus: „Mai stau 5 minute. Doar 5. Nu e nimic rău în asta”. Ațipi. S-a trezit 20 de minute mai târziu. Era deja 8 fără un sfert, întârzia la școală. S-a îmbrăcat cât a putut de rapid. În acea zi părinții ei nu lucrau de dimineată, așa că și ei dormeau. Mary nu i-a mai trezit, nu avea rost. Era gata să iasă pe ușa, când și-a dat seama că uitase să se pieptene. S-a dus la ea în cameră, dar nu a găsit pieptănul. A încercat să își aranjeze părul cu mâinile. S-a uitat în oglindă.

Deodată, Mary s-a enervat pentru că părul îi stătea groaznic și întârzia la școală. A vrut să lovească oglinda. Dar nu a reușit. Era ca și cum mâna i-a trecut prin ea. De fapt, îi rămăsese acolo. Oglinda a tras-o cu totul înăuntrul ei.

Fetița s-a speriat. Deodată, s-a trezit într-o cameră plină cu oglinzi. Era ecou și i se auzea inima, cum îi alerga prin piept. A încercat să se calmeze.

Când era speriată sau furioasă, încerca să se refugieze într-o lume a ei. Își imagina un oraș frumos, cu multe parcuri de distracții, spații verzi, mall-uri și tot ce își dorește un adolescent. A deschis ochii. S-a uitat într-o oglindă. Într-o clipită, lumea aceea a devenit reală. Ca o reflexie a imaginației ei. Tot orașul, toate clădirile, toate parcurile, toate păreau reale. Dacă te uitai cu atenție, tot îți dădeai seama că este o reflexie, dar lui Mary nu i-a păsat. Pentru ea era real.

De după un copac s-au auzit niște șușoteli. Fata abia se calmase, dar acum s-a speriat din nou. Credea că e singură acolo. A încercat să se convingă că nu poate fi nimic rău, deoarece aceea era imaginația ei și și-a făcut curaj să verifice. Deodată au sărit în fața ei doi omuleți micuți, care aveau o formă ciudată, dar erau, exact la fel ca restul orașului, făcuți din oglinzi. Ei s-au prezentat astfel: „Ănub! Ue tnus ălidnigo iș ae etse ațidinilgo. Ion metnus ițelumo-ădnilgo!”.

Mary nu a înțeles nimic din ce au spus. Se uită foarte ciudat la ei. Omuleții i-au înțeles privirile și și-au dres vocea, după care s-au prezentat din nou: „Bună! Eu sunt Oglindilă și ea este Oglindița. Noi suntem omuleți-oglinďă!”. Limba pe care o auzise înainte era limba oglinzilor, scrisă invers decât limba oamenilor, dar se vedea că omuleții-oglinďă puteau vorbi și normal, deci asta nu era o problema. Mai erau și alții, toți cu nume înrudite cu cuvântul oglindă. Aceștia i-au spus fetei că în această lume putea să facă orice își dorește, cu o singură condiție: SĂ NU SPARGĂ NICIO OGLINDĂ!!!

LUNGU MIHAI ADELIN
COLEGIUL NAȚIONAL „GHEORGHE VRĂNCEANU”, BACĂU
CLASA A XI-A, PROF. COORD. MARINOV DOINA

Confesiunea unei foste inimi-felinar

Dragă eu, dragă tu, dragă noi, dragă nimeni,

Cu toții ne-am născut cu o inimă-felinar. Cândva, cu toții am fost copii-lumină. La un moment dat, inima mea era un glob cu lumină incandescentă, un bulgăre strălucitor de soare îngrămădit în cutia toracică a unui copil cu mult prea multă pasiune și naivitate. Credeam că oamenilor le plăcea strălucirea, pe când ei, de fapt, fugeau de ea ca un Icar temător, să nu i se frângă aripile, coastele și speranțele. Orbiți deja de propriul întuneric (pe care, nu-i așa?, cu toții îl avem și, Doamne, oare când vom învăța să îl stingem?), nu aveau cum să se scalde în lumina vindecătoare a altora. Și cum să ajuti pe cineva care-ți respinge ajutorul, ca un zid ce înconjoară inimile frânte,

globurile de lumină sparte, oglinzile pulberate în milioane de așchii dureroase, ținându-i în exil pe aceia care încearcă, binevoitori, să se apropie și să aducă izbăvirea?

Acești oameni nu vorbeau limba luminii și, negăsind dicționarele potrivite pentru a o învăța, căutau s-o anihileze, să-i nege valoarea, așa cum facem cu tot ce nu ne este familiar ori dincolo de capacitățile de interiorizare. O armată de oameni-întuneric s-a aliniat în fața inimii mele și și-a unit forțele (fără ca măcar ostașii să se cunoască între ei) ca să-i stingă, odată pentru totdeauna, focul mistuitor, lumina purificatoare, e s e n ț a... *Ce chin, ce străluciri, ce tulburare, ce durere/ o ploaie cu meteoriți o furtună cu stele căzătoare/ o revărsare de lacrimi o revărsare înăbușitoare de lumini o cascadă de așchii ce pătrund adânc adânc tot mai adânc în inimi/ o lume deformată haotică restructurată un (uni)vers chinuit până la dematerializare/ aveți grijă, ne spune mama/ aveți grijă să nu călcați pe becuri/ măcar ele să-și mai păstreze strălucirea.*

Iar inima mea a cedat. Luminile binefăcătoare s-au stins și, odată cu ele, pasiunea și iubirea pentru viață. Discurile de vinil au încetat să se mai rotească în ritmul inimii mele. Petalele au început să cadă molatec, ofilite și lipsite de orice speranță, într-un vals al haosului, al dezintegrării, al înstrăinării de sine. Iar eu? Eu am încetat să mai luminez și n-am mai învățat niciodată să-mi regăsesc strălucirea. M-am transformat într-un glob disco, o minge alcătuită din milioane de oglinde mici, care reflectă tot ce se proiectează asupra lor. În loc să fiu o proiecție a interiorității, în loc să-mi expun propria identitate precum un felinar care radiază candoare și lumină, am devenit un produs al macrocosmosului, o sumă de experiențe prea puțin filtrate și oameni prea puțin onești, o oglindă care reflectă tot ce i se oferă, creând jocuri crepusculare de lumini și umbre. Pot să schimb totul la mine doar ca să mă integrez. Vă voi arăta fiecărei versiune a voastră și mă voi comporta așa cum vă purtați și voi, căci eu mi-am pierdut unicitatea și mi-am lăsat sinele să se scufunde în oceanul învolburat al întunericului care izvorăște neconținut din voi.

Voi nu ați văzut, muritorilor, că eu v-am oferit inima mea și voi ați făcut din ea un origami în formă de mormânt? Eu nu mai sunt eu și nici nu știu dacă voi mai fi vreodată – o, eu sunt doar o sumă de mici oglinzi care vă vor spune totul despre voi. Atunci când cad, mă sparg într-un infinit de bucăți pe care le lipesc de fiecare dată la loc, încercând să mai trăiesc încă și încă o zi. Și, așa cum se întâmplă întotdeauna, muzica va cânta în această sală de bal, va răsuna puternic, vă va acapara simțurile, iar eu mă voi învărti neconținut pe tavanul sălii, voi reflecta luminile și umbrele din toate unghiurile acestei încăperi.

Însă dacă m-aș desprinde de tavan și m-aș izbi fatal de podea, spulberându-mă într-o mare de frânturi reflectorizante, oare voi ați observa? Sau, îmbătați de acordurile muzicii, v-ați continua mișcările frenetice, neobosite? Oare am vreo importanță sau sunt doar un element accesoriu, care nici nu aduce beneficii, dar nici nu dăunează? Oare mai am vreo valoare sau am pierdut-o pe toată atunci când voi ați căutat cu tot dinadinsul s-o pierd?

Dragă eu, dragă tu, dragă noi, dragă nimeni. Eu sunt un simplu exponent al acestei istorii despre alteritate, înstrăinare de sine și suferință. Despre pierderea propriei lumini călăuzitoare. Însă mulți, prea mulți am trăit această experiență cu totul traumatizantă. Cu toții suntem ignorați și ignorați în același timp. Felinarele inimilor noastre au fost stinse de către cei din jur, ceea ce ne-a determinat și pe noi, inconștient sau nu, să răpim strălucirea altora la rândul nostru.

În fiecare zi se adaugă o nouă zală la acest lanț vicios al umanității, ca într-o pandemie în care virusul nepăsării și al ignoranței se răspândește de la un seamăn la altul cu o viteză amețitoare, făcând victime la tot pasul. Toți suntem oameni, toți avem parte, într-o anumită măsură, de aceleași experiențe formatoare și, totuși, ne purtăm de parcă sentimentele semenilor noștri sunt lipsite de relevanță, de parcă noi înșine suntem singurii îndreptățiți la suferință. De parcă inimile celor din jurul nostru nu adăpostesc aceleași zbucium, aceleași freamăt, aceleași sfârtecări, aceleași sentiment de moarte. Aceeași disperare. De parcă nu toți adăpostim în sufletele noastre cutia Pandorei.

Dragă cititorule, dacă această scrisoare ajunge vreodată la tine, citește-o cu grijă, contemplă aceste rânduri, privește-te în oglindă și descoperă cu adevărat cine ești. Caută neconștient să protejezi strălucirea ta și pe a celor din jurul tău. Cultivă toleranța și arată compasiune celui care are mai mare nevoie de ea.

Este timpul să lăsăm lumina să ne vindece rănilor pentru eternitate.

*Cu dragoste și strălucire,
O fostă inimă-felinar.*

LUNGU SANDA CONSTANTINA
COLEGIUL NAȚIONAL „DIMITRIE CANTEMIR”, ONEȘTI,
BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. MITROIU ADINA ELENA

Lacul

Te privesc pe lac...
Te privesc prin stele...
Te privesc în picăturile de ploaie...
Și te simt aproape.
Aș sta zile și nopți pe malul de lac,
Doar să-ți văd chipul reflectat
Pe lina undă a apei,
De petale roșii și de nuferi galbeni înconjurat.
Să mă bucur de lumina chipului tău
În infinitatea nopții,
Îmbibată în parfumul florilor!...
Sub cerul înstelat,
Visând sub salcia plângătoare
La al nostru vals printre mlădioasele trestii...
Plutește barca spre noi cu opt crini albi.
De urseala găzelor valsul ne e acompaniat.
Dragostea mea se strecoară pentru tine
Printre ale timpului șuiere glasuri de viori
Și n-am nevoie de poze sau scrisori,
Pentru că te văd peste tot,
Te am lângă mine...

MARIN ANDREI
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV „NADIA COMĂNECI” ONEȘTI,
BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. CALAPOD ANDREEA

Oglinda fermecată

A fost odată ca niciodată, într-un ținut îndepărtat, o prințesă răsfățată. Deși avea cel mai frumos castel, cea mai frumoasă grădină de flori și o priveliște minunată, ea nu reușea să se bucure de nimic: nici de jucăriile ei, nici de cărți, nici de hainele cele minunate. Dimineța se îmbrăca și se aranja,

dar până seara se schimba de șapte ori, întrucât nu-i plăceau niciodată hainele ei. Se plictisise și de bijuteriile ei scumpe și nimic nu o mai mulțumea. Mergea de colo-colo dând ordine, vorbind urât și repezindu-și slujnicele. Nu-i plăcea să aibă companie și până și câinii și pisicile din curtea castelului fugeau de ea când o vedeau prin preajmă.

Dar iată că într-o zi, o vrăjitoare bătrână a adus la palat o oglindă. Se spunea că este o oglindă vrăjită, care te poate arăta așa cum ești în întregime, la trup și la suflet. A fost așezată cu mare fast într-o cameră goală, chiar în mijloc. Era foarte subțire și ușor transparentă. Chiar și rama părea ca e doar un abur în jurul oglinzii. Era deosebit de frumoasă. „Ce dar minunat!” gândi prințesa, însă imediat adaugă cu voce tare, pe un ton răutăcios: „Sper să nu mă plictisesc imediat de ea!”

A rămas în camera ei, și-a ales o rochie, s-a împodobit cu toate bijuteriile pe care le avea. Și-a potrivit și coronița cea nouă și a pornit spre oglindă, să se vadă cât de frumoasă este ea în realitate. Deschise ușa, păși încet-încet, cu spatele, până în mijlocul camerei. Ca să fie surpriza și mai mare, închise ochii, apoi se răsuci și se privi cu un zâmbet încrezut.

Dar vai, ce aratăre era în oglindă! Era o fetiță desculță, zdrențăroasă, fără urmă de bijuterii sau ceva elegant. Părul îi era cenușiu și fața urâtă și încruntată. Asta era adevărat, căci de îndată ce văzuse reflexia oglinzii, se încruntase și se făcuse foc și pară de supărare. Ea, care era gătită ca o prințesă, să arate în halul acela?! Mai verifică încă o dată că are bijuteriile la mâini și coroana pe cap. „Nu se poate așa ceva, asta este o bătăie de joc – pufni ea – și cine a adus așa oglindă stricată trebuie să fie pedepsit!” zise ea mânioasă și o luă la fugă, afară din castel, apoi pe stradă, să o găsească pe vrăjitoarea care îi făcuse acel cadou atât de nepotrivit.

În goana ei, prințesa nu și-a dat seama cât de mult se îndepărtase de castel. Nu mai recunoștea nimic în jur, nici străzile, nici casele. Vedea o lume pestriță, oameni care se uitau ciudat la îmbrăcămintea ei. În fugă, s-a împiedicat și a căzut de câteva ori, și-a pierdut coronița și bijuteriile, iar rochia îi era acum foarte murdară. A mai mers ceva vreme, fără să știe încotro. Se făcuse seară și ea rămăsese pe străzi, cuprinsă de frig și de foame și nu știa ce sa facă. Din întâmplare, s-a oprit în fața unui atelier de croitorie. O doamna tocmai ieșea de acolo și, văzând-o rătăcită, a poftit-o în casa ei. Prințesa o recunoscu. Era tocmai croitoreasa castelului, aceea care-i cosea toate rochiile.

A spus repede că nu este de prin părțile acelea și ca s-a rătăcit; a rugat-o să o ducă la castel, căci are acolo o treabă. Dar pentru că croitoreasa era ocupată cu noua garderobă de primăvară a prințesei și era deja în întârziere, aceasta i-a spus că nu o poate duce acum, căci orice moment în care nu lucra o putea costa scump. Și cum prințesa nu era deloc înțelegătoare, nu putea sub nicio formă să întârzie cu comanda. Dar i-a promis că atunci când se va duce,

o va lua cu ea. Și între timp, a rugat-o să învețe și ea să coase, căci tare i-ar fi de folos puțin ajutor. Prințesa nu era foarte încântată de ceea ce fusese rugată, dar nici nu putea să refuze – era mulțumită că avea unde să stea și ce să mănânce și că nu cutreiera singură pe străzi.

A rămas așadar la femeia aceea și zilele au trecut una câte una. A învățat să coase, a văzut că e o muncă grea și a început să aprecieze broderiile de pe rochiile ei. A avut grijă de animalele din curte, s-a împrietenit cu ele și a început să le iubească. Au fost vreo două dăți când niște cliente mai avute i-au vorbit urât la atelier, crezând că era doar o slujnică nepricepută; a aflat cât de inconfortabil era pentru ea când alții îi vorbeau atât de urât. Pe nesimțite, prințesa cea cu toane, devenise o fată mai veselă care muncea cu drag, îngrijea animalele și făcea orice treabă era nevoie.

Dar iată că s-a împlinit termenul pentru livrarea rochiilor la palat. Croitoreasa îi mărturisi că era foarte încântată de hainele făcute, dar că, în același timp, era și foarte temătoare la gândul că prințesa din nou nu le va aprecia, va rupe câteva rochii și probabil nu îi va plăti toată munca. Prințesa se necăjea tare când o vedea așa și o asigura că prințesa nu va mai face așa, ci cu siguranță, va primi cu bucurie toate rochiile, însă nu reuși să o convingă. O porniră amândouă spre palat pe jos, încărcate de bagaje.

Au fost poftite în sala aceea cu oglinda fermecată, să aștepte până avea să sosească și prințesa. Nimeni nu o mai văzuse de ceva timp, dar nu își făcuseră griji, ci erau fericiți că scăpaseră de ea o vreme. Probabil că era în camera ei, stricând lucruri...

„Ah, iată și oglinda aceea de la care a început totul” spuse prințesa în gând, și porni să o mai vadă o dată. Și-a amintit de vrăjitoare și de goana ei ne bună pe străzi, în încercarea de a o prinde și a o pedepsi. Acum era liniștită, nu mai avea gânduri de răzbunare. Învățase multe lucruri cât fusese plecată și chiar era recunoscătoare pentru tot ce se întâmplase. Așa că se opri în fața oglinzii, iar dacă data trecută, când era așa de gătită, se văzuse numai în zdrențe, se gândea că acum, cu rochia aceea cenușie și fără nici o bijuterie pe ea, va fi cu adevărat un dezastru. Dar, ce să vezi?! Oglinda o arăta acum ca pe o adevărată prințesă. Avea o rochie nouă sclipitoare, podoabe și coroniță pe cap. Acum oglinda o recunoaștea ca prințesă, chiar dacă hainele nu o mai arătau.

I-a mărturisit atunci și croitoresei că ea era prințesa, i-a mulțumit pentru tot, i-a plătit rochiile înzecit și i-a mulțumit pentru fiecare în parte. Și ea cususe la broderii și știa acum să le prețuiască și i se păreau minunate.

Din acea zi, totul s-a schimbat: a devenit bună cu toată lumea din castel și nu-i mai jignea, le vorbea frumos și le mulțumea că o ajută. Se împrietenise cu animalele din curte și chiar începuse să ajute la grădinarit și la ce tot ce mai era nevoie. Devenise acum atentă la ceilalți și se interesa ca toată lumea

din ținutul ei să trăiască bine. Acum, da, era o adevărată prințesă și oglinda o arăta astfel în fiecare zi!

MOCANU DENISA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRON COSTIN”, BACĂU
CLASA A VII-A, PROF. COORD. GROSU ALINA ELENA

Oglinda călătoare

Era odată, demult, tare demult un tărâm iubit de toți. Ca orice alt regat, era condus și acesta de un rege îndrăgit de toată lumea. Regele era un om bătrân și înțelept care reușise să păstreze pacea pentru mulți ani în împărăție, până într-o bună zi când acesta se îmbolnăvi ca din senin și viața i-a fost curmată la foarte scurt timp după aceea. Tradiția spune că următoarea persoană succesoare la tron trebuia să fie primul urmaș al precedentului conducător, adică chiar eu, fiica mult iubită a regelui și totodată singurul său moștenitor.

Întreaga aventură începe în ziua încoronării mele. Până în momentul cel mult așteptat de toți, cel în care voi deveni regină, ziua a decurs perfect normal. Întreg personalul castelului era extrem de agitat cu ultimele pregătiri și toți alergau de colo-colo, asigurându-se că totul era ca la carte. În tot acest timp, regina mamă abia se abținea să nu plângă, deoarece nu îi venea a crede că în acea zi urma să devin regină, ceea ce din punctul meu de vedere chiar era extrem de patetic, deoarece toată lumea știa că ziua aceasta urma să vină încă de când am deschis pentru prima dată ochii și au avut la dispoziție 17 ani pentru a se pregăti emoțional. Întreg regatul era nerăbdător pentru a-și vedea încoronat noul conducător, dar undeva, în sinea mea, nu mă simțeam deloc pregătită pentru acest angajament. O parte din mine îmi spunea că totul va fi bine și că voi fi o regină foarte bună, iar în același timp cealaltă parte mă încuraja să fug cât mai departe și să îmi trăiesc viața după propriile reguli. Până să apuc să îmi termin de decis viitorul, deja eram în fața întregului regat pentru încoronarea mea. Se putea citi emoția de pe fețele tuturor. Urma să fiu primul conducător femeie al acestui regat de mai bine de două secole. Și totuși nici acest gând nu mă prea bine-dispunea. Dacă nu eram încă pregătită pentru a conduce o întreagă împărăție? Ce mă fac în cazul în care se va declanșa vreun conflict între tărâmurii? Ba mai rău, dacă vreun alt regat ne declară război? Toți ceilalți regi au ferit Tărâmul Viselor de lupte atâtea sute de ani. Nu vreau să intru în istorie ca fiind primul conducător care aduce țara în conflicte, având în vedere că a fost pentru atât timp pace.

„Înălțimea Ta, Prințesa Orion Eleanor Elisabeth a Tărâmului Viselor, juri să aperi și să conduci regatul cu propria viață?” Acestea au fost cuvintele care m-au readus la realitate. Derutată și speriată, mi-am dat cuvântul că voi proteja regatul de toate relele. Și până să mă dezmeticesc și să îmi dau seama ce tocmai s-a întâmplat, în ciuda faptului că nu eram afară, un vânt puternic începu a bate ca de nicăieri și odată cu el își făcu apariția o ființă pe cât de înspăimântătoare, pe atât de spectaculoasă, care arăta ca o femeie foarte tânără. Era înaltă și zveltă, îmbrăcată din cap până în picioare în straie negre și strălucitoare. Avea o privire tăioasă și hotărâtă, iar ochii săi negri ca abanosul emanau căldură în ciuda aroganței pe care i-o puteai citi pe chipul palid. Era Zâna Întinericului. O puteai recunoaște din prima. Citisem toate legendele despre acestea, dar nu m-aș fi gândit vreodată că o să am ocazia să stau față în față cu una. Aceste zâne puteau detecta emoțiile negative ale conducătorilor și îi îndrumau pentru a lua cea mai bună decizie. Nu au mai fost văzute de secole, iar oamenii au ajuns să creadă că ele sunt doar niște basme de adormit copiii.

Până să apuce să schițeze cineva vreun gest, zâna a început a vorbi:

- Măria Ta, Regină Orion, îmi cer scuze pentru agitația pe care probabil am creat-o, dar sunt aici deoarece sunteți sceptică cu privire la încoronarea voastră. Am o propunere pentru a vă ajuta. Cu ajutorul acestei oglinzi puteți călători dintr-o parte a lumii în alta și veți avea la dispoziție o săptămână pentru a vă petrece timpul ca și cum ați fi renunțat la coroană și la tron. Ce spuneți?

Aceasta a fost cea mai bună propunere care mi-a fost făcută vreodată. Nu am stat pe gânduri și am acceptat această oportunitate aproape imposibil de refuzat. Nu m-a interesat nicio secundă ce va urma regatul să creadă sau ce va spune mama, care s-a ocupat personal de pregătirea mea pentru a deveni regină încă din primele mele zile de viață. Știam cum să mă comport ca o regină, dar nu reușeam să mă conving singură că voi putea fi vreodată una.

Până să îmi dau seama, eram deja altundeva față de palatul în care am trăit toată viața. Ajunsesem în mijlocul unei imense mulțimi. Negustori încercau să își vândă marfa la fiecare colț de stradă, în timp ce cămile maiestruoase defilau în mijlocul străzii. Acest loc părea un adevărat paradis de culoare. Un paradis în care puteam petrece o întreagă săptămână. Singura problemă era că pentru prima dată în viață urma să fiu pe cont propriu și pe lângă asta, mă aflam și într-un loc cu totul necunoscut, probabil și plin de pericole. Nu aveam nici o persoană cunoscută, care m-ar fi putut ajuta să îmi găsesc calea în viață și să iau decizia potrivită. Sau cel puțin asta credeam.

În primele două zile am luat decizia de a mă familiariza cu împrejurimile. Am găsit loc unde să înnoptez la o familie cu care m-am și împrietenit destul de repede. Oamenii de aici sunt mult mai deschiși și mult

mai prietenoși decât cei cu care eram obișnuită. Trăiesc modest și nu se sfiesc niciodată să ofere ajutorul celor care au nevoie de el.

În a treia mea zi de libertate am observat că au început a se răspândi zvonuri în legătură cu plecarea mea. Unii oameni spuneau că am fost răpită, alții, că am renunțat de tot la viața de regină. Dar cel mai rău dintre toate era faptul că apăruse în toate ziarele anunțul că familia regală oferă recompensă în cazul în care sunt adusă nevățată acasă. Ce-i drept, mama nu a prea agreat dorința mea de a dispărea pentru câteva zile și de a încerca să îmi dau seama de ceea ce vreau cu adevărat să fac în viață, dar nici nu m-am gândit că ar fi în stare de așa ceva. Lăsându-mă pierdută în gânduri, m-am trezit ca din senin victimă a unei răpiri. Până să mă dezmeticesc, eram deja în celălalt capăt al orașului. Știam clar că singurul lucru pe care îl aveam de făcut era să pun în aplicare mișcările de autoapărare pe care a trebuit să le exercez ani la rând. Nu am crezut vreodată că mă vor ajuta la ceva. Cum am fost lăsată jos, am luat poziție de atac, dar nu am apucat să încerc să mă apăr, deoarece lovitura mea a fost blocată de unul dintre tâlhari.

- Stai! Nu avem în intenție să îți facem vreun rău, spuse unul dintre tâlhari, cel cu cei mai albaștri ochi pe care îi văzusem în toată viața mea. Știm cine ești și ce cauți aici. Vrem doar să te ajutăm.

- Dacă chiar ziceți că vreți să mă ajutați, atunci de ce tocmai m-ați răpit din mijlocul orașului?

- Păi e o poveste oarecum lungă, spuse singura fată care le luase partea.

- Am aproape tot timpul pentru a o auzi, am spus eu extrem de hotărâtă și fără a arăta că intuiția îmi spunea să am încredere în ei. În cazul în care mă înșelam, nu puteam risca să ajungă niște străini, posibil periculoși, să creadă că mă pot lăsa păcălită atât de ușor.

- În primul rând, spuse băiatul cu ochi albaștri, nu suntem hoți și nu vrem absolut nimic de la tine. Pe mine mă cheamă Alexander, dar toată lumea îmi spune Alex. Ea este Clara și el este Tom. Și în caz că probabil te întrebai, nici unul dintre noi nu este de aici. Cu toții venim din Tărâmul Viselor.

Când am auzit numele regatului mi s-a făcut pielea de găină. Aproape că și uitasem de tot ce s-a întâmplat în urmă cu doar trei zile. În fond, mi-a plăcut atât de tare departe de casă, încât am uitat complet de regat.

- Suntem aici pentru a te avertiza, a continuat Tom. Regina a fost extrem de nervoasă imediat după plecarea ta neașteptată. A pus gărzile să te caute prin toată lumea și să se asigure că te vei întoarce la palat pentru a-ți începe treburile de regină cât mai repede.

- Zâna Întunericului ne-a încredințat sarcina de a te proteja până vei lua o decizie potrivită, spuse Clara cu neliniște în ochi. Sper că încă ai la tine oglinda pe care ți-a încredințat-o zâna.

- Desigur, nu am lăsat-o din ochi zilele acestea.

- Asta e bine, deoarece trebuie să plecăm cât mai repede de aici. Oamenii de la castel au început a interoga întreg orașul.

- Și, având în vedere că este o recompensă în joc, oricine te-a văzut sau a auzit ceva de tine nu se va sfii să te dea în vileag.

Între timp, în camera ei, departe de ochii curioșilor, Sara încerca să își repete replicile în fața oglinzii de pe peretele din camera sa pentru spectacolul din seara aceasta. Nu era niciun fel de prințesă ce trebuia să aleagă între a fugi în lume sau a rămâne la palat, fiind înconjurată de servitoare și îndeplinindu-și îndatoriile de regină. Nu era nici vreun protector al acesteia și cu atât mai puțin vreo zână care să ajute oamenii când sunt în impas. Era doar o simplă fată care încerca să își perfecționeze rolul în fața unei oglinzi.

MORARU ELENA
COLEGIUL NAȚIONAL „DIMITRIE CANTEMIR”, ONEȘTI,
BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. DUMITRAȘCU-DASCĂLU
ROXANA

Sticla

Dacă numeri până la șapte
Și apoi te întinzi spre nori,
Vei prinde soarele de-o rază
Și vei zbura spre cer,
Ascunsă sub aripi de cocori.
Dacă numeri până la șapte
Și stingi lumânările din fața oglinzii,
Te voi găsi valsând cu umbrele
În lumea ta îngropată sub pleoape.

Te purtau pe umeri, în mijlocul norilor negri,
În mijlocul câmpului, sub pietre, sub nisipul mărilor,
Te purtau pe umeri, ca pe-o comoară neprețuită,
Cu flori în păr, cu maci roșii pe gât,
Prea adormită, cu gura prea cusută pentru a striga,
Cu ochii prea stinși pentru a plânge,
Te purtau pe umeri spre marginea lumii.

În lumea aceea de sticlă, ascunsă de soare,
În care nu-i nici noapte și nici zi,

Te-ai prins în dans cu florile ce te topeau în râuri.
În lumea aceea de sticlă, în care tu erai viața iubită de moarte,
Te-au prins stele de mână sau tu le-ai prins pe ele
Când te scufundai în oceane pentru a atinge partea nevăzută a cerului.
Ai prins stelele de degete pe care le-ai luat cu tine
Când te-ai trezit aruncată din oglindă.

Te purtau pe umeri ființe nevăzute, ființe fără suflet,
Te purtau vampirii captivi în oglinzi, prea slabi pentru a le sparge,
Ființe ce-și umpleau inimile de sticlă cu tine,
Valsându-ți corpul până se înecau în viața gâtului tău,
În timp ce tu te scufundai în lumea aceea de sub pleoape
În care, dacă numărai până la șapte, prindeai soarele
Și-ți topeau norii genunchii pentru a te săruta luna.

MUSCĂ DIANA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A V-A, PROF. COORD. JITARU RAMONA

Oglinda

Era o zi frumoasă de august. Împreună cu familia, am decis să plecăm la țară, mai ales pentru că trecuse ceva vreme de când nu i-am mai vizitat pe bunici. Planul pentru acest sfârșit de săptămână era să rămânem peste noapte în căsuța de pe malul lacului, alături de bunicii care ne așteaptă cu atâta drag.

Drumul a fost minunat. Am mâncat prânzul împreună și imediat după aceea am plecat pe un camp aflat în apropiere. Pe câmp se aflau flori de toate culorile: roșii, portocalii, galbene, albastre, mov, roz... parcă era un curcubeu care cursese din ceruri și se disipase, în mii de steluțe multicolore, printre firele de iarbă care ne gădilau gambele încălzite de soarele de vară. Am stat acolo toată după-amiaza, uitând de măsura timpului și de orice altă grijă. Seara, când am ajuns acasă, observ o oglindă foarte stranie, pe care nu o mai văzusem până atunci, ceea ce era foarte ciudat, căci cunosc casa bunicilor colt cu colț. Deoarece nu m-am putut abține, am pus mâna pe oglindă. În acea clipă, sticla sa a început să strălucească mai ceva ca soarele, aruncând în toată încăperea fasciole luminoase care se spărgeau de pereți. La un moment dat, mâna mea se face praf, un praf ușor care păstra forma originală a degetelor și a încheieturii și care acum stătea laolaltă, plutind prin aerul răcoros al înserării de vară. Peste câteva secunde, la fel se întâmplă și cu restul corpului meu. Eu, speriată, nestiind ce să fac, încep să plâng ca un copil deoarece mă simțeam

singură și neajutorată. Sentimentul de singurătate creștea din ce în ce mai tare, înecându-mă. În timp ce plângeam, aud o voce caldă și blândă. Începusem să mă simt puțin mai bine, chiar dacă eram cât se poate de conștientă că prezența vocii nu înseamnă în mod obligatoriu că problema în care alunecasem pe nesimțite se va termina. Dintr-odată, văd în fața mea o siluetă. Deschid ochii larg și văd o femeie, cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Aceasta avea părul castaniu, de căldura ciocolatei cu lapte, pielea albă ca spuma laptelui, niște ochi verzi ca smaraldul și o rochie neagră ca noaptea. Aceasta femeie era pur și simplu incredibilă.

– De ce plângi, copil drag? a întrebat ea cu o voce caldă, care mă mângâia.

– Plâng deoarece nu știu unde mă aflu, dar știu foarte sigur că sunt departe de casă, îi răspund eu cu lacrimi în ochi.

– Cum ai ajuns aici? a întrebat ea.

– Am atins o oglindă ciudată și am ajuns aici

Atunci femeia mi-a zâmbit și mi-a spus:

– Acea oglindă era una dintre cele o mie de oglinzi care ne pot aduce aici. Ele sunt răspândite în lumea întreagă, iar una dintre ele se pare că a ajuns cumva la tine.

– Ce este aici? întreb eu confuză.

– Aici este lumea celor o mie de oglinzi. Acum, lasă-mă să mă prezint. Eu sunt conducătoarea acestei țări. Acum, haide! Ridică-te și hai să-ți prezint lumea aceasta în care ai ajuns.

Eu începusem să mă simt în siguranță, așa că m-am ridicat și am început să merg împreună cu ea. Am mers puțin în față și am ajuns la un fel de pădure.

– Aceasta este pădurea elfilor, îmi spune femeia care îmi devenise gazdă, dezmiertându-mă cu un zâmbet larg.

Am intrat în pădure, urmând o cărărușă care se pierdea șerpuind printre tufe de alunii sălbatici. Copacii erau de toate culorile posibile. Frunzele acestora străluceau ca diamantele și iarba era, spre surprinderea mea, galbenă. În scurt timp, ajungem în mijlocul pădurii, într-o mică poieniță în care zburau mii și mii de fluturi diafani. Printre firele de iarbă vedem niște ciupercuțe rozalii care păreau niște căsuțe curioase și minuscule. Probabil pentru că au auzit foșmetul pașilor noștri, din acele căsuțe au iesit în fața noastră niște creaturi cu câte o pereche de urechi imense de culoare cenușie. Aceste ființe erau foarte mititele și erau îmbrăcate în niște haine adorabile din muschi.

– Acestia sunt elfii, îmi spune conducătoarea.

Fericită că în sfârșit am șansa să întâlnesc elfii despre care auzisem atâtea, încep să sar în sus de bucurie. Elfii au început și ei să sară împreună cu mine. Așa m-am jucat cu elfii preț de câteva minute. Apoi mi-am luat

rămas bun de la aceștia și ne-am văzut de drum. În timp ce mergeam, o întreb pe conducătoare:

– Credeți că părinții mei au observat că lipsesc? Nu-mi place să îi supăr...

– Nu, nu au cum să observe, deoarece o oră aici e egală cu o secundă pe Pământ, mi-a răspuns femeia.

Atunci am fost de-a dreptul surprinsă. Am ajuns cu conducătoarea la o casă foarte stranie. Am intrat în ea și am început să auzim voci.

– Ce se întâmplă??? întreb eu speriată.

– Ne aflăm în casa fantomelor, îmi spune conducătoarea.

– Ce căutăm aici??? Confuzia mă stăpânea, pentru că numele acestor creaturi mă speria, dar liniștea noii mele prietene îmi dădea, totuși, un oarecare sentiment de liniște.

– Aici se află multe oglinzi, dar doar una este un portal spre lumea ta.

După ce mi-a spus acest lucru, am intrat cu cea mai mare graba în casă. Acolo erau așa de multe oglinzi, încât a început să mă doară capul, căci amețisem pe loc încercând să îmi urmăresc silueta reflextată prin mii și mii de sticle. Am mers printre o groază de oglinzi, până când una dintre ele mi-a sărit în ochi. Atunci mi-am dat seama că aceasta era portalul despre care tocmai mi se vorbise. Așa că am făcut câțiva pași spre ea, căci știam că nu pot rămâne în această lume și că trebuie să mă întorc printre ai mei.

– La revedere! îi spun conducătoarei.

– La revedere! Mă bucur că ai trecut pe aici. Dacă mai ai vreodată șansa să întâlnești acea oglindă, să ne mai vizitezi, îmi răspunde ea, trimițându-mi o beza pe vârfurile răsfirate ale palmei.

– Am să mai vin! răspund eu

Am intrat în oglindă și mă trezesc acasă.

Dintr-odată, se aude o voce care spune: „Trezește-te!Trezește-te!”. Atunci mi-am dat seama că e vocea mamei.

– Bună dimineața! îi spun eu.

– Bună dimineața! Micul dejun e gata! Te aștept în bucătărie, adaugă ea, înainte ca buclele parfumate să i se piardă după ușă.

Eu mă ridic din pat, merg la oglindă și zâmbesc.

NEACȘU ANDREEA CĂTĂLINA
COLEGIUL NAȚIONAL „B. P. HASDEU”, BUZĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. DINU ALINA

Eu

„Se spune că dacă unei persoane nu i se arată «normalul» – acesta este semnul că zeii se întorc pe pământ. Persoana respectivă trebuie să fie curajoasă, puternică și înțeleaptă.” Mai pe scurt, nu eu.

Era o vreme odată, acum mult timp, dar a fost. O vreme în care nu erau oameni așa ca mine și ca tine, cum i-ar numi, mă rog, cum ne-ar numi societatea: normali, ci oameni speciali, ființe speciale. Aceste minuni au dispărut de mult, însă în locul lor a apărut o oglindă magică. Știu, vă gândiți la oglinda reginei celei rele din povestea cu Albă-ca-Zăpada. Ei bine, e la fel, mai mult sau mai puțin, doar că oamenii nu o folosesc pentru a le spune dacă sunt frumoși sau nu, ci pentru a-și cunoaște viitorul, în ziua în care ei fac 16 ani.

Se spune că dacă unei persoane nu i se arată „normalul” – acesta este semnul că zeii se întorc pe pământ. Persoana respectivă trebuie să fie curajoasă, puternică și înțeleaptă. Mai pe scurt, nu eu.

Personal, nu-mi doresc lucrul acesta, dar nu am cum să mă împotrivesc. Mâine la ora 10 am programarea și sunt prima, de fapt singura a cărei zi de naștere este mâine, ceea ce este ciudat, însă asta este una dintre ultimele mele probleme acum. Dacă oglinda îmi va spune mâine că voi deveni profesoară și că voi avea 5 copii? Mie nu-mi plac copiii. Dacă îmi spune că voi deveni o cântăreață mai cunoscută decât Beyonce? Prostii, eu n-am ureche muzicală, n-are cum.

- Saint... Chamos? Poți intra în sală, ești singura persoană de azi, spune asistenta primarului, cea care se ocupă de toți liceenii în ziua celei de-a 16-a aniversări a lor. Știi, mereu m-am întrebat dacă tu chiar ești, nimeni până acum nu a avut o zi de naștere, 21 iunie, știi ca azi e solstițiul de vară? Ziua ta e cea mai lungă zi din an și e doar pentru tine.

Da, bine, am înțeles, „specială” sigur nu sunt.

- Când termini, vii să-ți dau un formular legat de viitorul tău, spune și închide ușa lăsându-mă singură cu... oglinda..., aparent.

Chamos înseamnă *pierdut*, în limba greacă, iar Saint înseamnă *sfânt*. S-ar traduce *Sfântul pierdut*. Știu, nu? Cine și-ar numi copilul așa. Cu siguranță nu niște părinți normali.

Și din nou cuvântul ăsta, simt că m-a urmărit toată viața. Și până la urmă, ce înseamnă *normal*? Fiecare are definiția lui pentru *normal*.

Bun, și cum pornesc chestia asta? Sau o pornesc eu? E o oglindă magică, s-ar zice. Ar trebui să pornească singură. M-am apropiat și, când am atins-o, m-a luat și pe mine cu ea. Am căzut într-un abis, în cădere vedeam culori: roșu, galben, portocaliu.

Surprinzător, nu m-a durut. Însă ajunsesem *nicăieri*. Totul era de un verde-gri urât. Eram la răscruce de drumuri fără nimic.

- Bună, draga tatei, vii? Mă sperii, și mă întorc. Un om, înalt, nu, un „ceva” înalt îmi pune mâna pe umăr. Arată ca un fel de om, aș zice eu, dar tata nu e. E tot ce nu a fost tata, tata arăta a om bun, ăsta nu.

- Lasă-mă să mă prezint, spune și-și dă foc la păr. (Să-mi fie cu iertare!? Își dă foc la păr!?) Sunt Hades, iar el, spune și își îndreaptă degetul spre un câtel cu trei capete, Cerberus.

Timpu trece și-mi spune: „Ești fiica mea, doar a mea, iar tu, draga mea copilă, ai fost destinată a ne aduce pe toți pe Pământ, dar să știi că este cerut un preț foarte mare. Acum am să te las singură să explorezi, să vezi tot ce ai pierdut în acești ani. Nimeni nu o să-ți facă rău, toată lumea știe cine ești.”

Și dispare. Încă o persoană care doar ce a apărut și a și plecat. Încă o persoană care m-a părăsit. Măcar acum toate au sens, am explicație pentru faptul că sunt singura persoană roșcată din familie. *„Părul roșu ca focul iadului, ochii îți arată ca disperarea sufletelor persoanelor prinse-n aieste temnițe, secați de viață, pielea albă ca cea a bolnavilor din ultimele zile ce-au ajuns aici. Pistruii și-s scânteile focului, iar albastrul ochilor e viața, viața ce nimeni n-o are aici și e singurul echilibru al aspectului tău. Trăsăturile feței ascuțite, tăioase, dar perfecte, fără defect. Tot ce crezi tu că e rău la tine și greșit este imperfectul perfect”*, am auzit.

„Tu, Chamos, ai fost făcută inițial la cererea Celor Importanți: frumusețea Aphroditei, tăria lui Ares, intuiția de a-ți alege calea de la Poseidon, culorile pline de viață ce le ai, de la iubirea lui Apollo pentru artă. Din păcate, când Zeus și Hera au sosit pentru a-ți da suflet, au fost prinși de către Titanii lui Hades, astfel acesta și-a dat al lui suflet și lui îi semeni cel mai mult. A dorit ceva al lui, nu ca alte odrasle de-ale lui și-ale altor zeițe. Ești singura care a existat vreodată din felul tău. Ești o minune cosmică. Ai grijă, copilă, rupe păcatul și eliberează-ne pe toți, așa Hades n-are a-și implini dorința.

Însă trebuie avertizată tu să fii, acest act de curaj are un preț mai scump decât cel al tatălui tău.”

Încetul cu încetul totul prinde sens, sentimentul îmi este greu de explicat, căci frica nu o mai am, ba din contra, îmi doresc să îndrept totul.

Vocea ce mă ajutase să lămuresc tot a dispărut, acum doar mă plimb și observ: corpuri ce se târăsc pe pământul roș-închis, fața nu o mai au trasată

și nici păr. În loc de ochi sunt niște bile aurii, gura este o linie, iar sprâncenele, genele, nasul și urechile parcă nici n-au fost.

Următoarea încăpere este neagră, iar foștii oameni, roz pal. În loc de picioare seamănă duhului lui Alladin, toți par triști, însă fiecare are câte o tristețe diferită. Târziu aveam să aflu că aceia erau oamenii ce toată viața au avut alt scop, dar ei au făcut mereu ceea ce nu le-a plăcut, fiindu-le frică să-și urmeze visul sau care au pus mereu pe altcineva mai presus decât ei, decât fericirea lor.

Deci despre asta este viața? Ca tu să fii fericit? Dacă până și oamenii buni, ce s-au gândit la persoanele iubite înaintea lor ajung aici, ce șanse au restul?

În trecere, am ajuns la oamenii ce au suferit din cauza iubirii, au fost ușor de identificat – un gol în torace, puteai vedea prin ei. De fiecare dată când cineva te rănește, cineva la care ții mult, poți simți durerea efectiv în inimă, ceea ce e absurd, căci mușchiul inimii e imposibil să te doară. Te macină și te doare, și te înțeapă, și te consumă până ajungi așa și aici. Se pare că acei oameni au crezut că aveau inimile frânte, dar de fapt aveau mai mult de atât.

NEGREI MAIA ANDREEA
LICEUL TEORETIC „VASILE ALECSANDRI”, IAȘI
CLASA A V-A, PROF. COORD. BHRIN ANA DANIELA

Eu, în oglindă

Bună, mă numesc Negrei Maia! Am părul blond ca spicele de grâu, ochii căprui, mari, un zâmbet drăguț și am 12 ani. Îmi place să citesc cărți de aventuri, precum Harry Potter, Tom Sawyer și multe altele.

Obiectele mele preferate de la școală sunt româna, deoarece învăț gramatică și fac compuneri frumoase, matematica, deoarece învăț ecuații, metode de a rezolva probleme, geometria, algebra și franceza, deoarece îmi place accentul. Mi-aș dori foarte mult să merg în Franța, mai exact în Paris, ca să vizitez Turnul Eiffel, Disneyland Park și Muzeul Luvru. Ador să-mi fac noi prieteni și să-mi împărtășesc iubirea, creativitatea față de ei. În timpul liber, îmi place să gătesc împreună cu mama sarmale, diferite salate și ouă colorate de Paști, iar când gătesc singură prefer să fac prăjituri, briose sau bezele. Hobby-ul meu preferat este pictura, deoarece îmi stimulează creativitatea. Uneori, mă concentrez atât de tare să pictez, încât mă murdăresc toată, pe mânuțe și hăinuțe. Una din activitățile mele preferate este să merg în aer liber în pădurea din apropierea casei, să respir aer curat, să ascult

ciripitul păsărelelor, să mă cațăr în copaci și pentru a-i culege floricele frumoasei mele mame. O altă activitate pe care o fac în timpul liber este să donez diferite alimente oamenilor săraci. Săptămânal, merg împreună cu tata la un consătean necăjit, pentru a-i duce diverse alimente.

În clasele I-IV am avut un coleg pe nume David, care era tot timpul marginalizat de toți copiii din clasă. Mie mi-a fost milă de el, așa că de fiecare dată când doamna învățătoare ne dădea un proiect, eu îl luam în echipa mea și ușor, ușor, m-am împrietenit cu el și-am devenit cei mai buni prieteni. Pentru că unii colegi erau răutăcioși, am încercat să le arăt ce are bun în el și așa am reușit să-l împrietenesc și cu ceilalți colegi.

De câte ori fac o faptă bună, mă simt foarte fericită! În încheiere, aș vrea să vă mărturisesc că am o soră geamănă, care seamănă foarte bine cu mine și, uitându-mă la ea, mă văd pe mine în oglindă. Din acest motiv, mi-a fost mai ușor să mă caracterizez. Ce norocoasă sunt că am așa o soră minunată!

NICOLAE ELENA

**COLEGIUL NAȚIONAL „AL. I. CUZA”, FOCȘANI, VRANCEA
CLASA A VII-A, PROF. COORD. NOROCEA ANA-MARIA**

Oglinda

Oare există o definiție completă a oglinzii? Posedă cineva o asemenea intelectualitate încât să dea această definiție? După părerea mea, există tot atâtea explicații ale cuvântului oglindă, câte imagini se văd când punem două oglinzi față în față. O infinitate. Este oglinda doar un simplu obiect care se găsește atârnat de un perete? Este oglinda singurul obiect care nu ne minte niciodată? Este oglinda... viață?

Mai întâi, să descoperim importanța ei în viața oamenilor. Întrebarea din care se află acest lucru este: *Cum ar fi o lume fără oglinzi?* Sunt sigură că în primele zile (sau chiar săptămâni), ne-ar fi foarte greu să ne descurcăm și poate că ne-am da seama cât de mult o utilizăm în viața cotidiană fără să realizăm, asta în cazul în care ar dispărea dintr-odată toate oglinzile și ne-am afla la o vârstă la care să coștientizăm acest lucru, căci un bebeluș ar învăța să crească în absența lor.

Însă dacă vine vorba de frumusețe, ar mai conta atât aceasta, dacă nu ar exista oglinzi? Nu, nu cred. Nu ne-am mai irosi atât timp aranjându-ne (și mă refer în special la fete), modificând ceea ce nu arată bine, căci vom ști că nici altul de pe stradă nu arată mai bine decât noi. Se va stabili o legătură puternică între reflexie și reflecție. Poate că nu ne-ar mai induce în eroare atât de des aspectul fizic al unei persoane atunci când o întâlnim pentru prima dată.

Ne-am concentra mai mult pe felul ei de a fi pentru a o putea caracteriza. Poate că nu am mai fi atât de falși și am aprecia mai mult frumusețea sufletului și nu cea a chipului.

Dacă nu ar exista oglinzi, atunci nu ar exista nici artă. Nu ar exista picturi, nu ar exista fotografiile, deci nu ar exista nici unele amintiri. Picturile, operele de artă sunt oglinda sufletului unui artist, dar și oglinda a ceea ce a considerat autorul lor sursă de inspirație, muză atunci când le-a realizat. De exemplu, un tablou cu un câmp cu flori reprezintă o oglindă a unei zile calde de primăvară sau poate a unei fete gingașe, un tablou cu fulgere poate reprezenta o oglindă a disperării sau a două inimi despărțite care într-un timp au bătut în același ritm. Pentru artiști, picturile reprezintă cea mai importantă formă de exprimare, iar dacă acestea nu ar mai exista, pictorii ar trăi într-o continuă agonie sufletească și ar fi obligați să facă altceva decât ceea ce le place cu adevărat. Dacă ne gândim la fotografiile, nici acestea nu ar mai exista, căci reprezintă o oglindă a ceea ce s-a întâmplat în trecut, deci automat că vor dispărea și acele amintiri pe care nu le uităm tocmai datorită lor.

Dacă nu ar mai exista oglinzile, ne-am uita chiar și... pe noi înșine. Nu ne-am mai vedea chipul niciodată, nu vom mai ști care ne este forma feței, nu am mai ști care ne sunt trăsăturile chipului. Fiecare dintre noi va deveni un străin pentru sine.

Dar, după părerea mea, cred că și a celorlalți, cel mai rău lucru adus de dispariția oglinzilor ar fi până la urmă moartea. O lume fără oglinzi înseamnă o lume fără apă, fiindcă luciul ei este practic o oglindă, iar fără apă, știm cu toții că nu s-ar putea trăi. Poate am supraviețui pentru doar câteva zile, până am ajunge ca în situația lui Kennedy, Joe și Samuel, din renumitul roman al lui Jules Verne, *Cinci săptămâni în balon*, când se aflau deasupra deșertului, fără un strop de apă. Dovadă că oglinda poate fi și viață.

NIȚĂ IOANA REBECA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 10, BACĂU
CLASA A VII-A, PROF. COORD. CHELARU ELENA-LIA

Oglindă, du-mă înapoi în copilărie!

Ce poate fi mai frumos decât copilăria? Un joc continuu al veseliei în care, parcă, grijile te ocolesc cu încăpățănare. Lumea fanteziei, a inocenței, a splendorii purității zâmbetului, reprezintă povestea cea mai importantă din marea carte intitulată „Viața”. Când spun „copilărie” mă duc cu gândul la bunătața ce însoțește fiecare prunc și razele de soare ce îmi luminează sufletul când deschid în fiecare dimineață ochii.

Naivitatea acestei vârste mă făcea să cred în zâne și prințese. Pur și simplu visam cu ochii deschiși și aveam mereu convingerea că orice e posibil. Nimic nu poate egala jocurile copilăriei, pe care le am chiar și acum întipărite în minte. Ce nu aș da să mă mai pot juca cu aceeași pasiune și înverșunare ca pe vremuri! Când eram doar un copil, trăiam fiecare zi din plin, fără grija viitorului, zilele părând, astfel, foarte scurte. Privind mai în adâncul sufletului, am observat că amintirea copilăriei păstrează taina a ceea ce suntem noi cu adevărat, fără măști, fără acele așteptări suprarrealiste de la noi și de la viață, fără tristețea îndelungată care parcă macină, ușor ușor, mici părți din sufletul tău. Această concluzie mi-a lăsat un gust dulce-amăru, însă nu pot da timpul înapoi, dar ceea ce s-a întâmplat în acea zi de mai va fi de neuitat.

Era doar o zi ca oricare alta, o monotonie pe care nu o mai puteam suporta. Mă aflu în camera mea, citind o carte. Soarele cald de primăvară îmi mângâia fața cu razele sale aurii. Cerul era parcă desprins dintr-un tablou: nuanțe de roșu, galben, portocaliu și albastru se împleteau, creând un apus ce îți bucura privirea. Eram așezată comod pe fotoliul verde smaraldiu, ochii mei sărind de la literă la literă, urmărind spectacolul bine regizat al actorilor de cerneală pe scena paginii de hârtie.

O voce pițigăiată îmi strigă numele. Mă uit nedumerită de jur împrejurul camerei. Liniște. După câteva secunde, aceea voce se aude din nou, dar de data aceasta mai tare. Mă ridic calmă de pe scaun și cercetez împrejurimile. Nimic, doar liniște. Se aude din nou vocea misterioasă. De data aceasta, privirea mi se îndreaptă spre oglindă, însă nu observ nimic. Mă uit cu atenție spre oglinda care mă privea cu ochii ei reci de argint. Mă apropiu cu grijă de aceasta. Cu respirația întretăiată și mâna tremurândă, ating luciul ca de cristal al oglinzii. Degetele parcă-mi sunt înghițite de suprafața translucidă. Un țipăt de groază ieși din gura mea și corpul îmi era cuprins de un fior rece, ochii mei umblând haotic pe conturul acestei neobișnuite oglinzi. Mă așez un moment pe jos, încercând să mă stăpânesc. Obrajii îmi ard, însă fața mea era palidă. Inima îmi bate incontrollabil, însă mintea mea vrea mai mult din acest aer proaspăt al aventurii și necunoscutului. În încăpere – o liniște de nepătruns, doar respirația mea sacadată se putea distinge. Privesc din nou în abisul de cristal al oglinzii. Mă încumet să ating din nou obiectul fascinant. Mâna mea era învăluită într-o lumină aurie caldă. Îmi fac curaj și mă avânt cu putere prin portalul magic al oglinzii.

Sunt teleportată pe o pajiște verde, brodată cu flori multicolore. O copilă ce se apropie alergând spre mine, îmi face semn să mă opresc. Privind în jur, o amintire vagă îmi trece prin minte, peisajul îmi pare familiar, de parcă am mai fost aici. Deși nu cunoșteam locul, mă simțeam în siguranță imaginându-mi un scenariu cunoscut. Fetița se apropie cu pași mărunți de mine. Mă uit la

ea din depărtare, învăluită de mirosul copleșitor al ierbii proaspete și al florilor primăvăratice. Blajina copilă se uită în ochii mei, privirea ei radiind de fericire și dragoste. Personajul acesta avea ceva special, ceva ce mă ducea cu gândul la o persoană cunoscută din trecutul meu. Mintea mea încerca din răputeri să dea o explicație pentru toată această întâmplare, de la portal până la persoana ce se apropia din lumea necunoscutului. Prezența ei misterioasă mă făcea să mă gândesc la o veche cunoștință din copilăria mea... pentru o secundă chiar am crezut că aceasta era doar un prieten imaginar.

În acel moment, am realizat că acea fetiță eram chiar eu. Nu puteam să cred! Oglinda era, de fapt, un portal spre copilărie. Ochii mi se umplură de lacrimi, simțeam o bucurie enormă, parcă m-am întors acasă.

OLARU DENISA OANA
COLEGIUL NAȚIONAL „AL. I. CUZA”, FOCȘANI, VRANCEA
CLASA A VII-A, PROF. COORD. NOROCEA ANA-MARIA

Oglinda reflectă adevărul

O cameră tapițată de culoarea verde pin, unde într-unul din colțuri este o vază antică figurând siluete bine reliefate ale unui cuplu, în care sunt așezate pene de păun. În stânga, o bibliotecă din lemn de cireș care se întinde până în tavan, o canapea mică, poziționată în centrul camerei între cele două fotolii așezate în jurul unei măsuțe de cafea, iar deasupra atârna candelabru de cristal. În partea dreaptă a camerei, aproape de ușă, atârână strâmb pe perete oglinda ce reflectă una dintre cele două ferestre joase larg deschise, în care se poate zări grădina aurie, de crini imperiali, de afară. Lângă oglindă era așezat un șevalet din lemn, pe care era pusă o pânză ce avea schițat ceva din creion pe ea, iar ustensilele de lucru erau împrăștiate pe parchet.

Muzica de la casetofon răsuna puternic în toată camera, iar pe aceasta domnișoara Crina se desfășura în cei mai artistici pași de dans. Cu o pensulă în mâna stângă, executând niște piruete de balerină, se trezește deodată pe un câmp verde parcă nesfârșit, iarba acestuia ajungând până la genunchii fetei de unde începea și broderia rochiei albe cu care tânăra fată era îmbrăcată. În depărtare, zărește deodată cu ochii ei albaștri întredeschși o siluetă înconjurată de o aură puternică ce se apropia încetșor. Intensitatea muzicii creștea puțin câte puțin, la fel și bătăile inimii fetei, care se mișca acum pe vârful degetelor. Totul dispare în secunda în care tânăra vede în oglindă un portret de bărbat de statură mijlocie, cu părul lung și negru ca tăciunele, îmbrăcat într-un tricou negru stând rezemat de fereastră. Crina se întoarce uimită către geam.

- Bună! Iartă-mă, dacă te-am speriat, strigă acesta, în timp ce intră în cameră, pe fereastra joasă. Am venit să îl văd pe Ștefănescu. Zicând acestea, se apropia ușor de față, care dădea muzica mai încet.

- Bună! Da, fratele meu este în camera lui... Cred că lucrează la o machetă, adăugă ea. Dar de ce ai intrat pe fereastră și nu pe ușă? arată fata, către ușa din lemn de cireș. Bărbatul, puțin surprins, ridică privirea și, uitându-se prin șuvițele subțiri de păr, izbucnește în râs și spune:

- Credeam că aceea e ușa. Este așa de mare! făcu semn către aceasta, cu palma deschisă. Fata, ținându-și ochii țintă la el, începe să râdă, arătându-și dinții drepți, în timp ce pune pensula pe măsuta de cafea, lângă casetofon.

- Apropo, nu am făcut cunoștință. Mă numesc Crina, sunt sora mai mică a lui Ștefănescu.

- Eu sunt Gabriel, sunt prieten bun cu fratele tău și am venit să-l anunț despre un eveniment, zise el, arătându-i fetei o scrisoare.

-Aaa, bine, bine, te duc eu la el. Urmează-mă, te rog, spuse fata zâmbindu-i. Îl apucă de braț și îl conduce către camera fratelui ei.

Cei doi străbat un hol lung ce despart camerele fraților, unde sunt atârinate mai multe tablouri de-ale Crinei, iar lângă acestea se află mai multe sculpturi. Ajungând la capătul holului, ei intră în camera tânărului Ștefănescu, unde sunt împrăștiate numai cărți de geometrie și matematică, rigle, schițe și compasuri.

- Buuunăăă ziuaaa! Uite cine a venit la tineee, spune Crina în timp ce se balansa de ușă și arăta către Gabriel.

Din biroul din fața lor, pe care stătea o machetă, a unei clădiri în stil baroc complexă, plină de simboluri, își ridică brusc capul Ștefănescu, având o privire surprinsă și în același timp confuză. Gabriel se apropie de el cu pași lenți.

- Bună, tovarășe! Deranjez? întrebă Gabriel, într-un mod ironic.

- Salut, tovarășe! Chiar deloc, ia loc, să vorbim. Avem multe de discutat, spunând râzând Ștefănescu și-i arată să ia loc pe unul dintre cele două scaune, din fața biroului. Crina vine și ea și se așază pe celălalt scaun, ascultându-i pe cei doi cum vorbesc, în timp ce îl analizează pe Gabriel cu privirea. Avea ochii migdalați, la unul dintre ei avea o zgârietură. Din când în când se mai uita la globul Pământesc, din sticlă, care era așezat pe cel mai înalt raft al dulapului, plin de cărți de matematică. Nu voia să se dea de gol. Nici nu știa de ce, dar simțea o simpatie pentru băiatul care a apărut din senin în viața ei. Crina, în starea de reverie, se trezește la realitate, în momentul în care aude cuvântul „petrecere” cum îi răsună în urechi.

- O petrecere? Când? Și unde? întrebă surprinsă tânăra.

- Măine. Dar este o petrecere la care merg doar băieții, adică nu știu, nu cred că mai vin și alte fete, cu care ai putea sta de vorbă... Crina strâmbă din nas și zice încrunțată:

- Adică?! Ce are dacă vin și eu? Și ce contează dacă vin doar băieți? O să vorbesc doar cu ei, spune ofensată tânăra, cu o voce pițigăiată. Dacă nu mă iei și pe mine, o să îi spun mamei că nu vrei să mă prezinți prietenilor tăi, chiar dacă eu te prezint mereu prietenelor mele.

La aceste cuvinte, Ștefănescu își dă ochii peste cap, amintindu-și de un moment în care surioara lui chiar l-a ajutat, prezentându-l unei prietene de-a ei, de care acestuia îi plăcea mult. Se îndreaptă cu privirea, oftând, către Gabriel, cu speranța că poate îl ajută.

**ORIȚĂ ALEXANDRA ELENA
LICEUL TEHNOLOGIC „ANGHEL SALIGNY”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. BENCHEA CLAUDIA**

Facebook – o oglindă personală

Facebook-ul este una dintre cele mai răspândite rețele sociale din lume și a adus nenumărate avantaje, deoarece a fost creată pentru a oferi posibilitatea de a contacta atât persoane cunoscute și apropiate, cât și persoane necunoscute.

Cred că multe dezavantaje se datorează faptului că unii nu au înțeles că Facebook este oglindă noastră personală, care ne reprezintă. Uneori, ne mințim singuri. Ne obișnuim să punem poze frumoase, vesele, încântătoare, pentru a strânge multe like-uri și comentarii, dar în spatele acestor poze nu suntem noi, sunt alte versiuni ale noastre, versiuni cu imagini în care ne-am dori să existăm și să trăim sau vrem să ascundem o suferință sau o decepție.

Putem posta o fotografie într-o locație diferită, ca și cum am fi în Anglia, dar, de fapt, noi să fim acasă, triști, neputincioși și oboșiți. Oare de ce facem asta? Doar ca să obținem vizualizări, like-uri sau ne invidieze prietenii, rudele sau toată lumea? Postăm în ipostaze diferite ca și cum am fi alte persoane care nu sunt conforme cu realitatea. Poate nici nu ne dorim altceva mai mult decât să fim acceptați așa cum suntem. Acest mod de a ne „trăi” viața nu ne ajută în niciun fel, ba chiar ne distorsionează existența.

Iulia este colega mea și părinții ei îi permit să navigheze pe Facebook de mulți ani, înainte ca eu să aud de această rețea socială. Aici l-a întâlnit pe Andrei, un tânăr cu mașini luxoase, care locuiește într-o casă frumoasă, cu piscină.

Zilele trecute mi-a arătat mesajele lor de început:

- Bună! Sper că nu deranjez .

- Bună! Nu, nu deranjezi.

- Am văzut că arăți foarte bine în pozele de pe Facebook și aș vrea să facem cunoștință.

- Desigur, cu mare plăcere!

- Câți ani ai?

-Am 18 ani. Tu?

- Eu am 16.

- Bine, dar tu nu ai 16 ani! Abia ai împlinit 15 și mi-ai spus că vorbești cu el de jumătate de an! i-am spus.

- Ei, aici pot fi cum vreau eu! Doar nu ai fi vrut să-i spun că sunt mai mică! El se uită la fete mai mari ca mine! îmi zice Iulia.

- Ok, îi spun și continui să dau scroll mai jos, ca să citesc mesajele lor. Pare totul foarte frumos și mă simt puțin invidioasă.

- L-ai cunoscut și în realitate??

- Ei, deja ai citit până jos? Mâine ar trebui să mă întâlnesc cu el, însă trebuie să chiulesc de la mate, că el după, pleacă în vacanță.

- Vin cu tine! îi spun eu.

- N-am nevoie de dădacă! În plus, hainele tale nu sunt la modă! Ce-o să spună?

- Poate are un frate sau un coleg și, așa, vom fi mereu împreună!

- Visezi! E doar al meu și ai să vezi cu ce mașină voi veni la școală!

A doua zi, mi-am lăsat cărțile acasă și mi-am pus alte haine în ghiozdan, cu gândul să chiulesc cu Iulia.

- Vin cu tine! i-am spus, desfăcând fermoarul rucsacului ca să vadă că am alte haine de schimb.

- Bine, te las să vii, dacă stai deoparte!

La ora stabilită, am plecat amândouă spre zona din parcul de lângă liceu. Eu, la depărtare, ea mergând în față! Ne schimbaserăm amândouă în fuste, iar ea s-a machiat, ca să pară mai mare.

La un moment dat, se întoarce spre mine și îmi arată o bancă pe care stătea un domn. Nu-l vedeam bine, așa că am dat din umeri și i-am făcut semn să meargă mai departe.

Deodată, văd că domnul se ridică chiar în dreptul ei și vrea să o îmbrățișeze. Ea tresare și începe să fugă. Nu știu ce să fac, așa că o iau pe partea cealaltă, ca să ies în fața ei.

- Ce s-a întâmplat? De ce ai fugit? Cine era omul acela?

- Lasă-mă! Totul a fost o minciună!

Ea plânge, iar eu stau lângă ea.

- Andrei e moșul ăla! Ce proastă am fost!

Atunci realizez că un om poate fi și altfel pe Facebook! În spatele unei poze se poate ascunde oricine, iar uneori lucrurile nu sunt precum par sau cum ne-am dori să fie, rămânând doar o imagine!

PARASCHIV CARLA
LICEUL TEORETIC „VASILE ALECSANDRI”, IAȘI
CLASA A VII-A, PROF. COORD. GAZZI DUMITRINA

Oglinda mea, draga de ea

Hei, am o mare veste pentru tine! Deși poate părea ciudat, vara trecută am purtat o conversație cu o oglindă. Da, știu că sună destul de ciudat, dar să știi că nu este chiar așa cum pare! A fost o aventură destul de interesantă. Spre exemplu, am putut să vorbim despre ceea ce vede ea în fiecare zi, cum se simte, ce face și dacă are secrete. Sincer, cred că v-am făcut curioși. Ce-ar fi să vă povestesc mai în detaliu discuția noastră?

Totul a început pentru că mă plictiseam și m-am dus să mă strâmb în fața oglinzii. După câteva minute în care m-am strâmbat fără rost, am început să mă întreb cu voce tare:

- Ce ar trebui să fac? Sunt atât de plictisită! Nu este nimic interesant de făcut în casă!

- Ai putea încerca să citești o carte sau poate să înveți la franceză, a răspuns o voce necunoscută. Și ai putea înceta cu atâtea strâmbături! Ești urâtă când te prostești așa!

Am făcut niște ochi maaaaari de mirare! M-am uitat în stânga, m-am uitat în dreapta, să văd cine vorbea cu mine. Peste câteva clipe, aceeași voce îmi spune pe un ton destul de supărat:

- Oamenii ăștia nici nu știu că noi, obiectele, putem vorbi! Așa ceva nu am pomenit de când mă știu! Pe vremuri, când oamenii credeau încă în magie, să vorbești cu oglinda era un lucru cât se poate de normal!

Eram înmărmurită. Cum putea o oglindă să vorbească?! Timp de câteva minute nu am mai spus nimic. O alegere foarte neinspirată. Oglinda a început din nou să vorbească pe un ton la fel de supărat:

- Acum văd că poți să taci! Ar fi foarte politicos să spui și tu ceva, doar nu ești mută!

- Mă scuzați, doamnă - spun pe un ton care semăna mai mult cu un chițait decât cu o voce de om.

- Termină cu vocea asta și spune-mi de ce te plângi că ești atât de plictisită – îmi spune pe o voce un pic mai blândă.

- Păi nu știi ce să mai fac! Am făcut de toate. De teme sunt prea plictisită, iar toate prietenele mele sunt plecate. Am citit deja toate cărțile din bibliotecă, iar pe căldura asta nu pot ieși afară.

- Astea sunt motivele pentru care a trebuit să-ți suport toate strâmbăturile?!

- Dacă tot ești atât de interesantă, povestește-mi și mie ceva, am țipat plină de furie!

- Să știi că am foarte multe lucruri interesante de povestit. În primii ani de viață am fost doar o oglinjoară, dar eram oglinjoara unei spioane foarte importante.

- În ce an și cine era spioana?

- Pentru că m-ai întrerupt, asta o să afli singură! Revenind, am fost în câteva misiuni foarte interesante. Odată am făcut să dispară un întreg batalion german. Aceste misiuni nu au durat foarte mult, pentru că în anul 1918 spioana a fost ucisă, de către niște francezi. Apoi am ajuns să fiu oglinda uneia dintre cele mai mari autoare de romane polițiste, Agatha Christie. Când eram oglinda ei, eram puțin mai mare. Împreună cu Agatha am scris foarte multe romane polițiste. Poate nu o să mă crezi, dar am contribuit și eu! Una dintre cărțile la care am colaborat cel mai mult a fost „Zece negri mititei”. Cântecul a fost doar ideea mea. Am legat o prietenie foarte frumoasă cu ea, până a murit, în anul 1976. Uneori îmi este foarte dor de ea. Avea un fel frumos de a povesti, care te făcea să o iubești instant. Apoi nu știu cum am ajuns să stau ani de zile, într-o casa din Cartierul Spaniol din Napoli, până am ajuns să devin și mai mare. Oamenii au crezut că sunt bântuită, sau ceva de genul acesta și am ajuns aici, blocată cu o fetiță enervantă, care se plânge doar pentru că stă și ea o zi în casă.

- Hei!!! Nu este deloc frumos ce spui! Am înțeles, ești o oglinďă care a avut o viață interesantă, care a îmbătrânit trăind povești interesante. Dacă doar atât doreai să-mi spui, dacă acestea erau toate chestiile interesante pe care le-ai făcut – că ai luat parte la câteva misiuni, că ai contribuit la niște romane și ai stat în Napoli – atunci cred că vrei doar să te dai mare sau sunt invențiile tale!

Răspunsul meu nu a fost foarte politicoș, dar simțeam că mă jignise, deși în gândul meu recunoșteam că avusese o viață interesantă.

- Să știi că pot face mai mult de atât!

- Serios? Ia să te văd!

Oglinda a început să chicotească. Nu am înțeles la început de ce, dar mă așteptam să fie ceva foarte interesant.

- Chiar vrei să știi ce mai pot face?

- O, da!

- Atunci ascultă cu mare atenție: pot trimite oamenii în trecut sau în viitor, pentru o perioadă de timp. Ai vrea să încerci?

Mi s-a părut fabulos, așa că am acceptat. A fost o greșeală? Oare dorea să râdă de mine?

PAULENCU RUXANDRA
COLEGIUL NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU”, SUCEAVA
CLASA A XI-A, PROF. COORD. IACOB ANDREEA CEZARA

Oglinda Sufletului

Unde sunt? Cum am ajuns aici? Cine ești tu? De ce este totul doar cioburi și nici un strop de sânge?

Tot ce îmi amintesc este că am căzut de pe un zid înalt, foarte înalt și, spre mirarea mea, nu am murit. M-am izbit totuși de o oglindă. Ah, imaginea pe care o văd nu ești „tu”, sunt chiar eu!! Imaginea deformată creată de cioburi este imaginea mea. Cioburile lucesc straniu în întuneric.

Am ascultat pe „repeat” o piesă, zilele astea. Cântăreața zicea ceva de greșeli în dragoste, de cât de naivi suntem noi, tinerii, că iubirea este ceva superficial, iar noi nu facem decât să ne îndrăgostim de persoanele nepotrivite. Oh, Doamne! Cât de dureroasă poate deveni dragostea când nu o primim înapoi! De câte ori am căzut pradă sentimentelor și m-am ținut bine, să nu cad în prăpastie. Dar uite că am căzut și încă trăiesc!

Așa, am realizat că oglinda asta din întunecimea golului în care am căzut nu este o oglindă oarecare, este oglinda sufletului meu și mă ghidează. Acum este spartă, distrusă și frântă, căci iar am găsit pe cine nu trebuia, un ciob ascuțit al societății, care m-a rănit și m-a secat. Toate cioburile, de fapt, sunt „greșelile” mele. Sunt cei pe care i-am cunoscut în momente nepotrivite, cei ce nu știi cu adevărat care este definiția dragostei. Au privit însă către alte ambalaje și coperti mult mai frumoase decât ale mele, dar în esență, goale pe interior. Și totuși, acolo au rămas, să le admire și să le folosească cum vor ei, când vor ei, să le rupă și să le arunce. Eu, un ambalaj, o copertă nefolosită, dar puțin prăfuită și totuși plină pe interior, nu i-am lăsat să mă golească, deci e o un fel de „win win situation” aici, nu e așa? Revenind la cioburi, ele au mărimi și forme diferite și lucesc în întuneric.

Mă întreb de ce. Presupunând că reprezintă toată suferința acumulată în sufletul meu, toate sentimentele de neliniște pe care le-am simțit până acum din cauza acelor persoane. Totuși, de ce lucesc? Ceva îmi spune că, oricâte încercări ar avea Viața în desaga sa pentru mine, nici problemele în dragoste, nici pierderea cuiva drag, nimic, dar nimic nu îmi va fura Speranța din suflet.

Când cerul e negru, plin de nori furioși și gata să se răzbune pe oameni, pentru latura inumană de care dau dovadă în mod repetat, se gândesc să trimită ploii și furtunii și alte necazuri pe Pământ, știm mereu că Soarele stă ascuns acolo în spatele lor, gata să ne ierte și să își trimită razele calde spre noi din nou și din nou. Doamne, câte lucruri urâte mai vede și Soarele acesta, dar totuși nu își întoarce niciodată privirea.

Da, cioburile lucesc pentru că sunt conștiente că, într-o zi, forțele pozitive ale Universului vor crea o aură de lumină în jurul lor și le vor întregi. Astfel, sufletul meu se va umple de pace interioară, iar eu voi fi mai puternică ca niciodată. O vorbă celebră spune că „dacă ușa din față este închisă, intră pe cea din spate” și cred că asta voi face, dacă îmi propun cu adevărat. Fără bine în rău, fără rău în bine, adică fără Yin și Yang, nu există ceea ce noi numim Speranță.

Viața nu este mereu un serial de comedie, de dramă sau de dragoste, este puțin din toate. Poate nu conștientizăm pe moment, atunci când suferim, dar mai devreme sau mai târziu o vom face. Când ne uităm dimineața în oglindă, observăm un om, om aproape simetric, cu ochi, gură, nas, urechi, păr. Ne apropiem de oglindă și remarcăm fiecare rid, por, cicatrice, aluniță, pistru și lista ar putea continua. Așa e și sufletul: poate fi frumos în ansamblu, oamenii sunt veseli, binedispuși, vorbăreți, dar oglinda sufletului, atât de clară le arată că acolo unde e fericire există și imperfecțiuni, cicatrici lăsate de traume, tristeți, deznădejdi. Și e ok, nimeni nu e perfect, deși cu toții tindem spre perfecțiune. Vrem să arătăm precum modelele de pe Instagram și din revistele de modă, dar uităm că în spatele acelor ședințe există zeci de oameni care le pregătesc și care editează pozele pentru ca aceste persoane să arate „perfect”. La sfârșitul zilei, sunt tot oameni, obosiți de atâta muncă, cu cearcăne sub ochi, de la lipsa somnului și cu fire albe, cauzate de stres. Apoi ne uităm cu ciudă la cuplul tip Barbie și Ken, probabil că o privim pe fată cu invidie, deoarece iubitul ei este prințul pe cal alb la care visăm, dar în spatele ușilor, ei se ceartă mai mereu, fata poate are probleme de alimentație, pentru că el îi spune că nu arată „perfect” și că se va face de râs cu ea pe stradă, dacă nu dă jos câteva kilograme. Probabil s-au și despărțit de câteva ori, timp în care pe el îl vezi la braț cu altă fată, o variantă de „Barbie” mult mai bună, iar ea plânge pe o bancă în parc.

Despre asta e vorba, o oglindă curată în care se vede toată lumea, dar care îți arată adevărul, când te apropii de ea.

Și da, știu că am comparat cioburile cu dragostea eșuată, pe care am trăit-o aproape toată viața, dar dragostea neîmpărtășită nu are legătură, în mare parte cu relațiile amoroase, pe care aș fi vrut să le am, la un moment dat. Lipsa dragostei este ceva sfâșietor într-adevăr, dar oamenii pot trăi și fără să-și găsească jumătatea. Am dat denumirea de „dragoste” sau „iubire” pentru

orice tip de relație, așa cum e relația cu rudele noastre, cu părinții, cu prietenii și cu noi înșine. De multe ori, ne dedicăm cui nu trebuie timpul, înțelepciunea și disponibilitatea pe care o avem, neglijându-ne total, abandonând ceea ce ne bucură cu adevărat.

PETRICĂ ANAMARIA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. MOCANU RAMONA ELENA

Dublura

Perspectiva lui Alex

Viața era prea scurtă pentru a fi irosită respectând aceeași rutină. Fiecare om își trăia propria sa viață, cu riscul consecințelor propriilor decizii. Nimeni nu era o excepție. Problema era că o singură greșeală putea fi fatală, iar destinul nu putea fi mereu de partea ta.

Te vedeam zilnic, parcurgând același drum spre muncă; lucrai la un birou și ocupai vreo funcție importantă, ținând cont de mersul demn și privirea sfidătoare și indiferentă. Păreai la fel de singuratic ca și mine, iar în ciuda vieții tale monotone și plictisitoare, chipul tău era un ansamblu nemaiîntâlnit de trăsături simetrice și perfecte. Frumusețea și statura ta îmi provocau un sentiment de gelozie absurdă când te vedeam. Îmi doream cu atâta ardoare să îți ruinez viața! Cum îți permiteai să arăți în felul acela?! Te veneram, dar oare de ce? Cât de imprezvizibilă putea fi viața...

Într-o noapte friguroasă, am decis să te urmăresc spre casă... fără a-ți trezi suspiciuni; nu era de parcă mai făcusem asta de sute de ori. Erai atât de absorbit de propriile tale gânduri, că nici nu mă observaseși. Te-ai holbat la mine timp de câteva secunde; nedumerirea ți se citea pe chip. Dar totuși... păreai că mă cunoșteai... Ai încercat să rostești ceva, dar cuvintele ți se blocaseră în piept.

Perspectiva lui Andrei

Abia întrezăream silueta încețoșată prin pâcla ce despărțea universul utopic, al tărâmului viselor, de lumea reală. A fost nevoie de două atingeri până să mă clintesc. Zâmbetul vag ce-mi flutura pe buze, de parcă mă trezisem dintr-un vis plăcut, contrasta cu fața schimonosită de furie a fratelui meu. Preț de un minut, niciunul din noi nu a scos niciun cuvânt. O muscă bâzâia zgomotos, iar tic-tac-ul ceasului de pe perete răsună precum loviturile de ciocan.

- Ce oroare! am spart tăcerea, cu un gest teatral al mâinilor. Angajații mei vor fi profund îndurerăți de lipsa mea! Cine știe ce s-o fi putut întâmpla în cele două ore în care am îndrăznit să lipsesc?

Fratele meu, enervat de tonul ironic cu care am rostit acele cuvinte, aproape că țipă la mine:

- Andrei, pentru numele lui Dumnezeu! A fost nevoie să intru la tine în casă, pentru că asistentul tău, în disperarea sa, nu dădea de tine și m-a rugat să văd dacă e ceva în neregulă! Noroc că am avut cheia casei tale! Maturizează-te odată! Dacă la cei douăzeci și șapte de ani ai tăi încă nu-ți iei în serios îndatoririle și dormi până târziu, încep să cred că tata a greșit oferindu-ți ție firma!

- Ce extraordinar de melodramatică e viața! am răspuns sarcastic. Ai uitat că acum, în calitate de administrator, îmi pot organiza programul după bunul plac?

Când am ieșit din clădirea în care lucram, m-a izbit o noapte îngrozitoare, o noapte de noiembrie, umedă, cețoasă, cu ploaie mărunță. Cu toate acestea, am ales să merg pe jos până acasă, acompaniat doar de gândurile mele, de trâmbele de ploaie și de rafalele de vânt. În tăcerea nopții, întreruptă din când în când de motorul unei mașini, de urletul vântului și de scârțâitul stâlpilor de iluminat, răsună trist clipocitul și murmurul apei ce se scurgea de pe acoperișuri. Orașul părea atât de singur... Măcar aveam un lucru în comun.

În fluxul gândurilor mele, nu observasem că cineva se afla lângă mine. M-am întors spre el; lumina lunii crea umbre stranii pe fața lui și nu îi puteam distinge trăsăturile. Cu toate acestea, figura lui îmi părea familiară... Un fior rece îmi străbătu tot corpul; încercam să spun ceva, însă nu reușeam. Parcă îmi pierdusem capacitatea de a vorbi. Mă cuprinse o senzație de neputință sau, poate, de frică? Străinul, care îmi părea atât de cunoscut, s-a ridicat și, fără să-mi fi aruncat vreo privire, s-a pierdut în negura nopții, înghițit de șuieratul vântului și lăsând în urma sa un vârtej de frunze moarte. Am scrutat îngrozit pâcla deasă a nopții, încercând încordat să pătrund cu privirea prin întunecimea înfricoșătoare.

Totul părea în ordine, ca și cum nimic straniu nu s-ar fi întâmplat. Am analizat aleea și, la început, nu mi-a atras atenția nimic în mod deosebit. Dintr-o dată, am observat o pălărie neagră cu borul lat, abandonată la marginea băncii. Am ridicat-o, iar privirea mi s-a încețoșat. Un țipăt ascuțit alungă ciorile de pe crengile copacilor goi, ce creau umbre înspăimântătoare deasupra mea. Să fi fost posibil așa ceva? Era exact pălăria pe care o purtam în acel moment... Mi-am alungat rapid gândul că pălăria ar fi putut aparține străinului care se așezase lângă mine cu doar câteva minute în urmă.

Am aruncat pălăria cât mai departe, m-am îmbărbătat și am decis să mă îndrept spre casă... Un tunet din depărtare m-a făcut să tresar, după care a început să plouă cu găleata. Am închis ochii, am respirat adânc și mi-am continuat drumul.

Nu după mult timp, m-am simțit urmărit; am întors capul și am observat un om cam de aceeași înălțime ca mine, mergând cu capul în jos în aceeași direcție în care mă mergeam și eu. Broboane de sudoare începuseră să mi se scurgă pe frunte. Eram paranoic sau era omul care se așezase lângă mine, pe bancă? Nu se

putea așa ceva. Trebuia să înfrunt situația. Să dau un semn de viață? Sau mai bine să îl evit?

În frământările mele, nu am observat că străinul trecuse pe lângă mine. L-am apucat de mâneca sacoului de un albastru roial. S-a întors cu fața spre mine, iar din acel moment, timpul parcă se oprise. O senzație ciudată și foarte neplăcută puse brusc stăpânire pe mine. Lovit parcă de un trăsnet, am încremenit, ca o stană de piatră. I-am văzut fața; picăturile de ploaie i se scurgeau de pe chip într-un mod lamentabil și sobru? Am scos un strigăt de uimire sau, poate, de groază? L-am recunoscut pe acel bărbat, îl cunoșteam mai bine decât pe oricine altcineva! Îl văzusem de atâtea ori și totuși nu-mi puteam reprima șocul. Cu cât mă uitam mai atent, înțelegeam că omul era de o frumusețe rară, macabră. Părul său negru ca abanosul flutura în vântul năprasnic, iar ochii albaștri nu trădau niciun sentiment, poate doar indiferență. Erau ochii pe care îi văzusem dimineață, același maxilar încleștat și ten de porțelan, inconfundabil. Cum putea fi realitatea atât de cruntă?! Parcă mă vedeam în oglindă! Era... Eram eu?

POPA ALIA IARINA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. POPA MONICA DANIELA

Regele Oglinzilor

Nu obișnuiam să ies din dormitor – tata spunea adesea că era prea periculos pentru o prințesă riscul de a fi atacată pe coridoarele vaste ale palatului, de a fi răpită, pângărită de ochi străini. Dacă ar fi fost după el, ar fi tăiat până și capetele celor ce se încumetau să mă privească în ochi.

Îmi duceam veacul în apartamentele mele, în compania cameristei, o femeie bătrână pe care nici măcar nu o agream. Eram sigură că sentimentul era reciproc. Dar ea nu fusese de față când mă strecurasem prin spatele tabloului cu flori de lavandă, întâmpinată de răcoarea și întunericul coridorului ascuns. Mă îndoiam că-mi va fi sesizat cineva scurta absență, de vreme ce era cu mult trecut de miezul nopții, iar palatul era afundat adânc în liniștea șerpuitoare a nopții.

Îmi luase ceva până să-mi fac curaj, dar plictiseala mă biruise, în sfârșit. În plus, cât putea fi de rău, nu-i așa? Să fim serioși, nu era ca și cum s-ar fi ascuns cadavre umblătoare sau asasini nemiloși la poalele scărilor acelora atât de afundate în întuneric.

Așadar, am mai coborât o treaptă. Apoi încă una și încă una, înaintând orbește și pipăind la fiecare pas cu vârful piciorului, ca să nu mă trezesc plonjând înainte în vidul devorator. Când scările și întunericul pârură să fie

fără de sfârșit, am luat în considerare să mă întorc în cameră, dar, pentru o clipă, mi se păru că ceva strălucește jos, în depărtare.

Mi-am înghițit icnetul când strălucirea reveni, mai aprinsă și albicioasă, precum raza unui soare de iarnă tânără. Orice gând de-a renunța și de a mă întoarce la siguranța sufocată a camerei mele dispăru fără urmă.

Și am înaintat – am coborât cu mai puțină precauție decât la început, urmărind cu răsuflarea tăiată strălucirea care devenea tot mai aprinsă, mai vibrantă. Coridorul se lumina pe măsură ce mă apropiam de final, iar la baza scărilor am încremenit cu ochii ațintiți asupra singurului obiect ce aștepta în camera îngustă, lucind în lumina torțelor pâlپătoare atârinate în pereți.

O oglindă.

Sau cel puțin asta consideram c-ar fi fost, căci reflexia mi se vedea contorsionată, ștearsă și unduitoare, de parcă m-aș fi privit în suprafața limpede a unui lac la dezgheț. Bătăile inimii mi se acceleraseră până în punctul în care îmi puteam auzi sângele pompând în timpane. Mi-am înfipt degetele în materialul subțire al cămășii de noapte și am înaintat precaută, fără să-mi iau privirea de la oglinda aceea stranie, încadrată de rama spiralată din argint întunecat.

– Te-ai decis în sfârșit să faci o vizită nefericitului pe care l-ai nenorocit?

Am țipat și am sărit un metru în spate când reflexia mea fu înlocuită de cea clară, intrigată și totodată înfuriată a unui bărbat. Aproape că am rupt-o la fugă înapoi pe scări, însă eram încremenită.

– Ah, scuze, mormăi el, iar figura i se posomorî. Am crezut că erai altcineva.

Aproape m-am înecat:

– Poftim?

Ochii albaștri îi luciră a confuzie. Nu părea cu mult mai în vârstă de optsprezece ani. Nu părea cu mult mai în vârstă decât *mine*. Tunica, de culoare bleumarin, brodată cu modele argintii, spiralate, îi încingea pieptul și mijlocul suplu, iar mâinile și le odihnea la spate. Se încruntă, înclinându-și delicat capul blond într-o parte, părul aproape alb unduindu-i-se ca mătasea până puțin deasupra umerilor lați. Nu mai văzusem de mult un bărbat atât de arătos! De fapt, dacă stăteam bine să mă gândesc, nu mai văzusem de mult orice alt bărbat cu excepția tatei, care îmi făcea adesea vizite în apartamente.

Trebuia să insist serios să mi se dea voie afară din cameră, măcar cât să mai apuc să zăresc și eu chip de om, înainte să orbesc de-a binelea, de plictiseală.

– Nu ești cine m-aș fi așteptat să fii, spuse persoana din oglindă, cu o oarecare resemnare în glas, dar în ton i se citea și altceva, ceva cald și unduitor, aproape ca o urmă păcătoasă de speranță. Dar presupun că tot e mai

bine decât să vorbesc cu păianjenii din colț. Țla din dreapta sus e Vladimir. Te salută.

În ciuda confuziei și a surprizei, a trebuit să-mi reprim un chicot. Bărbatul, băiatul?, își arcui colțul gurii într-un zâmbet, iar eu am descoperit cu entuziasm că expresia îi devenise blândă.

– Da, am înțeles, i-am tăiat-o, iar el închise gura, zâmbetul acela strâmb zăbovindu-i în continuare pe buze. Cum ai... Cum ai ajuns acolo?

Ridică din umeri, trecându-și degetele lungi prin plete.

– Am sufletul prins, Lady. Și trupul totodată. Sunt captiv în timp și în spațiu, iar dacă nenorocul m-ar lovi și mai crunt, pământul s-ar prăvăli peste mine și ar sparge oglinda, atunci aș fi captiv pe veci, într-un milion de fragmente ale aceluiași nicăieri, în care mă sufoc de o eternitate. Iar oglinda...

– Ți-ai devenit cușcă, am spus încet. Ai fost ferecat în tine, nu în oglindă.

Buzele i se subțiară și își feri privirea.

– Reflexia din care nu poți evada... Vina cu care ești forțat să coexiști o vecie... Când te-ai privit în oglindă o simțeau. Știai că era greșit. Știai că, în vreme ce sângele poporului tău uda pământul, tu te ascundeai acolo unde nimeni nu te-ar fi găsit vreodată. Te ascundeai în tine și acceptaseși cine erai și ce alegere făcuseși. Iar acum, tot ce a rămas din tine este reflexia trădării propriului popor.

Capul îi rămase plecat, iar liniștea se pogorî asupra temniței. L-am privit o clipă, analizând linia încordată a maxilarului perfect bărbierit, strălucirea mătăsoasă a părului îngrijit, hainele lipsite de cute, *perfecțiunea* lui aproape jignitoare – imaginea cuiva care nu călcase și nici nu avea vreodată să calce pe un câmp de bătălie. Imaginea cuiva murdărit până la măduvă de *curățenia* în care se păstra. Pură ipocrită.

M-am întors pe călcăie, fără să mai adaug altceva, însă glasul lui implorator mă făcu să încremenesc din nou.

– Așteaptă!

L-am privit vag peste umăr, doar atât cât să-i observ teama din ochii aceia, bântuiți și scăpărători.

– Spune-mi numele tău.

Am ezitat o clipă.

– Adelaide.

– Adelaide, șopti el, parcă gustându-mi numele. Te implor, Adelaide, spuse. Te implor, întoarce-te încă o dată!

Nu i-am răspuns, ci am urcat aproape în fugă scările, sprijinindu-mă tulburată de tablou, odată ce m-am văzut înapoi, în normalitatea camerei mele. Nu voiam să mă întorc. Nu voiam să mai pun niciodată piciorul în apropierea a oricui-o fi fost în încăperea aceea!

Cu toate astea...

Cu toate astea, seara următoare, ochii albaștri ai lui Ardan scăpărară când mă văzură din nou și, pentru întâia oară, m-am simțit mai puțin captivă.

PREDA-TUDOR MARIA ELVIRA
COLEGIUL NAȚIONAL „B. P. HASDEU”, BUZĂU
CLASA A VII-A, PROF. COORD. GABRIELA ȘERBU

Printre bretele de oglindă

Încep să mă uit în oglinda mea, cu margine de lemn, peste care se suprapun bretelele horizontale a două obloane, care o închid în interior. Deschid timidă prima bretea a oblonului și mă văd îngândurată, într-o dimineață ploioasă de primăvară, temătoare și nesigură în fața zilei de școală care începe. Mă timorează ezitățile unei colege între teoremele de la geometrie pe care, aparent, eu le știu. Capăt ceva mai multă siguranță la latină în conjugările verbelor și mă bucur, țopăind victorioasă, într-un meci de handbal, cu colegele de clasă. Închid această bretea a oglinzii mele și deschid alta.

În aceasta mă văd drăguță, cu părul lung, lăsat să atârne cum îmi place mie și cum o exasperează pe mama. Oglinda mea n-ar putea să-mi răspundă cât de simpatică sunt, dar nici nu m-ar putea contrazice, căci sunt înaltă, ochioasă, cu o siluetă de invidiat, chiar dacă stilul meu vestimentar e încă nedefinit. Aici n-am nicio urmă de șovăială și închid încă o secvență a oglinzii.

Și deschid alta, cam dureroasă, căci fac sport și, uneori, mă cred invincibilă. Și așa am crezut că pot sparge cu pumnul două plăci de lemn, dar mi-am spart propriile oase și n-am mai scris o lună cu mâna dreaptă, ținută în gips. Și acum mă doare și îmi închipui cum m-aș strecura prin structura oaselor mele și aș împrăștia o alifie care să-mi aline durerile de creștere sau de contact Kumite. Gândul că-mi voi strânge chimonoul cu centura neagră mă determină să-ndur și să fiu mai puternică.

Mă uit apoi la o altă bretea a oglinzii, care mă arată în călătoria de vis, la Londra și în împrejurimile ei. Ca să ajung acolo, am urcat în avion și am trăit pentru prima dată senzațiile tari ale decolării și aterizării. Mama îmi descriesese ce voi simți, dar nu și cât de intensă va fi zgâlțâirea avionului pentru mine. M-am zgâit tot timpul prin hubloul avionului, să văd cerul de deasupra norilor. Atunci am înțeles că nu-l pot atinge de fel. Și m-am crispat când am trecut prin pâcla albicioasă, ca o vată prăfuită, a norilor ce se ridicau deasupra Canalului Mânecii.

Și mi-amintesc de reședința de vară a lui Henric al VIII-lea Tudor, de la Hampton Court. Despre acest rege am învățat la istorie și am urmărit un serial puțin cam lung. Prea multe intrigi și prea multe capete tăiate, de regine și seniori, la hotărârea unui rege cam... nebun. Nu cred că aș fi putut trăi ca ei, deși orice fată se visează, măcar o dată, prințesă, admirată, trăind înconjurată de servitori, tot timpul la picioarele ei.

Mă trezesc din visul londonez și oglinda-mi amintește că în februarie n-am mai ajuns la Opera Națională. Era minunat acolo când, în vacanța intersemestrială, mergeam cu mama la un spectacol, de muzică clasică sau de balet. Ce încântare, de fiecare dată! Ce costume și ce voci! Și găseam atâtea idei pentru crochiurile mele de la design vestimentar, preocupare pe care mi-o exersam săptămânal, la Palatul Copiilor.

Eram fascinată de decoruri și de povestea muzicală, de două ore. Mă copleșea mereu căldura exagerată din incinta Operei Naționale, care-ți inducea o stare de bine. Și-mi plăceau aplauzele, pe care le ofeream mereu.

Am mai deschis o bretea de oglindă și aceasta m-a dus lângă nucleul cel bătrân, din curtea casei de la țară, lângă care am făcut atâtea ore online. Îl vizitează des vererile, care ne bucură cu acrobațiile lor și păsărele de tot felul, dintre care cea mai dragă îmi e „Fetița, fetița”, așa cum am botezat-o pe cea al cărei cântec sugerează repetiția acestui substantiv. Esplanada ridicată lângă nuc, cu băncile ei colorate, pline de flori și fluturași, pictați de mine și de mama, ne aruncă privirile printre copacii de soc și salcâmi, către Bălăneasa, râul care se scurge la marginea „păduricii” mele de lângă casă. Chiar e frumos pe esplanada noastră, unde un pitic decorativ cu o scufie roșie, o bluză albastră și o barbă lungă și albă ajunge la o casă cu acoperiș roșu cu buline albe, care-l întâmpină cu ospitalitate. E o clipă din povestea personală a copilăriei, pe care am petrecut-o anul trecut mult mai intens, având această șansă a colțului de natură, în care ne-am putut refugia din calea amenințătoarei pandemii.

De aici n-aș mai pleca și-i cer oglinzii să-mi asculte rugămintea și să-mi păzească cu strășnicie amintirile de copil fericit. Nu știu cât va dura această fericire, deși o doresc veșnică, dar cred că, dacă o împărtășesc cu oglinda și cu oamenii dragi din ea, o voi ține aproape de mine mai mult.

PRIPON VICTORIA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „G. E. PALADE”, BUZĂU
CLASA A V-A, PROF. COORD. BULF VERONICA

Sunt un ochi

Sunt un val
Care nu a ajuns
La țărm,
Sunt ochiul
Ciclopului orb,
Sunt noroc
Și ghinion
Și sunt aici.

Sunt cea
Care v-a
Avertizat,
Dar pe care
Nu ați crezut-o,
Am un secret:
Sunt fiica soarelui,
Sunt luna.

Sunt luna
Și vă ajut,
Dar nu observați,
Nu comentați,
Nu vorbiți
Cu mine,
Doar între voi...
Simt acum
O durere
În tot ceea ce există,
Sunt pământ și pasăre,
Oglindă și veselie.

Sunt o oglindă a sufletului,
Sunt ochiul tău,
Nu mă recunoști?

PUȘCALĂU DELIA COSTINA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. PATRICHE PAULA

Tărâmul oglinzii

– Fugi, fugi, fugi și sari acum din oglindă! Acum e momentul, salvează-te!

Apoi brusc, m-am trezit. E din nou una din acele nopți în care am același iad în somn. Tremur și mă uit spre tavan, de parcă cerșesc puțină alinare. Nu m-am prezentat încă, sunt Sofia, o simplă fată de șaisprezece ani. Viața mea era una plictisitoare până când, într-o zi, m-am hotărât să-mi deschid al treilea ochi, cel al minții, iar din acel moment, viața mea s-a schimbat complet. Văd lucruri paranormale, visez demoni și fantome, un întreg tărâm plin de ființe supranaturale. Nu am putut spune nimănui multe detalii, oamenii râd de mine și îmi recomandă un consult psihiatric. Ceea ce e foarte ciudat și mă pune pe gânduri e faptul că visez mereu o oglindă. Nu o simplă oglindă, ci una cu margini înflăcărâte, cu ușoare nuanțe de gri. O oglindă de genul acesta am zărit în debaraua bunicii mele. Adesea ea îmi spunea că nu am permisiunea de a intra și să stau cât mai departe de acel loc, numit de ea „plictisitor”. Cred că e timpul să-mi risc pielea și să fac o vizită acolo, poate așa voi obține cel mai mic indiciu spre vindecarea mea.

Mă ridic lipsită de vreo putere din pat, era o zi nouă în care trebuia să-mi mimez bună dispoziția în fața tuturor, pentru a nu crea semne de întrebare. Cobor alene scările spre bucătărie, urma să iau micul dejun în familie.

– Bună dimineața, scumpo! Cum ai dormit? Îmi spune mama cu un larg zâmbet, care sincer să spun, mă irită adeseori.

– Bună, mamă! Foarte bine, nici nu am simțit când a trecut noaptea. Ce avem de mâncare? Vreau să o vizitez pe bunica și mă grăbesc.

– Omletă și budincă de ovăz, preferatele tale. De unde această dorință arzătoare de a-ți vizita bunica? A trecut pe ușor jumătate de an de când nu ai mai pășit în curtea ei.

– Am realizat că-mi lipsește. Nu avem garanția zilei de mâine și m-ar marca lipsa ei, așa că m-am hotărât să-i apreciez pe cei de lângă mine cât timp îi mai am.

– Nu știu ce ai visat de ești așa, dar mă bucur să văd ce ai realizat! Hai, mănâncă acum!

Ironic, mama chiar m-a crezut. Se pare că nici părinții nu-și cunosc propria creație. Termin pe fugă mâncarea și ies pe ușă cu o mică speranță. Îmi trebuie un plan pentru a-mi ține bunica ocupată cât timp îi sparg debaraua și cercetez oglinda. Am un sentiment ciudat, îl simt doar când urmează ceva să

se întample, deși îmi pastrez îndrăzneala. Pierdută printre gânduri, ajung imediat în fața porții bunicii. Îmi pregătesc glasul și-i pășesc calm în curte.

– Bunico, sunt Sofia! Ești aici? Strig de cateva ori și nimic. Tăcerea asta e asurzitoare, mă îngrijorează teribil. Înaintez cu teamă și-i deschid ușa. Bunico, ești în casă? Tot nimic. Plecată nu avea unde să fie. Își încuie întotdeauna moșia și locurile ei de ieșit sunt limitate. Încep a căuta prin toate camerele, poate a adormit. Vârsta ei spune multe, deci am ajuns într-un punct în care nu mă miră nimic. Nici nu pășesc bine în următoarea cameră și ce îmi apare în fața ochilor e de necrezut. Picioarele îmi tremură, privirea mi se încețoșează, simt cum inima vrea să-mi evadeze din piept și cum mi se sting plămâni. O baltă mare de sânge venea de lângă dulap, iar în momentul acela am știut că o nenorocire se întâmplase. Fac un pas mărunț și-mi văd bunica leșinată, într-o imensă baltă de sânge. Izbucnesc în lacrimi și îmi sun mama disperată.

– Mamă, mă auzi? S-a întâmplat ceva cu bunica.

– Ce e, Sofia? De ce vorbești așa panicată?

– Am găsit-o pe bunica leșinată în odaie, într-o imensă baltă de sânge.

– Nu te mișca și calmează-te. Sun imediat la poliție și ambulanță. Încearcă să te așezi, venim imediat.

Alerg spre debara, îmi pun mănuși în mâini și sparg cu putere ușa. Ce văd în fața ochilor e înspăimântător. Peste tot, cărți de vrăjitorie, sticlute magice, iar cel mai interesant lucru, într-o vitrină, fix în fața ochilor, strălucea mult căutata oglindă. Era fix oglinda din visul meu. O admir pentru trei secunde, apoi mă duc s-o ridic. La cea mai mică atingere a ei, brusc simt un aer rece ce îmi înconjoară tot trupul, ca trei secunde mai târziu să mă trezesc în tărâmul visat. În față văd doar roșu, copaci înflăcărați, fantome, demoni și creaturi teribile, chiar mai rău decât în filmele de groază. Nu mai simțeam teama anterioară, era un sentiment de acasă. Poate bunica mea e aici, o fi un fel de purgatoriu, e casa sufletelor rătăcite, fie iadul în toată esența sa.

– Bunico, sunt eu, Sofia! Ești aici? Brusc o umbră vine din spatele meu și-mi rostește:

– Bunica ta e aici, dar n-o poți vedea imediat. Ce trebuie să faci, e să te întorci pe lumea cealaltă, să izolezi debaraua și să ascunzi trupul și dovezile morții bunicii tale, altfel nu vei mai ieși de aici și nu cred că e un lucru prea plăcut să-ți trăiești tinerețea într-un tărâm de demoni.

– Nu știu să ies, trimite-mă înapoi și voi face cum mi-ai zis. O singură condiție, îi dai drumul bunicii mele.

– Cu siguranță, copilă dragă!

Nu clilesc bine de două ori și mă trezesc înapoi în debara. Pun ușa dărâmată la locul ei și alerg spre ascunderea crimei. O bag pe bunica într-un sac, o duc în grădină după un copac, șterg toate urmele rămase și mă uit spre

oglinďă insistent. Nici nu ajung bine pe celălalt tărâm, că-mi apare în față creatura:

– Bună treabă și rapidă. Ai putea fi una de-a noastră fără pic de ezitare.

– Vreau să-mi văd bunica, aici și acum!

– Vino după mine!

Acum simțeam toate stările, una mai amplificată decât alta. Speram doar să-mi recapăt bunica și să mă întorc acasă.

– Sofia, ce cauți aici?

– Bunico, am avut adesea coșmaruri despre acest loc și îți visam oglinda din debara mereu. Am venit grăbită spre casa ta pentru a lua obiectul, dar te-am găsit moartă. Un demon mi-a spus că te pot revedea prin simpla condiție de a ascunde crima. Hai acasă!

– Draga mea, visai acele lucruri, deoarece ești moștenitoarea familiei. Eu sunt vrăjitoare, mătușa ta e, iar tu ai picat următoarea. Mă temeam de asta, iar părinții tăi n-aveau nici cea mai vagă idee. Eu deja am murit, nu pot veni acasă cu tine. Însă tu ai o scăpare. Du-te și nu spune nimănui ce s-a întâmplat.

Am izbucnit în lacrimi, urechile mele nu voiau să creadă ce auzeau. Așa durere n-am simțit niciodată!

– Bunico, nu vreau să fiu vrăjitoare. Cum pot scăpa de moștenire?

– Ei bine, e o cale. Du-te în debara pe raftul din stânga, ia lumânările, citește vraja de la pagina zece, apoi să arzi cartea cu focul lumânărilor. Ai grijă de tine acolo și bucură-te de o viață fericită!

– Așa voi face!

Plec de lângă bunica, mă uit fix în oglinďă, apoi închid ochii. Mă trezesc speriată pe un pat de spital. Eram înconjurată de branule, tavă cu medicamente lângă pat și cu o funie în jurul taliei. Nu trebuia să fiu aici. Strig speriată:

– Ajutor, e cineva aici?

O asistentă vine grăbită, se uită insistent la mine de parcă eram un bibelou.

– Sofia, te-ai trezit! Cum te simți?

– Trebuie să plec, e nevoie de mine acasă, trebuie să-mi salvez viitorul.

– Sofia, ai fost în comă opt luni. Ai avut un accident grav de mașină care ți-a provocat probleme. Ai suferit trei operații, ești schizofrenică și copilăria ți-ai petrecut-o în spitale. Ai avut o lovitură la cap, care te-a ținut în comă până acum.

– Iadul nu există? Bunica mea nu e moartă? Vreți să ziceți că tot ce am trăit a fost doar o senzație?

– Din păcate, da. Suntem bucuroși că te-ai trezit. Îți vom suna părinții să le dăm vestea cea bună!

RADU MAYA, GHEORGHE ALEX, STOICA ILEANA
COLEGIUL NAȚIONAL „B. P. HASDEU”, BUZĂU
CLASA A V-A, PROF. COORD. DINU ALINA

OGLINDA - scenetă

Personaje:

- Ada (povestitoare)
- Adina (reflexia din oglindă)
- Vânzătorul
- Mama Adei
- Colegii

Ada: V-ați simțit vreodată fără preț, de parcă nu meritați să existați? Eu da, de multe ori. Și mereu când mă uităm în oglindă vedeam o persoană hidoasă, de-a dreptul displăcută vederii. Din acest motiv, am ales să vă împărtășesc experiența mea...

Mama: ... și sunteți sigur că această oglindă o s-o facă să se simtă mai bine?

Vanzătorul: Atât timp cât îi spuneți ce v-am zis, da.

Mama: Sănătatea mentală a fiicei mele contează.

Îi dă niște bani.

Mama: Ada, am ajuns! Am o surpriză!

Ada se uită în oglinda din camera ei.

Ada: Vin acum!

Ada coboară.

Ada: Ce este? O oglindă? Serios?!

Mama: Crede-mă, o să-ți placă!

Ada ia oglinda în cameră și se așază pe pat. Stă acolo ceva timp și, în sfârșit, se uită în oglindă.

Ada: Ce...?

Vede o versiune mai frumoasă a ei.

Ada: Cum? Eu? Eu nu arăt așa!

Ada trage aer în piept, apoi expiră.

Ada: E târziu, am început să delirez.

Mama: Ada! Du-te la culcare, mâine ai o zi de școală! Știi cât de obosită vei fi dimineața.

Ada: Da, mă duc acum!

Ada se culcă.

Dimineața se trezește și se uită în oglindă.

Ada: ???

Își vede reflexia dormind, se freacă la ochi și se mai uită o dată, de data aceasta văzându-se normal.

Adina: 'Neața, Ada! Cum ai dormit?

Ada: Poftim?! E un vis, e un vis, e un vis...

Își dă o palmă.

Adina: Nu, nu, nu, Ada. Sunt reală, la fel ca tine.

Ada: Eu o să plec..

Ada fuge.

Adina: Stai, de ce fugi?

La școală, Ada întârzie, dar ajunge în clasă.

Ada: Bună dimineața! Îmi pare extrem de rău de întârziere!!

Adina: Ada! Nu te scuza.

Ada: Poftim? Nu mai vorbi!

Adina scoate un sunet de indignare, dar tace și se pierde din nou în luciul podelei abia spălate.

Doamna profesoară: Scuză-mă?! Poftim în banca ta!

Ada: Da, imediat...

Clopoțelul sună. Ada iese pe hol și o vede pe Adina din nou.

Adina: Ah, o oră frumoasă, nu?

Ada: Vrei să-ți dau o idee? LASĂ-MĂ ÎN PACE!

Adina: Hmm... și de ce aș face asta? E amuzant să te admir din oglinzi!

Ada: Lasă-mă!

Toți ochii se întorc spre Ada.

Ada: Ce?! La ce vă uitați?!

Acasă

Mama: Hei, cum a fost la școală?

Ada se duce în camera ei fără să spună nimic și trânteste ușa.

Mama: Ada!

Mama urcă în camera ei.

Mama: Hei! Nu îmi închide ușa în față!

Ada nu spune nimic și mama pleacă. Adina apare în oglinda primită de la mama ei, așezată pe noptieră.

Adina: Ce dramatică ești, Ada!

Ada îi aruncă o privire ironică.

Trece timpul... Ada caută cum să-și distrugă reflexia și găsește o soluție: trebuie doar să spargă oglinda. Ada ia o sticlă de parfum așezată pe noptiera ei și sparge oglinda. Spre surprinderea Adei, Adina s-a spart la fel ca oglinda. Mama intră și se uită cu groază cum fiica ei intră în oglindă și cum reflexia ei se sparge în zeci de cioburi.

Adina: Voiam doar să ajung acasă...

ROȘU ILINCA
COLEGIUL NAȚIONAL „B. P. HAȘDEU”, BUZĂU
CLASA A VII-A, PROF. COORD. ȘERBU AMALIA GABRIELA

Oglinda

Fotografia-i o oglindă
Din care bunii mei zâmbesc
Eu știu că ochii lor profunzi
În ochii mei se oglindesc,

Dar cartea ce-mi citește gândul
Și Facebook, Youtube și Tik Tok
Venind din viitor spre mine
Aduce taine-adânci și-ndemn la joc.

Ființa e o oglindă,
În valuri de argint plutesc
Corăbii mari, pline de vise,
Pe care vreau să le-mplinesc.

Și țara mea e o oglindă
Râul, ramul, șoapta de dor
Sunt chipul nostru-n mii de fețe,
Speranța mea de viitor.

ROȘU MARTA IOANA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. STROE CĂLINA

Doar adolescența

Adolescența este un dor aprins,
Adolescența este foc nestins.
Și dacă toate astea nu ar fi îndeajuns,
Din zori și până-n noapte, o lacrimă a curs.

Am întrebat-o ce încă mai așteaptă:
Să uit, să pierd copilăria?
Ar vrea să piară lumea minunată,
Să pierd gingășia păpușii de-altădată.

De ce dispar pe rând acum din viața ei,
Copilăria dragă, parfumul cel de tei?
De ce adolescența e cu ciulini brăzdată,
Maturitatea de piatră-i încărcată?

De ce ai ferecat vremelnic joc,
Când cântec sună din magicul ghioc?
De ce, tu, adolescență dragă, frumoasă de pelin,
Alegi să fii isprava unui tainic chin?

RUSU MIRUNA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DR. ALEXANDRU ȘAFRAN”, BACĂU
CLASA A V-A, PROF. COORD. DĂNĂILĂ-MOISĂ MIHAELA

Oglinda misterioasă

Au fost odată ca niciodată un împărat și o împărăteasă care aveau două fecioare. Într-o zi, împăratul cu împărăteasa pleacă într-o călătorie la munte împreună cu fiicele lor, pentru a le prezenta ținuturile și pentru a cunoaște supușii.

Pe drum, acestora le apare în cale o oglindă mov care le-a spus să se oprească. Totul părea atât de straniu! Împăratul, fiind la volanul mașinii, opri.

Oglinda avea o gură mare, de parcă ar fi vrut să îi mănânce. Împăratul le spuse împărătesei și fiicelor sale să rămână în mașină, iar el coborî să vadă ce este cu oglinda aceea misterioasă.

- Bună ziua! Cine sunteți dumneavoastră? zise împăratul nedumerit.

- Bună ziua! Cred că m-am rătăcit! Ați putea să mă luați cu dumneavoastră?

- Nu știu ce să zic! Trebuie să vorbesc și cu familia mea și, în plus, este atât de ciudat să exiști și eu să nu fi aflat asta până acum.

- Bine, eu am să aștept! Nu te teme, eu nu vă fac niciun rău.

Împăratul se duse înapoi în mașină, pentru a vorbi cu împărăteasa, atât soția sa, cât și cele două fiice erau uimite de această întâmplare, însă celei mici i se facu milă de oglindă, mai ales că adora culoarea mov.

Împărăteasa, mai curioasă din fire:

- Ce voia acea oglindă! Întrebă împărăteasa.

- Vrea să se mute la noi și am vrut să te întreb și pe tine dacă ești de acord!

- Păi am putea avea încredere în ea?

- Nu știu! Dar eu spun că putem să îi dăm o șansă!

- Nu știu ce pot să spun, căci...

- Mamă, tată, vă rog, haideți să îi dăm o șansă.

- Păi....

- Vă roooooog, nu fiți nepăsători la dorințele mele. Ați uitat că ador culoarea mov? În plus știți prea bine că pot fi responsabilă!

În cele din urmă cei doi părinți care își răsفățau nespuse fetele și nu le puteau refuza nimic cedaseră rugămintelor mezinei.

Împăratul se duse înapoi la oglindă și îi zise:

- Hai, vino cu noi!... dar să-mi promiți că vei asculta de mezina mea și nu ne vei face probleme. Ai înțeles?

- Da, așa voi face, Luminate împărat! Mulțumesc! zise oglinda.

Ceea ce nu știa familia împăratului era că oglinda a fost creată de un dușman al împăratului, iar scopul ei era să facă rău familiei împăratului.

Familia ajunge acasă cu tot cu oglindă. Împărătesei i se părea ciudat faptul că lor le-a apărut în timpul unei călătorii despre care știau doar câțiva supuși, așa dintr-o dată o oglindă, care spune că s-a rătăcit.

În altă zi familia împăratului a fost chemată la o nuntă, iar oglinda s-a oferit să îi însoțească la nuntă, dar ea avea alt plan. Planul oglinzii era să îi ducă într-o pivniță și să-i închidă acolo, nici gând să le fie de ajutor la nuntă.

Împărătesei i se păru ceva ciudat că oglinda voia să îi însoțească la nuntă, dar până la urmă se ceea ce se întâmplănu este în regulă.

Într-adevăr împăratul observase că oglinda îi duce într-un loc greșit, așa că împărăteasa a chemat soldații și a omorât oglinda.

Până la urmă soldații au dus pe familia împăratului la nuntă și totul s-a sfârșit cu bine, iar de atunci nu mai au încredere în nimeni, chiar dacă sunt o familie împărătească modernă și comunicativă.

SLIPENCHI ELENA

**COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A XI-A, PROF. COORD. STROE CĂLINA**

Oglinzi

Aflată în adâncul prăpastiei, Sonia nu putea decât să sperde că poate cineva va trece pe acolo și îi va auzi, în sfârșit, strigătele. Și totuși... Cine avea să treacă prin partea aceasta abruptă a pădurii? La urma urmei, se afla pe o proprietate privată, părăsită deja de vreo cincizeci de ani.

Fata se aștepta la multe lucruri de la Marissa, mai ales după comportamentul ei îngrijorător în ultimul timp, dar niciodată nu s-ar fi gândit că prietena ei cea mai bună o va împinge într-o prăpastie și va pleca. Oare de cât timp plănuia să facă asta?

Sonia privi în sus la cerul roșiatic al amurgului, care urma să se preschimbe într-un albastru închis în mai puțin de câteva minute. O frică irațională puse stăpânire pe față când se gândi la noapte și pericolele aduse de lăsarea întinericului, apoi își aminti că nimeni nu o poate răni aici, nici fiarele pădurii nu s-ar avânta într-o groapă de cinci metri. Se afla aici de cel puțin zece ore, la început a amețit din cauza impactului și și-a recăpătat cunoștința după câteva ore, însă nu a încercat să se ridice, nu avea rost. La înălțimea ei de un metru cincizeci, nu exista posibilitatea să se cațere cumva sau să sară vreo patru metri, mai ales cu un picior rupt. Nu avea decât să sperde că poate va rezista până o va găsi cineva.

Își sprijini capul de pereții umezi de pământ și închise ochii.

*

- Știu că nu mai suntem în clasa a treia să ne prezentăm așa, dar eu sunt Sonia, spuse ea întinzându-i mâna.

Fata o privi cu o încruntătură confuză, și totuși îi acceptă salutul fără să îi dea mâna.

- Marissa.

Cu toate că Sonia era copleșită de anxietate, făcea efortul de a părea relaxată și de a vorbi cu eleva nouă, căci știa exact cum e să fii nouă și să nu cunoști pe nimeni, se mutase în urmă cu un an și din fericire reușise, cu dificultate, să se integreze. Marissa nu spunea nimic, ci doar o privea, iar

Sonia se întreba dacă ar întrece măsura propunându-i să iasă cu ea și câțiva colegi după ore. Voia să o trateze exact cum și-ar fi dorit să fie tratată când abia s-a mutat, însă spera ca ospitalitatea ei să pară forțată. Obrajii îi ardeau și își ștergea subtil palmele transpirate de blugi.

- Vrei să vii cu noi după ore la cafeneaua de lângă școală? Putem lucra la proiectul la bio.

Fata o privi în continuare încruntată, probabil uimită de cât de directă era propunerea Soniei. *Poate vrea să fie lăsată în pace*, gândi Sonia și era pregătită să renunțe stânjenită, cu toate că petrecuse vreo treizeci de minute convingându-și prietenii să o invite pe Marissa cu ei. Evită să se uite în spate, căci știa că prietenii ei o privesc curioși, întrebându-se dacă fata retrasă va accepta propunerea.

- Sigur, intonă în cele din urmă Marissa, după câteva clipe de gândire.

*

Când se trezi, era trecut de miezul nopții. Cerul înstelat era singura sursă de lumină. Sprijinindu-se cu mâinile de pereți, fata încercă să se ridice. Își adânci unghiile în pământul rece și se sili să rămână în picioare, dar o durere înțepătoare o înjunghie în femur ca un cuțit.

Durerea o făcu să cadă instantaneu ca un copac tăiat. Se lovi din nou de pământ și închise ochii de durere. În sfârșit realiză că logic vorbind, nu avea să reziste mai mult de câteva zile. Piciorul îi era cu siguranță rupt, deja o împungea stomacul de foame și nimeni nu avea să treacă pe aici. Doar o minune o putea salva. Sonia nu se gândea des la moarte, își imagina că va trăi încă cel puțin cincizeci de ani, însă acum moartea părea mai aproape ca niciodată, o putea simți așteptând răbdătoare, mirosea a pământ ud și a sânge.

Își examinează din nou buzunarele în căutarea unui lucru ce ar fi putut apărea miraculos acolo, cu toate că și-a verificat buzunarele blugilor și a hanoracului de cel puțin cinci ori. Bineînțeles, Marissa i-a cerut telefonul înainte să o arunce în groapă, pe motiv că voia să fotografieze o floare și avea memoria plină pe telefonul ei. În rucsac nu avea nimic din ce ar fi putut să o ajute, ci mici fleacuri precum un balsam de buze, un carnețel în care desena, un creion, șervețele, o lanternă și o oglinjoară neagră, încrustată cu mici cristale de ametist.

Privi oglinjoara, trecându-și degetul peste cristalele reci. Fusese un cadou de la mama ei, iar Marissa cumva își cumpărase o oglindă aproape identică. *Oare de aici a început totul?* se întrebă Sonia.

La început era foarte greu de observat, căci schimbările erau mult prea subtile, iar Sonia nu era atentă la detalii. Cumva, ea și Marissa au devenit inseparabile. Inițial tăcută și timidă, Marissa s-a deschis treptat și fetele au realizat că au multe în comun, însă problema a apărut atunci când Sonia începea să se simtă de parcă s-ar privi în oglindă când se uita la Marissa.

Pentru început, Marissa adoptase un stil vestimentar aproape identic, citise toate cărțile preferate ale Soniei, începuse să prindă interes în aceleași hobby-uri, ceea ce nu era atât de deranjant pentru Sonia, căci era plăcut să aibă atât de multe lucruri în comun cu cineva.

După un timp, a început să remarce mici semne de invidie. Marissa se integrase deja printre prietenii Soniei, și uneori ajungea să audă mici bârfe despre ea circulând. La urma urmei, Marissa a reușit să îi întoarcă prietenii împotriva ei.

Și dacă aș scăpa de aici, ar avea rost? Pentru ce? M-a înlocuit deja, gândi ea.

Dacă reușea cumva să supraviețuiască, nimeni nu avea să o creadă, nu era ca și cum s-ar putea duce la poliție, nu avea dovezi. Deja știa că părinții ei sigur se îngrijorau și nu aveau cum să-și dea seama ce se întâmpla, căci Sonia nu spusese nimănui că urma să iasă cu Marissa.

Nici nu a observat cum privind în oglindă, reflexia sa o va prinde și captura, înlocuind-o și încuind-o ca într-o colivie. Dar nu era prea târziu, poate reușea să spargă oglinda și să scape din jocul psihotic în care se transformase viața ei, trebuia doar să iasă din groapă întâi.

Un zgomot asurzitor o trezi dintr-un somn adânc. Fata deschise ochii și se ridică în șezut, lumina amiezii o orbea și abia peste câteva secunde se obișnuie. Sus, la marginea gropii, se afla un câine de talie mare ce nu se oprea din lătrat.

Soniei nu îi venea să creadă, oare visa? Peste câteva clipe, auzi o voce strigând din depărtare și își dădu seama că i se oferise încă o șansă la viață. Încercă să articuleze niște cuvinte, însă pentru început nu reuși să emită decât niște mici sunete gătuite.

Își adună toate forțele și încercă din nou, de data asta intonând un slab „ajutor”. Apoi din nou și din nou, vocea ei crescând treptat. Auzi pașii mai aproape și simți că în sfârșit poate vedea lumina de la capătul tunelului, nu avea să moară într-o groapă în pădure.

- Cum ai ajuns acolo? Întrebă el studiind marginea gropii.

- Am căzut, minți fata.

Nu știa dacă era un lucru bun să spună din prima că a fost ademenită și împinsă de prietena ei nebună ce voia să o înlocuiască, așa că doar forță un zâmbet.

- Voi chema salvarea, anunță bărbatul căutând după telefon în buzunarul pantalonilor lui de camuflaj.

După o jumătate de oră, Sonia era deja în spital, cu toate că nu îi venea să creadă că a supraviețuit din pur noroc. În timp ce asistentele se grăbeau în jurul ei, Sonia se gândea la ce ar trebui să le spună părinților ei, clar nu avea rost să mintă, iar în doar câteva zile colegii ei aveau să afle. Singura ei dovadă

era probabil telefonul pe care i-l luase Marissa, poate s-ar putea localiza cumva, sau poate nu. Poate nimeni nu avea să o creadă. Sigur Marissa avea să fie șocată de faptul că planul ei nu a reușit.

În orice caz, nu îi rămânea decât să o confrunte în sfârșit pe Marissa, lucru care nu avea să fie deloc ușor.

STOIAN IOANA DENISA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. PATRICHE PAULA

Oglinda nopții

Aveam 15 ani când părinții mei au decedat. A fost o perioadă sumbră și tristă, pentru toată lumea. Familia mea era ruinată și bunicii mei erau sleiți de puteri. În acea perioadă, am stat la sora mamei mele și m-a ajutat să trec peste aceste luni cumplite.

Părinții mei erau oameni buni și muncitori, dar aveau o pasiune pentru lucrurile stranie, de exemplu păpuși abandonate, vase antice sau oglinzi străvechi. Le plăcea să cumpere toate chilipirurile pe care alți oameni nu le cumpărau din magazinele de antichități, sau pur și simplu le găseau ei la vechile depozituri de la marginea orașului.

În urma testamentului, părinții mi-au lăsat o oglindă veche, cu ramă din aur ce părea a fi nouă. Știau de plăcerea mea de a colecționa obiecte sau lucruri specifice secolului 19. Îmi plăcea oglinda deoarece era ceva lăsat din suflet de la părinții mei, pe care i-am iubit extrem de mult. Îmi va aminti veșnic de bunătatea lor și de obsesia amuzantă pe care o aveau.

Atunci nu știam că oglinda aceea nu este doar o oglindă și atunci nu știam că defapt părinții mei nu colecționau doar lucruri ieftine și vechi. Ei aveau o pasiune pentru activitățile paranormale sau ieșite din comun. Am aflat acest lucru după un an de la tragica lor moarte când stăteam în camera mea și îmi făceam temele, iar reflexia mea din oglindă se holba la mine. În șocul acela, credeam că eram prea obosită și m-am culcat. A doua zi m-am dus în fața oglinzii și am stat ore întregi să văd ce se întâmplă. Ei bine, nu s-a întâmplat nimic și am mers la mătușa mea să cer o explicație pe care a binevoit să mi-o dea. Oglinda mea era a unui om ce s-a pretins a avea schizofrenie și pretindea că vorbește cu reflexia lui.

Zilele treceau, școala se apropia de sfârșit și reflexia mea din oglindă nu a mai vrut să interacționeze cu mine. Nu știu dacă din cauza faptului că simțea că îmi doream să o mai văd, dar mă voi speria sau doar pentru că nu mai voia să ia legătura cu mine. Îmi tot spuneam:

- Dacă ar fi fost doar imaginația mea, nu îmi mai spunea mătușa Emily acea întâmplare!

Inevitabilul s-a produs și în acea seară, când îmi scriam eseul la istorie, reflexia mea se uita la mine. Am zărit-o cu coada ochiului și am încercat să nu țip de spaimă, însă respirația mi-a trădat starea calmă pe care am încercat să o afișez.

- Știu că te temi de mine, dar nu pot să ies de aici nici dacă aș dori să îți fac vreun rău. Am încercat să te contactez săptămânile acestea, dar oamenii de la paza barierei care delimitează Universul meu de al tău nu m-au lăsat să trec fără acordul mamei.

Când m-am auzit vorbind din oglindă, am sărit îngrozită de pe pat și am dat să fug spre ușă, dar mi-am amintit de vorbele pe care le-am rostit. De fapt, pe care le-a rostit reflexia mea. Nu poate să iasă de acolo nici dacă îmi vrea răul.

- Ce vrei de la mine?

- În lume există 10 astfel de oglinzi. Ei bine, una este la tine. Am fost angajată acum câțiva ani de Consiliul Regal Kalamarys pentru a avea grijă de tine și pentru a te sprijini atunci când nu ai pe nimeni. Oglinda aceasta se numește „Oglinda nopții”, deoarece noaptea poți călători în lumea mea, dacă îți dorești. Desigur, sunt unele condiții.

- Și eu tot nu înțeleg de ce oglinda a ajuns la mine și tot nu înțeleg cum este posibil așa ceva! spun eu indignată. Nu vreau nimic din toate astea. Vreau doar să trec de examene și să merg la o facultate bună. Nu vreau să călătoresc în alt Univers și nici nu vreau să port o discuție cu cineva dintr-o oglindă.

- Ei bine, vrei nu vrei, eu primesc bani buni să fiu aici, așa că fie că îți place, fie că nu, voi fi aici pentru tot restul vieții tale și poate chiar și după. Nu face parte din contract să te fac să mă accepți. Acum să te fac să înțelegi mai bine. În Universul din care vin eu s-au fabricat 10 oglinzi magice, fantastice, unice, cum dorești tu să le spui. Oglinzile își găsesc singure stăpânii cu mulți ani înainte să fie cumpărate sau obținute de proprietari. Noi ne numim „ghiduri călătore” în limba voastră. Scopul nostru este să vă facem să nu vă mai simțiți singuri și să vă ajutăm să treceți peste anumite etape din viața voastră de muritori.

- Eu tot nu înțeleg...

- Nu trebuie să înțelegi. Încearcă doar să mă accepți și, dacă dorești, diseară pot să îți prezint și lumea din care vin eu. La miezul nopții, întinde-te cu fața în sus pe pat, numără până la 100 și imaginează-ți cum crezi tu că arată Universul din care provin eu. Vizualizează cât mai multe detalii și ne vedem acolo!

- Vreau să îți știu numele, nu se poate să ai și același nume ca al meu!

- Numele meu este Amren.

După ce am aflat numele persoanei din oglinda mea, am rămas singură și îngândurată. Nu îmi vine să cred că așa ceva se întâmplă. Sunt dezamăgită de familia mea pentru că mi s-a ascuns adevărata ocupație a părinților mei. Probabil s-au gândit că nu îi voi înțelege, ceea ce e adevărat, dar mi-ar fi plăcut să aibă încredere în mine.

Nu am mai putut să fac nimic toată după-amiaza. M-am tot gândit la propunerea de a vizita lumea din care vine Amren. Poate în alte circumstanțe, mi-ar fi plăcut să merg, dar acum orgoliul și frica nu mă lăsa. Oare putea să îmi citească gândurile? Dacă m-a mințit și poate călători și ea aici?

Seara s-a apropiat, mai repede decât îmi doream. Am luat cina cu mătușa mea, apoi am mers în pat și am încercat să citesc, dar neliniștea nu îmi dădea pace. Eram obligată să merg sau era doar o invitație, o opțiune? Dacă aveam de ales, ei bine, nu aveam de gând să merg. Am lăsat cartea pe noptiera de lângă pat și am căzut într-un somn adânc și agitat.

- Trezirea! se aude o voce cunoscută. Haide, prințesa adormită, trebuie să vorbesc cu tine și nu am toată noaptea la dispoziție. Trebuie să îți câștig încrederea și să îți demonstrez că eu nu îți doresc niciun rău, așa cum crede creierașul tău.

Am deschis ochii și am văzut că este ora 3 dimineața. Mă ridic furioasă din pat, deoarece a doua zi aveam școală, iar Amren chiar își dorește să fiu furioasă toată ziua. Dacă nu dorm 8 ore pe noapte, sunt irascibilă întreaga zi. M-am dus în fața oglinzii și am încercat să mă calmez.

Dacă ea credea că voi avea încredere într-o persoană străină, de pe altă planetă, Univers sau mai știu eu ce, se înșela amarnic.

ȘUFARU CĂLIN
COLEGIUL NAȚIONAL „FERDINAND I”, BACĂU
CLASA A V-A, PROF. COORD. CHIOARU ADRIANA

Oglinda fermecată

Septembrie. Un soare stins suflă spre pământul amorțit; razele lui își preling galbenul în iarbă. Peste coroanele de foc ale copacilor, adie vântul rece, scuturând frunzele care mor în tăcere, adăugând răni noi pământului.

O frunză, dintr-un copac impunător, plânge și se roagă, printre suspine, la Toamnă, să-i cruțe verdele.

– Aș vrea să rămân veșnic verde. Să nu mă îngălbenesc ca suratele mele, și să nu cad pe pământul rece. Vreau să devin nemuritoare, suspină frunza.

– Vei fi singură, la iarnă, când va sufla crivățul. Nu vei avea prin preajmă chipuri calde, șoapte de încurajare, aripi protectoare. Singurătatea poate fi mai grea și mai apăsătoare decât stingerea.

– Eu îmi sunt de ajuns. Mă voi vedea, frumoasă și verde, într-o picătură de ploaie sau într-un fulg, și-mi va fi bine.

Toamna cea înțeleaptă, surprinsă, i-a răspuns:

– Dacă acesta îți e dorința, ți-o voi îndeplini. Vei rămâne verde, dar cu o condiție: să nu te privești în vreo oglindă ca să-ți vezi înfățișarea.

Frunza a acceptat. În fiecare zi se uita la celelalte frunze care cădeau palide, bolnave, fără speranță, lungindu-se pe pământul plin de răni și de zdrențe. Până și frunza cea mai dragă copacului își purtă în jos otrăvurile stinse, agățându-se cu disperare de crengi, de trunchi, de scoarță. Dar ea rămânea neschimbată, cu veninul verdelui mai strălucitor ca oricând. Era îmbătată de frumusețea ei! Se gândea, fericită, că va fi singura frunză rămasă în copac, că va trăi veșnic.

Dar zilele s-au făcut tot mai slabe și zilele s-au făcut reci și cenușii. „Singurătatea e apăsătoare, avea dreptate Toamna”, și-a zis frunza. „N-am mai vorbit cu nimeni, n-a mai trecut nicio pasăre. Niciun foșnet, niciun suspin”. Pe pământ, aproape de trunchi, în joc cu vântul, frunza a zărit o scânteie care părea că o cheamă. Plutea cu grație pe lângă prietenele ei care o priveau cu resemnare. Cu cât se apropia mai tare, cu atât scânteia se mărea, lucind printre frunze. Vântul a îndepărtat celelalte frunze moarte, lăsând ochiul de apă liber. Fără să-și dea seama, frunza cea verde s-a oglindit în apă și a rămas împietrită de propria frumusețe.

Dar cuvintele Toamnei i-au răzbătut în urechi: „să nu te privești în vreo oglindă ca să-ți vezi înfățișarea”. Încet, încet, reflexia i s-a schimbat și curând oglinda apei i-a arătat o frunză galbenă, ofilită. „Poate doar imaginea mea îmbătrânește, iar eu întineresc”, a sperat, nebunește, frunza. „Poate voi deveni un mugur și mă voi deschide către soare, din nou”. Și, în timp ce visa, a căzut, luându-și locul pe covorul moale.

Iarna a sosit ca întotdeauna, ștergând orice urmă de magie, acoperind oglinda care a spulberat veșnicia promisă frunzei.

ȘERBU SOFIA CATARINA
COLEGIUL NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU”, BUZĂU
CLASA A VII-A, PROF. COORD. NICOLAE MIHAELA

Gând I

Mi s-a spus de multe ori
că felul în care scriu reflectă
fără doar și poate –
felul în care gândesc.
Dar
nimeni nu mi-a spus și
cum e
atunci când nu am
un stil
și îmi schimb scrisul constant,
de la o zi la alta.
Ba chiar
fac schimb de scris cu colegul –
îi preiau felul în care își coafează literele.
Alții spun că este un fel de emblemă:
arătăm așa cum scriem,
ca un coridor plin de cărți
la capătul
căruia
se află o oglindă.

TĂNASE BEATRICE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRON COSTIN”, BACĂU
CLASA A VI-A, PROF. COORD. DIACONU IRINA

Reflexia imaginației

În fața privirii mele confuze se întindea o simplă foaie de hârtie, parcă țesută din spuma mării și brăzdată cu linii întunecate. Am apropiat vârful rece al pixului de pagină, mângându-l cu blândețe într-un vals lin, de pe urma căruia luau naștere dăre albăstrui, asemenea râurilor, ce formau două cuvinte: Evelyn Walker, numele meu. Trebuia să mai umplu doar cincizeci de rânduri cu enunțuri a căror frumusețe te purta dincolo de orice limită, pentru a-mi finaliza eseu primit ca temă. Dar cum puteam realiza o așa faptă?

- Cu ajutorul imaginației, desigur! străpunse liniștea profundă a bibliotecii publice un glas subțire.

Îmi simțeam limba atârând grea, printre dinți, fiind neputincioasă în fața cuvintelor.

- Cine a... vorbit? am șoptit cu o voce tremurândă.

- Urmează-mi graiul și vei afla! Am nevoie, mai mult ca niciodată, de ajutorul tău!

Gemetele ascuțite ale podelei sub pașii mei grei răsunau printre rafturile îmbrăcate în veșminte cusute din fire de praf.

- Pășește spre dreapta, spre literatura universală, mă ghidă vocea prin biblioteca scăldată în lumina slabă a lumânărilor.

Mi-am trecut degetele peste cotoarele cărților aliniat asemenea unor clape de pian: „Sânge de cerneală”, „Copiii de fâină”, „Fiul lui Neptun”, „Charlie și fabrica de ciocolată”... Mii de titluri, scrise caligrafic cu litere aurite și împletite cu imaginație se înșiruiau pe mândrie de-a lungul întregului perete de un alb orbitor. Eu de ce nu puteam așterne povești, pe foi gălbui, ce să încânte inimile oamenilor?

- Aici mă află! Ia-mă! îmi fură întrerupte gândurile de vocea ghidului meu.

Degetele mi se lipiră de o carte groasă, ale cărei coperti smărâldii erau împodobite cu două cuvinte, poleite cu argint: *Reflexia imaginației*. Am înlăturat cu grijă coperta după care se piteau zeci de... oglinzi. O sumedenie de foițe lucioase, decupate dintr-o oglindă, erau legate cu o panglică roșie precum amurgul, înlocuind paginile de hârtie, avute de orice carte obișnuită.

„Du-te la pagina douăsprezece!”, am rostit cu glas tare, cuvintele aflate pe prima oglinjoară. Spusele mele au dat viață unei brize călduțe, ce îmboldi toate paginile, notate cu predecesori ai numărului doisprezece, să cadă pe copertă, dezvăluind foița căutată.

Un chip fragil, a cărui piele brună era încrustată cu ridurile bătrâneții, peste care se prăvăleau fire de păr năvășe și plumburii, îmi arunca priviri dulci de după sticlă. Era bunică!

- Toată lumea poate scrie o poveste. Toată lumea are imaginație, însă nu toată lumea știe cum să o folosească. De aceea există imaginatori, asemenea mie. Imaginatorii sunt protectorii Lumii Imaginaria. Aceștia plantează veselie în sufletele oamenilor și făuresc o nouă treaptă pe scara succesului oricărei persoane. Misiunea ne va fi compromisă dacă forțele răului vor cuceri meleagurile imaginației. Avem nevoie de tine! Introdu mâna în oglinjoară!

Temătoare, mi-am plimbat ușor buricele degetelor peste materialul cristalin. Fiori de gheață mi se ridicară pe palmele moi și trandafirii, împietrindu-mi încheieturile. Întunericul înghițea întreaga bibliotecă. Mi-am

înceleștat cu putere dinții, simțind cum cad, și iarăși cad, într-un abis fără fund. Unde mă aflam? Pe obraji mi se rostogoleau stropi sărați, aparținând unui lichid vâcos. Era salivă! În dreapta mea, ședea un cățeluș, îmbrăcat într-un costum, confecționat din pene galbene asemenea astrului, peste care atârnavu bretelele unei genți maronii. Căpușorul îi era acoperit de o bonetă lila, presărată cu buline oranj.

- Bun venit în Imaginatoria! Eu sunt poștașul Bill și trebuie să-ți înmânez o scrisoare din partea Imaginatorului Olga Walker.

- Dar Olga Walker e bunica mea! De ce nu m-a însoțit pe acest tărâm, am țipat cu furie în fața patrupezelui, ce păși speriat înapoi.

- Mă tem că aceste informații nu mă privesc. Acum, dacă mă scuzi, trebuie să-mi iau zborul. Un poștaș nu întârzie niciodată!

Am privit cu tristețe silueta pierdută în umbră, profilată pe cerul de culoarea vatei de zahăr, până când nu deveni decât un punct nesemnificativ, în peisajul de vis. Eram singură! Tot ce aveam era scrisoarea primită de la cățelul poștaș. Am rupt sigiliul de ceară, și am înșfăcat foaia decolorată, plină de fraze. Curioasă, m-am afundat printre propozițiile Olgăi, rumegând cu înțelepciune orice informație:

„Evelyn,

Imaginația reprezintă bucurie, primită de oricine la naștere sub forma unei oglinjoare în care se reflectă orice gând. Mai apoi, acest gând călătorește prin intermediul oglinzii către Imaginatoria. Orice idee creativă contribuie la extinderea granițelor acestui tărâm. Însă magul Basta își dorește puterea de a modela după bunul plac tărâmurile gemene, Imaginatoria și Pământul, având acces la oglinzile tuturor. Jafurile lui devin tot mai mari în fiecare zi. Doar tu poți să recuperezi ceea ce el a furat, aducând un viitor mai bun.

PS: Singura cale de a ajunge la fortăreața sa e cea de a traversa Fluviul Galben.”

Mi-am dezlipit privirea dintre rândurile scrisorii. În fața mea curgea agale un fluviu pe ale cărui ape aurii răsăreau o puderie de luciri jucăușe. M-am aplecat și am băut cu poftă, lăsând picături din dulcea apă de culoarea limonadei să se prelingă pe buzele mele stacojii.

Pentru a naviga, aveam nevoie de un mijloc de transport pe apă. Gândit și făcut! O bărcuță, făurită din lemn de stejar își făcu apariția pe mal. Poate că aveam ceva imaginație, iar oglinda mea nu fusese furată! Ieri este istorie, mâine este un mister, dar azi este un cadou pe care îl voi dăruia cu iubire și căldură întregii omeniri.

Valurile fluviului mă purtară până pe creasta singuratică a unui munte de unde se ridicau impunătoare turnurile cenușii ale fortăreței vrăjitorului. Mi-am lipit spatele de piatra rece a peretelui și am înaintat cu precauție până

în dreptul unei ferestre. Am îndepărtat obloanele ciocolatii cu un scârțait, geamul făcându-se țândări în urma unei lovituri puternice.

- Se pare că am musafiri! glăsui Basta în timp ce mă strecuram prin gaura făcută.

- Nu am venit ca musafir, ci ca erou!

- Ha! Ha! Ha! Cine te crezi? Ai nevoie de ani de experiență în magie, pentru a mă învinge!

- Tot ce-mi trebuie este imaginația!

Am inspirat adânc și mi-am lipit pleoapele, amintindu-mi de întunericul ce m-a transportat aici. Îmi era necesară doar o fâșie de lumină! „Îmi doresc lumină!”, am țipat în mintea mea. Un șarpe de aur, apărut de nicăieri, se încolăci în jurul magului Basta, preschimbându-l în pulbere. Victorioasă, am adunat oglinzile furate, împrăștiindu-le peste Terra, casa lor.

Imaginația e inovația, este pensula ce umple o pânză albă cu nuanțe pastelate. Tu ce îți vei imagina mâine?

TOADER CARMEN MARCELA
COLEGIUL NAȚIONAL „B. P. HASDEU”, BUZĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. ȘERBU GABRIELA

Reflexia

Să mă aștepti atunci când plouă
Sub cireșul înflorit și cerul șchiop
Să-ți spun că acum nouă
Iubirea ne urâțește sufletul miop.

Îți amintești că îmi iubeai reflexia
O sărutai fără încetare,
Iar în ochii tăi sclikea galaxia
Și oglinda ei râdea cu desfătare?

Oglinda ochilor tăi mă privea
Ca și când aș fi venit din alte neguri
Și i-aș fi cerut să-mi dea crucea
Ca să o purtăm în oglinzi de unii singuri.

Credeam că oglinda ta ascunde povești
Sau un ocean de regrete și năzuințe,
Dar am ajuns să-mi citesc basmele prostești

Pe care mi le repetam, plină de neputințe.

Am învățat că oglinda nu e reflexia sufletului,
Ci doar o lacrimă de sub pleopă
Care așteaptă ivirea iminentă a uscatului,
Dar care a murit cu oglinzile secate de apă.

TURICEANU DANIELA
LICEUL „DEMOSTENE BOTEZ”, BOTOȘANI
CLASA A IX-A, PROF. COORD. ADOCHIȚI CĂTĂLINA

Oglinda

Să vă spun o mică poveste despre o mică vrăjitoare, care m-a învățat o mică vrajă. Atât de puternică, încât n-o pot descrie. Cea care m-a învățat cum să privesc printr-o oglindă și să văd sufletul oamenilor...

O adiere caldă îmi mângâia obrazul, iar soarele primăvăratic revărsa raze tremurânde, printre norii răzleți. Priveam direct în ochii ei și încercam să găsesc singură răspunsul, dar nu puteam vedea decât scânteii, strălucind ca stelele, pe o boltă cufundată în întuneric.

- Cum poți să faci asta? *De ce* să faci asta?

Era o luptătoare. Chiar era. Am văzut oameni rănind-o și apoi cerându-i ajutor. Iar ea o făcea; petrecea ore făcând-o. Mereu am admirat și urât acea parte din ea.

- E simplu, a spus ea cu un zâmbet leneș, e vorba de *magie*. Asta mă face să văd frumusețea în toate, e vrăjită pentru a te face mai bun.

Mi-a întins un obiect mic și ascuțit, strălucitor: părea un ciob dintr-o oglindă. Am privit-o cu dispreț în timp ce-mi mușcam buza.

- Arată-mi cum funcționează. Acolo... Am arătat spre o profesoară cu spatele încovoiat și fața stăpânită de riduri. Părul ei alb parcă stătea să cadă iar mâinile osoase aduceau aminte de o vrăjitoare.

Fata a luat bucata de sticlă acoperită pe o față cu un strat subțire de argint. A înclinat-o cu grijă, de parcă executa un ritual secret, de mult uitat. Apoi a început:

- Văd o tânără veselă și plină de viață, înconjurată de prieteni și familie. Dar anii au trecut și au schimbat-o, îngreunându-i spatele cu durerea morții celor dragi, trasând lacrimilor un drum invizibil pe fața obosită de schimbările din jur, scurgându-i energia cu fiecare pas. A trecut prin viață cu greu... Totuși e atât de frumoasă; ochii care au iubit și încă iubesc, buzele care spun

mângâieri și scuze, inima care se căiește pentru fiecare greșeală făcută în ciuda vârstei, părul care îi arată înțelepciunea... E atât de frumoasă...

Vorbele ei mi-au pătruns prin urechi până la clipe de mult trecute, am văzut cum persoana din oglindă se schimba. Părea mai tânără, nu cu mult, mai blândă și totodată mai fragilă. Uitându-mă cu atenție, am început să văd cu totul altceva, nu mai era o vrăjitoare bătrână, semăna dureros de mult cu bunica care ne-a părăsit cu doi ani în urmă. Simțeam o milă, o grijă inexplicabilă.

Dar totul a durat câteva secunde. Mi-am întors privirea și am arătat spre altă față. Era îmbrăcată complet în negru, cu o grămadă de cercei și un tatuaj pe gât.

- Dar ea? Ce vezi?

- Hmmm... o fată. O fată care a făcut cât de mult a putut și toți i-au spus că nu e de ajuns. Părinți, profesori, prieteni, toți spuneau același lucru: „*De ce nu poți fi ca sora ta?*”. Așa că după ce a încercat, după ce a dat ce avea mai bun... a hotărât să îi alunge, să-i părăsească. A făcut ce credea că îi va îndepărta mai tare... nu a realizat cât rău își făcea prin asta. Frumusețea ei vine din lacrimile vărsate, din mintea și inima care au mers pe căi întortocheate până să o găsească pe cea bună, în regretul și durerea simțită când își amintește de acea singurătate și în mândria față de toate deciziile pe care le-a luat și care au învățat-o atâtea. În iertarea pe care și-a oferit-o ei și celor din jur, în dragostea pe care a descoperit-o și păstrat-o.

Un băiat înalt, îmbrăcat cu un tricou imaculat s-a apropiat de fată și a sărutat-o pe frunte. Ea a zâmbit mulțumită, ca un copil în brațele mamei, iar el i-a luat lucrurile și mâna. M-am uitat după ei ca vrăjită până au dispărut în spatele unui colț. Transa s-a frânt și am ales următoarea victimă, de data aceasta simțind un gădilat ciudat înăuntrul meu, o nerăbdare. De parcă mă atrăgea un magnet spre acele părți ascunse.

- Spune-mi mai multe despre el.

Mă refeream la un băiat blond, cu ochi de culoarea verde a oceanului și un zâmbet strâmb. Toți îl știau fiindcă frângea inimile fetelor și se juca cu sentimentele lor, nimeni nu știa cât se înșelau sau că el era de fapt cel părăsit.

- Ooh, m-am uitat la el de multe ori... Mi-a luat puțin, până să pot vedea ce îți spun acum. Tatăl lui i-a părăsit mama, iar aceasta a crezut mereu că e vina lui. A suferit lovituri pline de ură și cuvinte înmuiate în venin. Apoi, singura persoana pe care o mai putea numi familie a fost arestată și separată de el. S-a gândit că poate era mai bine așa, în ciuda durerii care îl ardea. A continuat să caute, să iubească.

Am simțit cum inima mi se strângea în piept. Era un sentiment ciudat, inexplicabil, de parcă toată durerea acelor oameni venea și se cuibărea în sufletul meu. Fără motiv, fără permisiune venea și punea stăpânire pe ființa

mea. M-am întors spre ea gata să izbucnesc în lacrimi, vocea îmi era slabă și tremurândă...

- ... și eu?... Eu cum sunt? Sunt... sunt și eu...?

Nu am putut să termin, dar ea a înțeles. S-a uitat la mine mirată și am văzut cum mila i-a apărut în ochi. M-am simțit ca o proastă.

- Tu ești una din multele fete... care au mintea și corpul distrus de cei din jur. Nu de o persoană, nu de cinci sau zece, de întreaga societate. Tu nu ești frumoasă... simțeam că mă înec, ... tu ești superbă. Fața ta, când zâmbești mâncând înghețata preferată, picioarele tale, când dansezi și te plimbi cu prietenele tale, ochii tăi, când plângi în toiul nopții, fiindcă ai văzut că te-ai îngrășat un kilogram, când ți se pare ca nasul tău e prea mare, iar urechile prea mici. Ești superbă, pentru că zâmbești prin durere.

În minte, mii de seri bânuite de suspine reveneau la viață, alături de săgeți care treceau prin piele, până în străfundul meu. *Magie*. Nu putea ști toate acele lucruri, îngropate adânc, încuiate în mine. Cu toate astea, ceva mă contrazicea, zvâcnea, țipând... *Nu a folosit oglinda*.

Întorcându-mă, am realizat că eram singură pe banca unde mă așezasem cu câteva minute înainte. Oriunde mă uitam, nu o vedeam nicăieri, capul mi se învârtea și începeam să mă întreb dacă nu cumva fusese totul un vis.

În dimineața următoare, am găsit-o în același loc. Singură, stătea și îi privea pe cei din jur, iar când m-a văzut, mi-a zâmbit. Mă aștepta.

- Ai de gând să-mi spui cum de știi toate acele lucruri despre noi? am întrebat, așezându-mă la câțiva centimetri de ea. Știi că nu e magie. Știi că e doar o bucată de oglindă. Ce nu știi este de unde ai aflat toate acele lucruri?

Nu a spus nimic, în schimb a zâmbit. Pentru o clipă, am crezut că văd o dâră de tristețe, dar s-a transformat repede într-o căldură neobișnuită.

- Da, e doar o oglindă... și nu, nu e magică. Dar asta nu înseamnă că nu ți-am arătat o vrajă. Vrei să știi cum am descoperit acele secrete? E simplu. Am privit. Am văzut durerea în gesturi, în vorbe și oftări; în zâmbete și lacrimi care nu au curs. Am știut toate acele lucruri pentru că le-am trăit. Nici nu se poate altfel. O persoană care nu a trăit cu frica în sân nu poate înțelege tresăritul cuiva când vede o mână ridicată. Dacă nu te-ai simțit pierdut, nu poți auzi confuzia dintr-un oftat, nici furia din pașii apăsați, doar *puțin* prea tare... Așa cum nu poți vedea lacrimile vărsate, cu o noapte înainte, dacă nu le-ai plâns cândva. Toți suntem oglinzi. Ne reflectăm unii pe alții și vedem în cei din jur părți din noi. Defectele pe care le vedem la alții se regăsesc în adâncul nostru. Noi suntem cei care aleg ce vor să vadă și, ca să vedem frumusețea, vraja pe care o facem se numește *dragoste*.

Astfel am ajuns să întâlnesc o mică vrăjitoare care m-a învățat o mică vrajă cu puteri mai mari decât ne-am putea imagina. O vrajă care poate schimba atâtea vieți. Inclusiv pe a mea.

ȚARĂLUNGĂ ALEXIA IRINA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. ENEA DANIELA

Memoria luminii

„Oglindă-oglinjoară, cine este cea mai frumoasă din țară?” Iar oglinda răpunea: „Tu ești, Crăiasă, tu ești cea mai frumoasă!” Vorbe deșarte pentru hrănirea egoului.

Auzi cuvântul „oglină” și poate te gândești doar la un lucru banal sau îți aduci aminte de povestea din copilărie „Alba-ca-Zăpada și cei 7 pitici”. De câte ori te-ai uitat în oglindă, ți-ai aranjat părul și aia a fost? De câte ori nu ai spart vreo oglindă din cauza nervozității, crezând că așa te vei calma? De nenumărate ori, te asigur! Dar de câte ori ai privit oglinda și-ai văzut prin ea adevărata sa valoare? Aproape niciodată... Noi înșine suntem o oglindă. Noi reflectăm tot ceea ce ni se întâmplă în viață. Ne creăm singuri peisajul pe care îl vedem în fiecare zi când ne trezim.

Voioșia aduce voioșie, fericirea aduce fericire, dar și răutatea aduce răutate. Este un principiu simplu, însă greu de pus în practică. Fii tu schimbarea pe care vrei să o vezi în lume. Atitudinea ta determină venirea oamenilor din jurul tău. Statutul tău în viață arată ce fel de persoană ești. Un om cumsecade, echilibrat va fi înconjurat de semeni care îi vor aduce satisfacție. Un om care a căzut în patima băuturii, a drogurilor, a relațiilor toxice sau a banilor va crede că viața este urâtă, fără sens și nu trebuie trăită. *Acesta este momentul în care simțim că ne pierdem cu adevărat, acel moment în care ne vom întreba tot timpul cât valorăm noi, dar numai raportat la ceilalți, fie și la cele mai dragi persoane din lume.* O astfel de persoană nu va vedea niciodată o soluție pentru problemele sale, pentru că universul în care se învâрте el este negru, fără cale de scăpare și plin de ispite la care nu poate rezista.

Printr-o minune, în viața fiecăruia există un moment de răscruce, un moment ideal pentru a îți schimba soarta. Depinde de noi dacă ne luăm viața în mâini, alegând drumul spre lumină sau abandonăm orice sfârșămă de speranță, resemnându-ne să rămânem în așa-zisa „zonă de confort” unde ne-am obișnuit cu lucrurile mai puțin roz. *Atunci cand vom urî sau ne va dezgusta ceva în afara noastră, trebuie să știm că o parte din noi reflectă exact ceea ce nu ne place.* Forța divină este alături de noi la orice pas. Nu îți închipui că ești singur pe Pământ. De când ai venit pe lumea aceasta și până o vei părăsi, sufletul îți este conectat la un generator neconsumabil. Spune-i cum vrei, cred că știi la ce mă refer, dar eu nu am ajuns în punctul în care să îmi permit să îi spun pe nume.

Mâna Lui ne păzește, ne călăuzește la orice pas, fie el bun sau rău. Nu primești niciodată mai mult decât poți duce. Nici tu nu iei în spate 10 kg, dacă știi că poți căra doar 5. Unde vreau să ajung este că oricât de dezastruoase ar fi zilele tale, oricât de murdară ar fi oglinda prin care vezi lumea și ea te vede pe tine, mereu există loc de mai bine și ajutorul este chiar la un pas distanță de tine, nu trebuie decât să stai, să aștepti, să observi și să pui în aplicare.

Totodată, noi suntem un portal, datorită acestei oglinzi a sufletului nostru. Nu doar că ne putem schimba percepția asupra vieții, iar aceasta se va și schimba, ci, în felul acesta, suntem foarte vulnerabili, întrucât îi este destul de ușor cuiva să își dea seama de fața noastră adevărată, de comportament, ajungând să ne caracterizeze prin prisma prin care a reușit să ne vadă. Și nu întotdeauna se naște o poveste bună despre noi. Iar atunci când vestea se răspândește, devine din ce în ce greu să schimbi părerea unora despre tine.

Cu toate acestea, dacă te cunoști pe tine însuși și vorbele lor nu străpung armura ta, influențând astfel alegerile tale, dai dovadă de a om puternic, sigur pe calitățile sale și dornic de a face orice îi stă în putință pentru a se ridica. Oricât de departe ai ajunge, să nu te afli acolo de unde să îți fie dor de zilele în care zâmbeai și nu erai prins în certurile mărunte, acolo unde să apară anxietatea, crezând că nu mai poți face față singur la diferite obstacole, acolo unde să fii atent non-stop din cauza siguranței tale, acolo unde ești extenuat peste măsură... Ascultăți inima, trupul, deoarece ele te călăuzesc pe aleea cu flori și mai ascultă-le, fiindcă ele îți dau semne când au ajuns la limită! Proiecția neconstructivă poate duce la clădirea unui palat al iluziilor, în care poți fi rege închipuit pentru o zi sau te poți considera cel mai asuprit sclav.

Eu mă regăsesc în tine, iar tu te regăsești în mine. Ne oglindim reciproc, pentru că, indiferent din ce suntem făcuți, noi doi cuprindem aceeași materie. Fenomenul poartă numele de proiecție și este un subiect interesant. Din păcate, nimeni nu este în stare de a ne învăța exact cum stă treabă. Unii nici măcar nu știu că există, iar alții sunt conștienți de el, încă de când frecventau primii ani de școală.

Caută izvorul durerilor tale și înțelege unde stă puterea de a trece peste ele. În ziua în care vei crede, cu adevărat, că oglinda sufletului tău este cea mai de preț avere pe care o poți deține, vei fi un om împlinit.

URSU DARIA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DR. ALEXANDRU ȘAFRAN”, BACĂU
CLASA A V-A, PROF. COORD. DĂNĂILĂ-MOISĂ MIHAELA

Cetatea fermecată

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar mai povesti, a fost odată o regină tare încăpățanată, care era foarte secretoasă față de cetățenii împărăției peste care domnea. Cetatea ei era învăluită de un val de mister, ce nu putea fi descris. De asemenea palatul avea o cameră, interzisă tuturor cetățenilor. Unii spuneau că acea cameră era blestemată și că cine intra nu mai ieșea de acolo. Alții spuneau că acolo se aflau diferite specii de animale nemaivăzute nicicând, dar nimeni nu știa cu exactitate ce se afla în aceea cameră. Ceea ce știau cu certitudine toți cetățenii este faptul că aceea regină iubea nespus de mult să se admire în oglindă, unii spuneau că acesta ar fi slăbiciunea ei, dar majoritatea erau împotriva.

În cetate s-a mutat o familie formată din patru membri, mai exact doi părinți și doi frați. Regina se informă și află că numele celor doi frați erau Alex și David. Alex era cu trei ani mai mare decât David, având vârsta de treisprezece ani, iar David zece. Nici bine nu se mutaseră, că deja David și Alex și-au făcut două prietene: Nicoleta și Ana. Cele două erau prietene de mici și aveau multe lucruri în comun. Ce nu știau cele două fete este faptul că David și Alex erau pe jumătate oameni și pe jumătate elfi, asta înseamnă că se puteau transforma în ce animale voiau. Alex a aflat de la Ana tot adevărul despre încăpățanarea reginei, iar el spusese că, în orașul lor natal, aveau același tip de regina.

- La noi e mai diferit, Alex, spuse Ana. Unii spun că ar fi blestemată, fiindcă are o camera care este interzisă tuturor cetățenilor, unii spun un lucru despre acea camera, alții spun alt lucru. Adică, după cum observi, arătând spre castelul învăluit în fum, ceva este în neregulă cu această regină și cu acest palat.

- Da, observ ceva ce nu e în regulă, zise Alex. Cred că am o idee!

- Te ascult, spuse Ana, hotărâtă să facă orice pentru a afla misterul încețoșat al reginei.

- În seara asta voi face o magie și voi intra în palat, cred că am cartea de vrăji la mine, zise Alex. Mă voi face un animal minuscul și voi vedea ce e în aceea cameră. Am mai făcut lucrul acesta cu regina din orașul meu natal, sunt sigur că voi reuși și aici să mă descurc, zise Alex, cu o voce întunecată.

Ana îl luă de mână pe Alex, iar atunci veni și apusul. Alex se uită la cerul portocaliu și oftă. Se gândi la misiunea din seara asta... Nu va fi ușor, dar până la urmă trebuie să afle ce ascunde regina.

Veni miezul nopții, iar Alex își pregăti rucsacul, în care puse un hanorac negru, pentru a-l purta când intră în aceea cameră, își mai puse și o lanternă, dar nu știa exact dacă îi e de folos, fiindcă gardienii păzesc palatul, chiar și noaptea, dar în caz de în cameră este întuneric, acolo o poate aprinde fără probleme. Porni la drum pe cărarea pietroasă înspre palat. Alex observă că și noaptea palatul era învăluit în acel fum, când ajunse la porțile palatului, nu făcu nici o magie, dar porțile palatului se deschiseră singure. Această acțiune o auzise numai și numai în cărțile pe care le citise. Alex se miră, dar nu zise nimic. Măinile îi tremurau, fiindcă înăuntru se vedea un fundal negru, fără nimic diferit, dar, cu puțin curaj, îndrăzni să intre în fundalul negru nedescoperit până acum.

Cât timp gardienii se uitau curioși la candelabru spart în bucăți, Alex o tulă repede pe următorul hol al palatului, unde se transformă din nou în om. Pe acel hol erau diferite tablouri ale domnitorilor din trecut. În capătul holului se afla o ușă cu multe semne de „interzis!” sau „nu intrați!”. Aceea trebuia să fie!... Ușa pentru care Alex venise. Dar, era prea simplu să meargă pur și simplu să deschidă o ușă. Ceva trebuia să se întâmple, nu-i așa? Alex văzu pe covorul regal o carte, cu o copertă prăfuită, iar cartea în sine părea foarte veche. Tânărul nu știa ce să facă cu cartea, atât timp cât nu știa titlul ei. O deschise, iar pe prima pagină scria „Semnat de Mama Natură”.

În acel moment, Alex simți un vânt puternic, care îi agita pletele maronii. O ușă din dreapta lui se deschise larg, iar un vânt foarte puternic îl puse pe Alex la pământ. Gardienii, auzim acest vânt, veniră repede, dar o plantație de trandafiri, cu spini de cinci centimetri, le opri calea. Alex, luându-și hanoracul din rucsac, încet-încet ajunge la ușa căutată.

În camera se aflau o grămadă de oglinzi. Mari, mici, erau numai oglinzi. Toate erau prăfuite, iar după cum păreau ele, se vedea că erau foarte vechi și nefolosite. Dar, ceva îi atrase atenția, un cufăr cu un semn... O, da! Era chiar acel semn pe care îl văzuse pe scutul gardianului, acel copăcel. Cufărul se deschise, fără ca el să-l atingă, dar asta deja era un obicei. Înăuntru era o oglindă. Alex se uită la ea, iar în loc să arate reflecția feței lui, arată imaginea palatului învăluit în fum. Alex se gândi, iar atunci îi veni o idee. Luă hanoracul de pe el, iar cu gluga lui șterse oglinda.

Atunci simți cum veni răsăritul. Se uită la oglindă, iar castelul nu mai era învăluit în fum. Alex se transformă în vultur și sparge geamul încăperii. Se uită la palat, de afară. Acesta era diferit. Devenise frumos și colorat. Toți cetățenii veniseră să vadă palatul, iar Alex se duse în spatele palatului și sparge oglinda.

Regina devenise mult mai înțeleghătoare, mai bună, iar de atunci cetatea fu numită: Cetatea Oglinzilor.

VLAD IOANA
COLEGIUL NAȚIONAL „B. P. HASDEU”, BUZĂU
CLASA A VII-A, PROF. COORD. ȘERBU AMALIA GABRIELA

Oglinda miracolelor

Acum 10 ani, o familie frumoasă și fericită, familia Williams a fost destrămată de un vechi dușman, despre care copiii, două gemene, Alyssa și Adelle, care aveau numai 6 ani când s-a întâmplat tragedia, nu știau nimic. În ziua de 15 iunie, cu exact 4 zile înainte de ziua gemenelor, o veche cunoștință a părinților, Lewis, care îi acuză de dispariția surorii lui mai mici, Eliza, după un accident de mașină în care ei au fost implicați de asemenea, s-a reîntors și le-a răpit părinții pentru a se răzbuna. Cu toate că fetele nu aveau nicio vină, familia Williams a fost destrămată. Nu aveau alte rude în afară de părinții lor, așa că după dispariția lor și a lui Lewis, fetele au fost date unui orfelinat de către un vecin. Fiecare a ajuns în familii diferite, și nu au mai putut ține legătura.

Vestea tragediei s-a răspândit repede în oraș, de aceea părinții adoptivi ai Alyssei au decis să se mute din Canada, iar familia Adellei a decis să rămână. Fetele și-au dus dorul enorm.

Famiiliile noi nu se comparau cu cea originală. Nu aveau voie să se viziteze una pe alta, nu aveau voie cu telefoane, ca să comunice, făceau școală de acasă. Totul se schimbasese, la fel și ele. Părinții adoptivi făceau tot posibilul să se îndepărteze de trecutul lor tragic, de aceea, au luat hotărârea fără permisiunea fetelor, să le despartă pe vecie.

Adelle a ajuns într-un liceu de prestigiu din Marea Britanie, urmând să termine liceul și să meargă la facultatea de medicină. Era cuminte, frumoasă și inteligentă, așezată la locul ei. Avea puțini prieteni, dar adevărați, și adora să meargă la bibliotecă. Pe de altă parte, Alyssa era puțin mai diferită. A ajuns și ea la un liceu foarte bun, cu dorința de a deveni detectiv...

Ziua de 12 iunie a părut la început o zi normală. Adelle s-a dus de dimineață, după ce și-a luat micul dejun, la biblioteca ei preferată, care era alcătuită din două clădiri. Una era în orașul ei, iar cealaltă în orașul Alyssei. Dar ele nu știau asta. Alyssa, de asemenea, a avut nevoie să facă un proiect pentru la liceu, așa că s-a dus să studieze la bibliotecă. Pe la rafturile cu cărți de drama, mister și thriller, ceva lucea în fundal. Curioasă, Alyssa s-a dus aproape de sursa luminii, a dat cărțile la o parte și a găsit o bucată de oglindă spartă. Părea foarte veche, dar și îngrijită în același timp. Avea margini de argint, cu modele florale, dar oglinda era bucată de oglindă era prăfuită, de aceea nu se vedea clar reflecția. A rămas fermecată, așa că a luat-o cu grijă,

a ascuns-o după niște cărți, a băgat-o în rucsac și și-a continuat treaba. După câteva ore de lucru, și-a terminat proiectul și a plecat acasă, nerăbdătoare să curețe oglinda. Părinții ei nu au observat nimic bizar la ea, așa că au lăsat-o singură în camera ei. Exact același lucru i s-a întâmplat și Adellei. A adus oglinda în camera ei, a curățat-o și s-a uitat în ea:

- Off... Oglindă, oglinjoară..., spune Adelle. O să mă prefac că ești o oglindă a miracolelor. Știu că nu ești. Ești doar o bucată de oglindă spartă. Dar trebuie să crezi mereu în miracole. Asta ne spunea mereu mama, mie și surorii mele Alyssa. Aș da orice să mai pot vorbi cu ea acum sau cu mama. Simt că trăiește, la fel și tata. Sunt încă cu mine, la fiecare pas... Mai am nevoie doar de surioara mea și promit că îi voi găsi cumva. Jur!

Adelle a pus oglinda deoparte și s-a întins în pat, obosită, gata să adoarmă. Deodată, se aude o voce dulce și oarecum cunoscută. Parcă era vocea ei, dar nu ea vorbea:

- Off, oglindă mică și ciudată, ce îmi ascunzi? Pot să jur că am auzit pe cineva cum vorbea despre mine și familia mea. Semăna cu vocea surorii mele gemene, Adelle..., dar nu se poate..., ești doar o bucată de oglindă obișnuită, nu? spune vocea cunoscută

- Cine vorbește!?? spune Adelle speriată. Mi-am auzit numele, mi-am auzit sora! Nu ne-am văzut de 6 ani, dar i-aș recunoaște vocea, dintr-o mie! Alyssa, tu ești?

- Da! Eu sunt! Adelle, de unde vorbești? Cum te aud? Sunt singură în cameră!

-Și eu la fel! Dar nu știu cum comunicăm... Nu pot să cred că îți aud vocea cu adevărat! Este o iluzie? Ești...? Ești cumva în oglindă?

- Nu știu, s-ar putea. Am găsit astăzi o bucată de oglindă în bibliotecă. Părea foarte veche și ciudată. Mi-am dorit să vorbesc cu tine, așa cum fac în fiecare zi, acum mi s-a îndeplinit dorința.

- Am pățit exact la fel cu oglinda.... Mi-am pus aceeași dorință. Crezi că este posibil? Oare este aceasta Oglinda Miracolelor, despre care ne vorbea mama, când eram mici? Eu cred că da.

- Și eu cred la fel, altfel asta nu ar fi posibil. Nu avem cum să comunicăm printr-o oglindă, doar dacă oglinda e specială. Off, stai. Mă strigă părinții. Nu mai pot vorbi. Vin mâine la tine în oraș și ne întâlnim. Mai vorbim de dimineață. Te iubesc, surioară!

ZORILĂ ANA MARIA
COLEGIUL NAȚIONAL „SPIRU HARET”, TG. JIU, GORJ
CLASA A IX-A, PROF. COORD. POPESCU GEORGETA

Inimi cicatrizate

Aud a zecea oră sunetul asurzitor al sirenei ce mă anunță că cineva are nevoie de ajutorul meu. Iau telefonul de serviciu de pe biroul aranjat perfect, cu fiecare document așezat milimetric, și aștept chemarea spre camera aceea din fundul holului – cea care te poate transforma în ultimul om de pe pământ, dar și într-un erou ale cărui mâini sunt înzestrate cu viață. Nu-l pot vedea, dar soarele îmi mângâie părul negru, puțin cărunt pe la vârfuri. Agitația din spatele ușii maron îmi dă un sentiment neliniștitor, iar inima îmi freamătă, când aud glasul asistentei:

- Să nu ziceți nimic domnului dr. Tudor! Chemați-l pe domnul dr. Șerban!

- Dr. Șerban a plecat acum un sfert de oră, nu mai avem niciun cardiolog în afară de dr. Tudor! spune glasul panicat al infirmierei.

Atunci ies cu toată puterea pe ușa biroului pe care stăteau drepte literele numelui meu – Dr. Leonard Tudor și simt privirile înspăimântate ale colegilor îndreptate spre mine.

- Ce s-a întâmplat? Unde e copilul?, întreb eu, autoritar.

Nu știu de ce am pronunțat ultimul cuvânt, dar intuiam că acel pacient era un copil, fiindcă aceeași neliniște mă apuca și când fiul meu avea atacuri de panică. Încerc să mi-l alung din minte, pentru a putea rămâne concentrat.

- În sala de operație, veniți repede, vă rog. Este în stare gravă, iar inima mai are puțin și cedează, spune asistenta, cu vocea tremurândă.

Încep să alerg, ca să ajung mai repede în cameră și să mă echipez. Îmi acopăr părul cu o bonetă, îmi dezinfectez mâinile, îmi pun halatul steril verzui și pășesc în sala de operație. Simt mirosul familiar de alb, greu de inhalat, dar m-am obișnuit cu el și mi se pare relaxant.

- Câți ani are? întreb.

- Are 9 ani, îmi răspunde asistenta, cu un glas ce-i trăda emoția.

Inima mi se strânge în piept, auzind că are aceeași vârstă cu copilul meu, dar las orice m-ar putea deruta, ca să-i salvez viața. Moartea nu există, pentru mine. Am înfruntat-o de două ori până acum și o simt ca pe o nălucă, ce stă în spatele meu, cu rânjetul ei strâmb. O dată, când mi-a răpit-o pe soția mea, iar altă dată am privit-o în timp ce îmi lua vederea... Și, de atunci, o văd numai pe ea...

Liniștea din jurul meu îmi spune că toți se roagă lângă mine... Atât pentru copilul cărui încerc să-i fac inima să funcționeze normal, cât și pentru mine, ca să nu fac o greșeală, așa cred eu.

Nu pot vedea înăuntrul lui, dar simt fiecare venă, fiecare picătură de viață pierdută și îi sculpez inima, ca pe un puzzle, văzut doar de mintea mea.

- Începe să-i revină pulsul, domnule doctor! spune vocea lui Alice.

- Dumnezeu e cu noi, șoptesc eu, simțind cum sudoarea îmi atinge pielea, pe la tâmpile.

După trei ore, am terminat. Văzând boală zilnică, fără vreun leac lumesc, aș vrea să plâng și să tot plâng, în timp ce salvez oameni. Aș vrea să nu existe durere, să existe un vaccin al nepăsării și să știm că inimile trebuie să bată, nu să răzbată singure, fără ajutor.

- Sunteți un miracol, domnule doctor! spun, cu lacrimi în ochi, colegii mei, respirând, parcă pentru prima oară, în ultimele ceasuri.

- Nu sunt un miracol, Dumnezeu ne-a ajutat și acum, glăsuiesc cu buzele subțiri, trădate de emoție.

Les din sala de operație, scoțându-mi echipamentul și, nu știu de ce, îmi vine să plâng. Îmi rotesc mâinile în jurul gâtului, încerc să respir lung, ca să nu fiu pus într-o situație dificilă. Involuntar, mă întorc spre asistenta, care trecea pe lângă mine și o întreb:

- Nu are pe nimeni?

- Nu are, spune ea, plecând capul. Dar are un Dumnezeu puternic în spate, de asta e cu noi acum, încheie ea cu un zâmbet.

- Îhm... Cum îl cheamă?

Aud o liniște mormântală, întreruptă de pașii cu care se fâstâcea Alice.

- Nu e o întrebare atât de grea, nu?

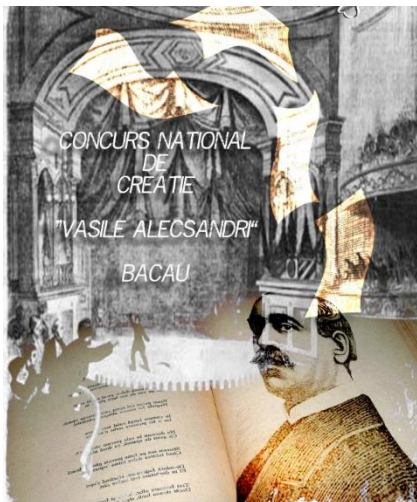
- Nu, dar nu vă pot spune.

Mă apropii de ea, știind că ar avea efect și îi pun din nou aceeași întrebare.

- Horia Tudor, silabisește ea cu inima cât un purice.

În acel moment, închid ochii, iar sufletul meu simt cum se depărtează de mine. Plec, fără să mă uit în urmă, închid ușa biroului meu blestemat. Mă târăsc ușor, de-a lungul ușii și rămân acolo. Nu îmi opresc lacrimile și le las să se scurgă, nici nu știu dacă de tristețe, de abandon sau de ușurare, că mi-am făcut fiul să trăiască.. Sau de furie, fiindcă nu mi-au spus, guvernanta și colegii.

- Am ținut inima copilului meu în mână și l-am făcut bine... A rămas cu mine, nu m-a lăsat... Inima lui a fost oglinda mea, fiul meu mi-a făurit o oglindă, în care chiar m-am putut vedea cu adevărat, vorbesc singur eu sau, poate, cu Dumnezeu, simțindu-mă binecuvântat pentru prima oară.

Limba engleză

**ALUPOAEI BEATRICE GEORGIANA
COLEGIUL NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU”, BOTOȘANI
CLASA A VII-A, PROF. COORD. CAZACU ROXANA**

Present mirror with past frame

We forgot about love, leaving behind just bruised hearts...
and we kick them with lies and tears, throwing them like darts
and we forgot about sweet comprehension...
now the garden's full of colors, but we're in isolation.
We forgot how it's to feel the sun rays on our skin
and we created a new World War, using technology.

Now that time passes by the red-blue rivers,
our glorious fight was canceled by our own disguise.
When the murdering weapons were hard and destructive
and our eyes were sinking memories with bittersweet beliefs,
Then the sun crumbled behind the tough hills
and the chaotic anger paid our pure sins...

But there was a fight for true love and country,
A fight for our life, not quietly.
This is the grief for the people we don't see again

so we are drawing on a new spring's fairytale pain
Now and then the azure pure sky turned to grey
and we have to pay the mistaken and forgotten pray.

Now and then the winds changed into a sole breeze
and we feel our heart and heal what has frozen;
Two different worlds were meant to be collided,
We are the brightest stars and we'll be aligned.

In the flooded prison of our eyes...
We keep inside our battle cries.
Death seems like a venomous snake...
Looking at reflections of the deepest lake.

GALIȚA ELIZA ANA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A V-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

Me in the mirror

What's in the mirror?

A baby girl discovering the world,
A kindergarten child a little bit chubby and curled.
A primary school pupil ready to go to school,
Carrying a big backpack and trying to stay cool.

A secondary school girl anxious and shy,
Trying to smile a lot in order not to cry.
A teenage girl, tall and pretty,
Doing her best to be funny and witty.

All these are true reflections of my reality,
All these are steps to my maturity.

NECHITA RADU ȘTEFAN
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A V-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

The mirror

There once was a mirror that would show how people would look in the future. After two years of looking in the mirror a rich guy said he should try it. When he tried it only showed black in the mirror. He ran back home and didn't leave the house. But after six years, five teenagers decided to go in the rich guy's house but when they got to half of the yard the battery of flash light didn't work anymore.

They decided to go back home but when the leader of the group, Jackson made the first step to go back he disappeared in the ground. The group ran in the house and the last one that got in the house Axel disappeared. The rest of them ran in a room and locked themselves in. One of them panicked so hard that he said stop. The last two guys, Mick and Justin, heard a knock at the door. The boys jumped from the window and started to run to the fence and jumped over it. They asked the neighbours to help them to reach to the closest police station. When they got to the police station they explained what had happened and they said they had to get home.

Still that night 30 police officers were sent to look for the teenagers but only 15 of them came back and at the 00:00 the mirror cracked.

“And this is the story of the mirror”, said Mike.

“Pfff! This is not true!” said Lucas strutting around.

“Yes, it is!” said Gabi angrily, “my grandparents told me the story too!”

“It's just a story for kids to sleep!” said Michael confident.

“Prove it!” said Mike angrily.

“Ok, we are going to the house” said Luca.

“Are you guys crazy!? YOU might disappear!” said Mike

“No, we aren't because this is not true” said Michael. “So, are you coming or are you too scared?”

“Ugh, fine we are coming” said Gabi. (...)

But a sound came from downstairs. The door closed.

“Fast! Follow me!” said Gabi.

They ran in a room and locked themselves in. After that they started to call their parents but none of them answered and they decided to call 991 but when they pressed to call a scream came from downstairs. They got scared but Michael said:

“GUYS! I found a window and we can jump it! Fast lets jump!”

All of them jumped and a noise came from the window. They ran to the fence of the yard and jumped over it. After that they went to the police station and told them what happened and that they needed help. They evacuated the whole neighbourhood and with the help of the military they found Lucas. All the teenagers now have a family, and they are rich but the most important thing is that they are best friends.

LUNCAȘU SOPHIA IOANA
COLEGIUL NAȚIONAL „B. P. HASDEU”, BUZĂU
CLASA A V-A, PROF. COORD. MATIU GABRIELA

The King's mirror

“I failed you.” he said, as he paced around the room. He was not the type of man to lose a war. He wore a black suit with rubies on the collar. His face expression stern and his white knuckles curled around the hilt of his sword on his belt. “How, how could I be so...” he couldn't seem to find the right words. “So foolish! I left you alone with my monstrous brother, and now here you are!” He gestured towards the body crumpled on the floor.

He ignored the roars of the battle going on outside. The war was only a game for him, a mere show. But he was done playing the game, the minute he found his queen's body on the floor. His cape fluttered when he knelt to the ground, next to his wife. Silver tears poured out of his eyes. The king yelled. The room spined in front of his eyes. He took out a dagger from his boot and plunged into the wooden floor at his feet. In a pool of her own blood, his wife was on the floor, a golden knife stuck into her chest, her face frozen in an expression of disbelief. She was wearing a divine red velvet dress with rubies matching his own, a black belt and a sharp black crown.

He kneeled next to her and he played with her fair curls, not paying attention to the blood soaking his clothes. Her hair was soft at touch and it twisted easily in his fingers. He took out his sword and he cut a lock of it and put it in a pocket of his coat, as a reminder of her youthfulness before her body would rot to the point where there would be nothing left but a pile of ash.

“I must bid you farewell, my love.” (...)

The man looked at him and he saw his perfect reflection. A younger version of his blood-thirsty expression, the double of his voice, his taunting pose and the same strategy he used to use. It was almost as if he was looking in a mirror. (...)

“Brother! Care to duel?” The man went straight to the point. The prince looked a little shocked, but then he took a fighting position with his sword in his hand. The king drew his sword out and twirled in the air before his brother. The prince swung the sword his sword at his brother, but the king was prepared, and he blocked the blow. It was easy for him, he knew exactly what his young copy would do, it was like fighting himself. He was prepared to score a final blow. He charged at his brother, but his brother swerved and caught his waist. The king didn’t even have time to blink, before his brother plunged a sword in his chest and he fell to the ground. The collision with the ground was painful but all he could do, was stare at his younger brother.

“Stop staring, you’re annoying me brother!” The younger prince said, and he used his boot to move the man’s face, so it faced the ground.

“Have a nice time being reunited with your wife in hell.” The prince laughed. As the man bled out on the ground, listening to his people’s cries in the distance, he looked at a shattered mirror on the ground. He looked at his younger brother, his identical copy, with the same look on his face as his when he killed someone powerful, someone good.

The last thing the man heard, was his brother’s maniacal laugh, before closing his eyes one last time.

PRIPON VICTORIA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „G. E. PALADE”, BUZĂU
CLASA A V-A, PROF. COORD. PRIPON ALINA

Mirror, show us the past

When we look in the mirror
We don't see ourselves,
There's an illusion
Of some people
That once existed,
Our former versions.
 We don't recognise ourselves,
 We exist only in the future
 And we have got the past
 In our mirror.
 And when we know how to look
 To see each other,
 We refuse to use
 The mirror that forgets us
 And surrounds us...

STAN BOGDAN
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A V-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

The Mirror

Mirror, mirror on the wall,
I always get up after I fall.
Remember, you see strength in me
Sometimes you surprise me!

I am more than what you see,
Every morning you smile to me.
And you always telling me:
“Bogdan, smile back to me!”

Mirror, mirror on the wall.
I just want to be the best of them all,
Help me not forget,
That I'm a child, not an adult yet!

APOSTOL ROBERT
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

Mirror

The mirror can sometimes be
Either friend or enemy
It shows us all the consequences
Of our choices.

It shows us the pure truth
She doesn't hide anything
Not even an imperfection
Can be hidden in reflection

BĂBĂSCU ALEXANDRA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

Mirror

When you look in it and see
Everything you want to be
You realise that your friend
It's the mirror until the end.

Is it another world? Or is just a mirror?
“is it just my reflection?”
Or a world that wants to catch me?
It probably shows me the reality
Or is it just in my mind?

BOGDAN ALESSIA IOANA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

My reflexion

Mirror on the wall, now we talk again
Through my good and worse
You've been like a friend.

You see the truth in the lies,
You see the pain behind the pride,
You see my smile like a blessing,
You see the beauty behind expressing.

And you showed me different things
I've just always been like this
Only you can understand
All the things that others can't.

BOLFĂ ALEXANDRA ELENA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. CODREANU TEONA

A chance encounter

Alice sat and pondered on what she should do now that she found herself in this strange new world. It was only hours after she fell down that suspicious rabbit hole. She shouldn't have jumped in it but the temptation and curiosity of finding out what was at the end of that darkness became all too much for her to handle as, before even realizing what had happened after she had been blinded by a while light, she already arrived at the end of the tunnel. The girl felt tears forming in her eyes but right as Alice was about to start breaking down a mysterious, yet soothing voice could be heard for behind her frame. (...)

It didn't take long for Alice to realize that the obscure and unidentified voice from before seemed to be coming from the figure that appeared before her. However, she did not have the time to question the being on why it hid its form before because as soon as she had made her observation the imposing frame seemingly shattered into a million icicle like pieces, which quickly spread across the room, each now altering their shape. They now looked like picture frames, with matching lavishly decorated framework ensnaring the edges of the shards.

As Alice approached one of these shards, guessing her 'trial' had something to do with these picture frames, she realized that they were not in fact used for holding any type of picture at all, instead they were reflective, *mirror like* and in each one she saw herself or, should she say, a different version of herself. In each one there were subtle differences like, her blue dress had become a shade of crimson or the headband she usually wears was replaced with a bow. Some changes were more noticeable than others. Maybe she saw herself taller than she actually was or, and after seeing this she took a step back in shock, her leg was missing. Other reflexions didn't even mirror her actions. In one she saw herself cleaning the floor, washing her step mother's clothes or tending to her mother's old garden and wiping the sweat of her brow. Walking between the mirrors Alice wondered with what purpose the mysterious being brought her there. As she turned what felt like the hundredth corner she was met with a sight that shook her to the very core. She saw herself in one of the thousands of mirrors around her (...)

She wasn't even sure she knew where she was anymore. She didn't even know if she cared anymore. Life had not been fair. *It wasn't my fault, It wasn't my fault!* she screamed loud enough that her lungs started to hurt. Her rage

subsided as she looked to her right and saw car lights sitting too close for comfort, mere meters away. Like a deer in headlights, she froze when faced with the possibility of her incoming demise. (...)

Alice was overjoyed but she felt something was still missing. She turned to one of the nearby mirrors as she looked at her father with sadness in her eyes. She reached out to the mirror and put her hand on her father's cheek, stroking it with warm fingers.

"I'm sorry dad... I have to go. I wish you didn't look so sad..." The girl was holding back tears. She was surprised when arms embraced him from behind. It was her step mother. Alice regretted the things she had done to her in the past.

"Then let us ascend." the being expressed as it took the girl's hand and started to float, its destination, the bright heavens above. Alice stared down with contempt at the labyrinth of mirrors she had wondered through. With a sigh, she felt she could finally let go of all the suffocating thoughts she had up until then. And with the shine in her used to be lifeless eyes returning, she smiled as she started to work out the features of the person in the white dress

CĂLINESCU VICTORIA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. DULHAC NONA

Everything

Have you ever looked at yourself in the mirror and fixed your fair hair in the morning? Have you ever recognised yourself in a picture and pointed out with satisfaction "I sure looked good that day."? If yes, then I'm sure it's lovely to know what you look like. To notice every slight growth of hair or amuse yourself with silly filters, to accept every compliment of someone who admires your appearance, to try makeup on in order to correct any "imperfections" of the face... that you own. Your very own face. The whispers have always told me that looks don't matter, that the core of your heart is your identity...

But I have neither of the two. I don't have a consistent appearance, nor a good heart. Do I exist?

I'm a shapeshifter. Shapeshifting is the ability to morph into all sort of things, some more grotesque than the others. It's when your soul clings to the soul of another and bases its existence on that conversion. I was born of darkness, and darkness was born by me. I am not human nor demon. I am nothing, but everything at the same time. I was brought to the world as a

curse, with the sole feeling of loneliness. I have never felt anything else, just the burning desire to coexist with someone, human or not, the senseless dependence on a creature whose heart rhythm resonated with the vibration in my chest. My whole being was shaken by the whispers born at the heart of the world, as they reverberated that wish over and over. What was there to do, other than trying to actually communicate with a human? Those foolish, little creatures became my only salvation.

I still remember the day I've met Narcissus, my lover. We bumped into each other at a song festival, held near the outskirts of Louisiana. I had Changed into a young woman beforehand, with slender arms, contoured shapes and a pretty face, with sharp angles. I knew I had exaggerated, but I'd been following human behaviour long enough to know that men fall in love quickly with such a view. They considered it charming and seducing. I didn't fathom the concept of "love" back then, but I discovered it eventually, I suppose. Now, that word just leaves a sour taste in my mouth.

I was Charlotte Weinstein, a delicate lady with an uncertain future and bad music tastes (that festival was a nightmare itself). I looked around in the crowd, trying to find my prey: a mere human, a hopeless man to taunt and bring to despair. (...)

I wander aimlessly in a world where everything regresses, where humans let themselves guided by a corrupt system created with their own hands. I can be the canvas that you've been working on for a few days, the friend you are so eager to meet again, or even your own reflection. When you look into the mirror, the only thing you'll see will be your face... my very own face. I can be you. I can behave, mostly, like a human being.

But can I dream? Dreams are wishes made by human heart, meant to enchant the heartbeats in an enraptured rhythm. Paradoxically, I dream of Narcissus every night, in spite of the empty void within my chest. I am a dreamer.

I am everything.

CARALIȚA MARA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. GĂLBEAZĂ ALIS

How lucky I am to find you

The humankind, as we know it has its basic needs. Just like plants, we need water, light, food and the most important one: love. What exactly is it? A feeling? A concept? Or maybe a person? However, it's something you

don't even need to explain. It comes and goes; it just makes sense. Just like the sun shines everyday, although there's clouds to block out its rays, love never really leaves our side. The only thing that makes us, humans, and that holds us together as a whole is love.

The sky was painted in liliac strokes. The temperature was perfect not too cold but not too hot. The perfect weather to sit on your porch and read. He picked an old dusty book, which has been sitting on his top shelf for too long. With his eyes skimming through the lines, Frank picked up the mug besides him. He held it like that for a second, enjoying the warmness. After all, tea was his favourite drink. Especially when it was made by his wife. He's an old man, in his 70's. At least, that's what everyone thought. The thing is, nobody really bothers to ask personal questions in here. People just mind their own business, without being nosy. That's the main reason why the old man liked this town so much. He had lived his life enough, so all he needed now was peace and quiet.

Reading his favourite quote from the book, a sudden grin appeared on his wrinkled face. Although he read it more times than he'd liked to admit, this part never failed to make him happy. His mind couldn't exactly tell why, but his heart felt as melancholic and endeared as ever. He finished the chapter and drank his last sip of tea. The warm flannel and jacket he was wearing didn't even make him realise the gentle breeze from outside. He thought that perhaps it was a good idea to head back inside. With his fulfilled soul he closed the door behind him, making the wind chimes produce an disharmonic sound in the distance.

As he was expecting, his wife was waiting for him, with another cup of tea in her hands. That's what brought him back from his daydream and reminded him that he was still in fact an old man. He had to take his medicine, the tea being only a distraction to trick his brain. It's not like he feared death, but he didn't relish the idea anyway. So, medicine was more like a cushion, to break the fall that was eventually going to happen. But he didn't want to fill his mind with any negativity at this moment. All he wanted and all he needed was to spend some time with Georgia, his wife. Frank wasn't a people person, but when it comes to her, the man let his guards down. It's like he hated the whole world but her. The truth is, she was his only 'world'.

She sighed, walking away. Seeing him like this broke her heart. It's pretty obvious that working as a nurse brought her some trauma and mental exhaustion. But something about this specific case made her feel different. She noticed how calm and warm-hearted the old man was, but she couldn't say anything. She didn't have the heart to tell him that he was in fact, just another geriatric hospital patient. He couldn't let go of the thought of his wife passing away four years ago, so this mirror he kept in his room kind of

brought her presence back. Maybe it's not all about being delusional and hallucinating, because their marriage was no joke. But when you become too absorbed in your own thoughts, you kind of detach from reality. His reality consists in Georgia talking to him, which is far from reality. (...)

CĂTUNEANU MARTA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. CODREANU TEONA

Abandonment

A mirror lies abandoned on the rotten hardwood floor.
Everywhere around lie pieces of its core.
They crack and crumble under careless, heavy feet,
But no one bats an eye,
No one stops to weep.
No one stops to think
Of that old and battered piece of glass.
How many smiling faces,
How many saddened brows,
How many heartfelt moments,
Before her glossy eyes had passed.

CERNIC VALENTINA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. CODREANU TEONA

My reflection, my friend

In definition, an artist is a person who expresses his personality in a way that can be figurative or performance. Another definition says that the artist is the one who can produce beauty through a movement of the pen, pencil or chisel. But if the artist's soul is so dark, heavy and chaotic because of the pressure of the outside world and because of the human nature itself (because we all know about the tendency to sink into the deception of hope and tremble because of its lack), is art still art, or just an original misinterpreted due to lack of empathy? If the poet's soul is ugly as his art, and art is considered by definition beautiful, then do we worship fantasies and an observational spirit developed by blind critics? And if so, has ugliness been

disregarded all this time because it (and its great guilt of showing us the world of today) is a species of beauty with values of the soul?

It was night, and the sky was swirling in huge waves over the dark city; the moon was shining deeply suffocated by the wild clouds, the stars were hiding their poor light under the sheet of the rain, and the wind was beating unbeaten, driving away the warmth of the blood and the peace of the soul. Under the sill of a square window with an old wooden frame, bare of any color, Bimater was bent to the ground. Above him, the bedroom's roof trembled madly under the rage of the nature, threatening to fall over the poor artist, but below him, in his caring hands, was a poor, heptagonal, unbreakable mirror. But what was the artist doing at that specific moment? Why did he care about the mirror and what did his thoughts hide as he watched his distorted form of pain and desire? (...)

A year later, the relationship between the artist and the art was as good as it could be: it continued to be skeptical and would not accept some of his muse's actions, but he was grateful for his fame. His gratitude had reached such heights that he had even given it a decent suit and allowed it to sleep in his bed during the day. As usual, the reflection did not react, did not object and did not say anything more. There were also moments when the artist doubted that flattering face and decided to leave in secret, to leave it there, to drive it away or to tell everyone the truth in order to ask for their help. Poor him! Everyone congratulated him and admired his beauty in creation, but no one knew how much pain, thoughts and fear were hidden behind those colors. Everyone admired the contours and shapes, the eyes and the details, not the emotion behind the face and the thoughts in the painter's head transposed into color. If anyone had known their darkness, he would no longer have considered his paintings worthy of the beauty attributed to them. As the night wore on, such thoughts also passed, especially because the cold months were gone, and the painter, famous for his emotion, captured the interest of the public and critics. (...)

Thus, after a hard package of minutes in which all souls struggled to see what was really happening, when the waters calmed down and peace settled serenely in the bedroom, Bimater went outside, as tall as he was, with the mirror and with a big sum of money in his hands to greet people who looked at him confused. Despite the beating he had just gone through, he seemed untouched and gentler and more trembling than ever. You would also feel sorry for him. He looked at them all as if he did not understand the meaning of their coming there, then, gracefully, as if it were easier than a flake, he took the young lady who was enchanted by all that pure air and looked at himself in the mirror. His green eyes, but gloomier and sadder, looked back at him fearfully.

CIOBANU ȘTEFANA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

Deep wrinkles

As she sits down on the chair
The grandma catches her reflection
In the dusted mirror
Which watched her for many years

Seeing her reflection
She starts to stare and complain
About what she considers imperfections
But were marks worth of a lifetime

While she touched and felt her wrinkles,
Shallow and deep grooves in her face,
All the stories and the trauma
Just so she can lay in peace.

COȘA DARIA ANDREEA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. CODREANU TEONA

The endless story

What about the mirror from Snow White. Did anyone hear something about it? I will show you something that no one has ever seen yet, but be prepared because only now will the true story without an ending begin.

Once a upon a time somewhere in a castle there was a bad witch with a enchanted mirror. That mirror helped this witch to kill her daughter in law and her prince, and left the kingdom without her future king and queen. So now that's me, playing in mud all day with Joe, my best friend that lives on the next street. It's almost seven in the evening and we should've been home by this time, but Joe as always doesn't let me go home early and I always get punished.

“Elena, come quick! I think I found something...It looks like a box”.

“Come'on Joe, it's late I'm full of your jokes. I want to go home”.

And as I expected, when I got close he just threw mud in my face and started laughing, but I didn't have time to upset and something shiny just got out of mud. It was something special about this mirror, ignoring the fact that looked like 2000 years old, it had a strange smell. I can't compare it and it smelled like darkness almost, and there comes Joe the stupidest boy in my neighbourhood:

"Look, it's a mirror. It's so ugly maybe in this mirror you can see yourself beautiful once".

"HAHAHA Joe. So funny. Just give it to me".

As soon as I touched it the mirror got cleaner, and something like a spirit appears. I would've loved to take a photo of Joe's face, he almost peed himself. In just about a moment the mirror started speaking. It was a thick voice that almost scared the hell out us.

"My lady, that's you?..." (...)

"This is Wonderland. Here lives only gentle animals, fairies and dwarfs. They eat a lot of sugar. Their houses are made of liquorice".

"That's so cool!!"

In just a few minutes, Joe started playing with the dwarves to climb the trees and gather lollipops next to the beautiful smelling flowers. And I, who love flowers, went with the fairies to pick some and then they braided my hair the way I like it. In those moments I flew on a huge bird and I saw the whole land, predominantly pink, we ate some traditional food, ice cream with strawberries, pancakes and more.

After so much play and adventure we put ourselves in the shade of a tree to relax and talk. We started talking about our world where we live, how everything is so boring and how the world is not as friendly as fairies and dwarfs. Me and Joe would have liked to live here for the rest of our lives but I knew it was impossible.

"Hey, don't be sad! said the fairy. Whenever you think of us, we will know and if you find the magic mirror you will be able to come here anytime".

"Sure. Wait, where is the mirror?" I looked to Joe and he was confused too.

Then a loud sound was heard over the land where we were. I can't believe it! Everything was a dream, I fell asleep reading from my favourite book about fairies. We are in 2021, and everything it's normal again, I have to go to school. What a dream, I can't wait to tell my friend, Joe. Maybe one day I'll even get there. Who knows, the real story can only begin now. Anyway, I wish this dream had come true!

**CURPĂN ANA ȘTEFANIA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. CODREANU TEONA**

Piece of art

Tiny piece,
With glass on it,
You increase,
I feel fit.

Golden edges,
With white wedges.
Red flames,
I show you names.

In the light,
You are bright.
In the sun,
You are fun.

Purest gift,
I feel relieved,
You exist,
I am achieved.

**DARAGIU BEATRICE MARIA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A XI-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA**

Reflection

The mirror. A simple thing
A friend... and yet an enemy
Time. Petty, overwhelming... inhuman
Accomplices in a lethal game
To bring you down, but where
In a hellhole...
I am trapped, deadly paralyzed
The mirror... hazy... I can't see clearly

And my eyes, wet, flow involuntarily
So what? In the mirror... I hide them with a smile
Yet, still vile

I can't stand being silent anymore, to lie
Whatever I see is just a terrible maze
I catch my flaws
And the world sees only what it has been given to see.
Without noticing the moments of sorrow
But have you ever thought
How every human loses himself first, then...
Submerges himself into a heavy trance
Souless, feelingless, a shell of a person
Empty.

DORODICI ANDRA ȘTEFANIA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. CODREANU TEONA

Mirror of the mind

Just a person walking through the crowd, trying not to be loud; both in appearance and voice, my existence makes no noise. But where am I in this Universe, if not the place I have been living for years?

I walk, but not on a street; this place is infinite. A hall with me, but otherwise empty. Dim at sight and velvety at the touch, between these walls I am guided by a hunch. With no way to tell the time, I could have been awake through day or night. How long have I been there? My whole existence. When did it start? I don't know that. I try to remember myself as a baby, but I see the history that preceded me. Is my life so insignificant, have I forgotten myself? Or am I what their souls have left?

For the first time, I halted, my voice coming out ragged in a sigh of disappointment, even though my mind bared no desired achievement. I face the wall to rest my eyes from the tunnel that did not end in light. I met with surprise myself; she was me and nothing else. Only then I grasped the fact that it was a reflection, that I had stepped in front of a mirror without realisation. Taking in my image, I saw my dress of a green that seemed strange; it glowed sickeningly, but enticing. The brim touching the floor and the long sleeves remind me of the time I attended a wedding. All the compliments of that time flew to me, everybody told me I was stunning; but

who I was to trust them when I still did not know I was a gem? To this day I love my features, but I am a paranoid creature. What if no one sees me? What if no one would feel love for me? I am aware that happiness doesn't have eros at its center, but for as long as I remember I wish for the attention of a lover. Being loved meant to me the biggest recognition that my feelings and I were true without condition.

These feelings bring only desperation. With no outlet for my emotion, I'd rather be in isolation. A too common need to escape plagued me, so I left in strange defeat over my greed. However, I stepped no further from the mirror and in another, I saw memories too bitter. My childhood... I was never sure if it was good. I had failed in making friendships from a young age, thinking back I considered my personality deranged. Obnoxious, loud, and intruding, I felt the highest in ranking, although my classmates saw me for who I was: rude, and in retaliation for our falling out I took pride in solitude. No matter what my claims were, I clawed for attention. Friendship and jealousy meant the same thing to me. Those actions of the past felt right at that time, but now they burn me like skin in sunlight. I started chasing through the hall for a sliver of shadow, it pains me too much the expense to which I was shallow. (...)

The hall represents my need to escape from my conscience, my false sense of hope that I can change. However much I try to change I wake up just as selfish, just as in need of attention, and just as alone. I still wonder how I have friends when my history of past relationships is a worn-out battlefield. The pain of the memories is too fresh and vivid and the air in my cranium is stale. Maybe if I didn't have the illusion I was a better person it wouldn't have hurt so much... (...)

If it weren't for my small mind, I could have realised: there was a way to change; the mirrors were meant to break. Morph myself radically, beyond what my conscience thought was a possibility. My brain was bound by my body and my pain has memories to accompany. Build a new life and fly. Go so fast through life, I would outrun any threat and wouldn't need to hide.

Not even from my own thoughts.

DURA TEODORA EMILIA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

Mirror

Holy mirror on the wall,
Hear the woman crying low
Low in her broken soul.

With the river in her eyes
And the glitter in her minds.
Clear mirror near her,
Kiss her soul and let her go.

Don't let her look back again,
To the cold old dark days,
When she was a little girl
With a big dream and less hope.

Don't let her blame herself again,
For the people with no soul.
For the pain she suffered so.

„Out of everyone I lost, I miss myself the most.
Broken mirror, be my sister.
Let me see the brightest future.”

FLOROIU VASILICĂ GEORGE
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

The mirror

I often look in the mirror and tell myself
Why can't I be a better man
I look in the mirror and then I get sad
I don't know in life what I can achieve.

My mind was a mirror
A mirror broken into thousands of pieces
The mind sees something special
The mirror supported me to succeed.

GÎLEA DANIELA PETRONELA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

Perceptions about world

Mirror,mirror on the wall
All the reflections are about the world
Something that's about humans
Makes me think it's an illusion

Sunsets making the reflection
Helps your visual perception
About the humans that live on earth
That the mother nature gave birth

The sea is just the perfect time
To offer you some peacetime
All the humans can see in a mirror
Different perceptions about them and the world

GLOD RAREȘ GABRIEL
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

Poetry

He's living his best life
when I die inside.
Every morning in the mirror
He's the killer.
All my dream become his
over the years.

He becomes the real me
while I try to be free.

HURDUBEI RAMONA MARIANA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A XI-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

Mirror of life

Over the years, the mirror of the future will show us
Everything we can't quite see now
From the people that will stay
To the ones that will leave
In the mirror of today
We can glance and not be sad
Thanks to everything we have
To grasp how many things we built
And leave the mirror of the past
In the past.
Somewhere far away
Let's rid ourselves of it
Even when life is not the way we want it to be.

IACOB DENISA MARIA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

My perfect mirror

The mirror in the starry night
It shines like a star
You are my nice sight
When you're in my car.

You are my mirror
In sunny mornings
You are my mirror
In cool evenings .

I can fly to you now
To tell you my feelings
You, my beautiful mirror
You, my sunny summer.

LIȘMAN TUDOR ȘTEFAN
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A XI-A, PROF. COORD. CODREANU TEONA

Mirror

On a day of July, Dan, a worker from a factory, with a Bachelor diploma of Social Studies, decided to visit Bucharest for two days, just to see more beautiful things in the capital of Romania, seriously underrated. He got a room in a 3-star hotel and he planned to visit the Old City and a few museums.

On the next day, Dan walked around the old city of Bucharest and he was absolutely pleased by the beauty of it. He ate the lunch at a restaurant from the Old city and after that he planned to visit a well-known art museum in Bucharest. He went to the museum, was visiting a well-known art museum, along with many other ones. He was impressed by the museum. Dan saw many wonderful things, from paintings to elegant beds. When he was about to see a golden mirror put at a Classical desk, an earthquake started.

Many people tried to hide under something. Some visitors chose to hide along the door, the others managed to hide under the desks, Dan included. He took the mirror, because he felt that at least the mirror should be protected from the disasters from the earthquake. The earthquake was so big, that many beautiful things from the museum were destroyed. Some people even died, due to the injuries. Dan managed to escape the earthquake without major injuries. He got back to the hotel room with the mirror and during the night he had many nightmares. He dreamt about himself getting arrested by the police during the night and he prepared himself for that moment. On the next day, he moved back to Iasi, hoping that he will not be arrested. Fortunately, he didn't get arrested and he moved back to his house, with the train, only with his bag, where the mirror was put. He had the fear of the mirror being destroyed, but when he got back to his apartment, he saw the mirror still in good conditions. He felt relieved and he put the golden mirror in a shelf in the bathroom.

The museum had to be restored, due to the damages of the earthquake, which was at 6.7 degrees Richter. Over the next three months, the museum was in continuous renovation. The directors observed that a mirror was missing and they started to do investigations. The news appeared in every single channel and every newspaper. The principal of the museum appeared once at a TV channel and said that if someone managed to protect the mirror, that person has the chance to give it back in three days, by contacting the principal and will be rewarded with 5000 RON, in case that person had no bad intentions. (...)

The popularity of his grew a lot ever since. Many people recognised him when he would walk around the city. After he got the reward, he started to work at non-governmental organizations. He felt that he should help the people who are in much worse situations than him and that he should be a lot more grateful with his life.

The day the earthquake happened and he took the mirror changed him as a person. Before, Dan was less grateful and less helpful. But after the event and especially after he got the reward, Dan was a different person. He would always say that the day was a turning point on his life.

MACOR IOANA GEORGIANA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

Mirror

Dear mirror you poor thing
Hated by the people
Because you show them who they are
And lies is what they want.
 “You are beautiful and smart”
 Is what they want to hear
 But dear mirror your poor thing
 They don't know that you're rare.
They want lies and beautiful words
Not just a reflection
But dear mirror you poor thing
You don't show imperfections.
 You only show them the truth

They would hurt you with a spear
Because dear mirror you poor thing
Isn't that what we fear?..

MALCOCI DELIA
LICEUL DE CREATIVITATE ȘI INVENTICĂ „PROMETEU-PRIM”,
CHIȘINĂU, REPUBLICA MOLDOVA
CLASA A X-A, PROF. COORD. GÂLCĂ DOINA

Good Luck... or is it?

Everyone knows that a broken mirror brings you seven years of bad luck. But, the interesting case of Benjamin has never ceased to amaze. Benjamin Smith is a 35-year old man who lives in Connecticut. He has a wife and 2 kids, conducting a rather simple life. He works as a journalist for his local newspaper, having a minimum-wage job, and always attends the weekly bingo game, held in the townhall. As for his passions, he is fond of playing mini-golf and hosting the monthly barbeque lunch in his residential area.

Benjamin is a superstitious person, always looking out for black cats and making a step away from ladders. He even sold his previous house because an owl sat on the roof, which is, of course, a sign of bad luck, even death.

One day, because he loves taking care of himself, and always looking fresh and clean, he was fixing his 15-dollars haircut and looking in his handheld golden mirror, which he bought from the sketchy pawn shop around the corner, his 6-year old daughter was hurrying him up because she would have been late to her first day of school. Benjamin, as he didn't appreciate being rushed, tripped and accidentally dropped the mirror on the floor. 32 pieces were picked up by Smith to be glued together later. Benjamin was terrified. He knew this meant 7 years of bad luck, and he couldn't afford this. He continued going on with his day, but it was very stressful as the thought of the broken mirror wouldn't leave his mind. (...)

He couldn't pay anymore for the light, water, electricity for his house. He couldn't even pay for the school of his children. He couldn't afford paying for the gas for his car. He couldn't pay anymore for clothes. He couldn't pay anymore for food.

2 years later, after having moved away to a smaller house and having bought a smaller car, after struggling with the little money he had left, at the dinner he was eating along with his wife, Deborah slides a document in front of him. His heart skipped a beat, even though he was waiting for this moment, as things between them two haven't been working out recently. It was the

divorce file. Benjamin understood and didn't try to convince her to stay, because after all it was him who was at fault.

3 years later, after going through the divorce, and not receiving custody for his children, he sat on the porch of his house and thought.

"I had everything. A beautiful and smart wife, 2 clever kids, a home, a nice car, and everything we needed to live a decent life. Then I had more. But did I really need more? Where has that brought me? Now I am alone, working a 9-5 job, with no one beside me, a tiny house and no family. Was any of it worth it? I'd say that it wasn't. If I could turn back time, I would, and I wouldn't waste the money on the stupidest things. I wouldn't have even chosen to take that lottery ticket in the first place. Why go after money, when you have everything you want in your life at home? Actually, I would go back to the moment I was fixing my hair in that mirror, and I would have been more careful not to drop it. Maybe then I wouldn't have had this bad luck. No, I would even go back to the moment I purchased this damned mirror. If I had known what it would do to me I wouldn't even think about buying it."

Benjamin blamed it all on the mirror. But, is the mirror really here to blame?

**MARDARE MARA IOANA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A XI-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA**

Mirror of time

You move like water, you sweet lonely child
from warm tears flowing down to
cranky smiles thrown around.

I saw you in the mirror
you were doing your makeup differently
carrying yourself differently.

Long lost in insincerity.

Coffee in the air
the burden of youth is real .

It's hard to see yourself
as someone you can not be.

I thought of mentioning it but I didn't.
Because wrinkles and rough skin
do not mean maturity
They don't speak in old tongues
or riddles.
They just exist.

You just exist.
I exist.
Endings are bitter .
But so are you.
And so am I.
So don't persist.

MISERCIUC DENISA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

MIRROR

The only thing I want to see
Is the person i want to be
You look like the old me
Who doesn't seem so free.

Happy faces walking by
They are like mirrors into the sky
Birds are dancing in the air
Clouds are stopping by to stare.

In the lake, I see it all
With my body, not so tall
Leaves are falling in despair
Happy faces everywhere.

Any mirror hides
Our true appearance
So you never must
To trust mirrors.

MOCANU ȘTEFAN
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A XI-A, PROF. COORD. CODREANU TEONA

The two worlds of Brandensville and Wilden are interconnected. Every resident of each world has the same destiny to suffer for the eternity, being born and killed in a vicious cycle. Every situation in each dimension has a similar counterpart in the other one like a mirror.

Brandensville (2021)

Steve, the town's sheriff realises that something dubious is happening at the local nuclear power plant. Numerous persons went missing there and he wants to investigate. When he got the warrant to search the power plant he made a team of other police officers to search it.

Arrived at the suspect place the officers decide to split up to cover more area. Steve finds himself on a chilly and suspicious corridor ended with a door. Although the way to the door seems without ending he feels an magnetic attraction to continue the way to the door. After great efforts he manages to get to the door he enters it and the atmosphere becomes normal. An officer, Seth, saw him walk through the door. After several hours Steve didn't return to the set place and Seth tells the other officers what he saw. They go to that door, but he is nowhere to be found. It is just an janitor closet.

Wilden (???)

Steve wakes up on the same chilly environment but he realises that he is no longer at the power plant, he is in a cave but it seems familiar, because a few months ago he worked on a case in the local caves. But something seems strange, but he does not understand what. He gets up and find his way out of the cave. He is in the local forest, and goes to the main road to go back to the town. On his way he notices the entering sign in the town where it is written 'Welcome to Wilden'. He thinks that some teenagers just made a prank or something, but then when he arrives in the city he realises that he is somehow in Brandensville, but also he is in another place. Every building that he can recognise is flipped. He finds a newspaper on the sidewalk and he is looking for the date. The year is no longer 2021. It is 1963 for some reasons. Many of Steve's questions receive an answer, but he does not understand why he has travelled to another time or dimension. He wants to go back to his time

and place, so he goes back to the caves but he finds no way to return. For the moment he decides to remain in Wilden and later to find a way back.

Travelling through the ambiguity inducing town he remarks some familiar faces on the street. He decides to approach someone that happens to be one of his acquaintances. (...)

They get out, go to the main road and a rusty, centuries old sign where 'Wilderburg' can be distinguished. The town has elements from both Wilden and Brandensvile. (...) They all go in the house. The moment Agnes and Arthur see each other they remember everything. Steve and the Jasmynes start to fade from existence.

The people from Wilden and Brandensvile get transported back to Wilderburg. Lots of hugs are occurring. They need to reconstruct the town to its former glory but the curse, or the mirror how some people like to call it, has been broken.

NASTASĂ IOANA TEODORA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

Hatred

She idolises being dead
While she rises from her bitter bed
Filled with thoughts of sadness in her head,
Facing the day with never-ending dread.

In the dusted mirror,
She's getting bitter,
The imperfections are bigger,
She's dying quicker.

She lost herself a while ago,
She has no control,
She's gonna explode
From the way she's exposed.

In the old mirror, there's no hope,
She's holding onto a rope,
Her life's all smoke,
She wishes it's a joke

**OANEA ELIZA MARIA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. CODREANU TEONA**

The mirror's limbo

There was a deafening silence. It felt like the air was getting thicker and more difficult to breathe. He was standing still like his life depended on it. It was still dark albeit it being 4 am. The sun should come up soon, he could go to bed and forget about it but he didn't want to.

During the day the mirror was nothing more than a decorative object. Nobody really used it due to its odd placement. Right before the entrance of the kitchen. The corridor was dimly lit so you could see nothing more than a vague outline of yourself. Yet the boy was standing there staring at it. He was still holding the glass of water he got up to get. But why was he so mesmerized by this mirror so early in the morning? Well to put it simply the mirror was showing nothing. It was completely black, although not the kind of black you'd see in a mirror when it's dark. It looked like a photo. Like someone broke it and put a sheet of paper instead. What was even more difficult to understand was the fog. When he first woke up he attributed it to his eyes adjusting to the darkness but it had already been a few minutes of him being there, it couldn't be that. It didn't smell like something was burnt.

It was more similar to the fog in the morning after a rainy night. It was really cold. He grew tired of standing there and staring at the mirror. He wanted to approach it but his mothers words rang through his head: "Curiosity killed the cat". The first time she had ever said that to him was after he broke his arm trying to climb up the bookshelves but failing to keep his balance and falling down. Since then he had been much more careful when doing new things, but something about the weird sight of the mirror was too enticing to resist. He slowly raised his arm. His fingers were now inches away from it. He could sense a cold icy feeling growing in him. He started shivering, yet that didn't stop him. He closed his eyes and took a step closer. Then he saw it. He saw the dark hands with long fingernails crawling out of the mirror and reaching for him. He wanted to scream, he wanted to run, but as hard as he tried to his fear completely paralyzed him. The fingers dug into his skin and pulled him closer. He didn't fight back, he couldn't. The glass of water he was holding shattered on the ground as he dropped it when he was being dragged in. The thoughts were running wild in his mind, his face was one inch away from the blackness, half of his body was already in. It was so cold. His head was finally pulled in. His eyes were wide open yet

he couldn't see anything. He was falling, or maybe flying, he couldn't tell the difference. It felt like an eternity. It was getting more and more difficult to breathe.

It must have been at least a few hours. The yellow light of the sun woke him up. He wanted to pull the blanket over his head to sleep some more but when he reached for it he couldn't find it. Then he remembered the events that unwrapped that night. He opened his eyes and sprung on his feet in a second. He was met with the sight of a pine forest. There were birds chirping in the distance. He couldn't believe what was happening, he didn't want to.

There were so many questions. Where was he? What happened? What was he going to do? He wanted to cry out for help but it would've been pointless. Then he saw it. A tall, dark figure. It seemed oddly familiar. (...)

The truth is the boy never got a happy ending. He was never the hero. He just lived long enough to become the antagonist, only for the action to repeat itself. He never got away.

The boy was forever stuck in the mirror's limbo.

PATRICHI RIANNA ANDREEA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

The childhood mirror

A small and loving little girl
With big, sweet eyes
Dreams about the perfect life
While looking in the mirror
She has a pink bright lipstick
Just the colour of her life.

She dreamed about her queen life
Wishing she ruled the whole world
With her own bare hands
Becoming an amazing and gorgeous woman
Always helping who's in need
And everyone will love her
For whom she is.

With happiness and confidence
Dancing and singing

The little queen rolled over years
And she forgot the dance of the mirror
That she always used to do ...

PAVELUC ELENA RALUCA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

Getting older

What I see
Is slightly a reflection
Which represents me
With no connection.

On my whitish skin appears
Over those years,
Tiny wrinkles
That look like sprinkles.

My bright blue eyes
Where the youth keeps arise,
Are pointing out my hair
Which holds the dazzling clouds in there.

Looking at the worked hands
With creped leather which stands
In front of the world like a blue sea,
Like no one will ever understand the way I see.

PETRICĂ ANAMARIA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. ANDONE MARIANA

The sacrifice

We are all dreaming about a perfect world, with peace and no wars... Have you ever thought how would life have been if you had lost your freedom, the advantage to choose, and you would have had to stick to horrible rules or to

pay with your life? What if I told you that this time even existed... times when green grass and blue sky were just memories... in the future, in not so far away land? Then, everything was transformed into weapons, even people...

Technology had involved so much, as human beings were seen just as weak, useless and ineffective objects. So, they were replaced with robots, looking exactly like them... The Government decided that each person, when reaches the age eighteen, becomes the subject of some kind of test, and then is the object of this society... Everyone had to work hard, like an animal, without light and enough food. Humans were working until exhaustion and... then dying fighting in the war or because of diseases. When someone dies, his clone replaces him. It is disgusting and horrifying.

I was almost eighteen and my ending was so close... I had to do something in order to escape from that and to save my parents, who I hadn't met since I was just a kid... I've been on my own. I don't know when it started. I don't know why it started. I don't know anything about anything except for the screaming that I hear every day when I'm looking for food...

The air is crisp and cool. A refreshing bath of tangible nothing that stings my eyes and snaps at my skin. The sun is high today, blinding as it reflects the small patches of snow keeping the earth frozen. Our atmosphere has little to boast of... I can't inhale fast enough.

The world looks naked, stripped of vegetation and warmth. There are no street signs, no stop signs; there is no need for either. There is no public transportation. Everyone knows that cars are now manufactured by only one company and sold at a ridiculous rate. Very few people are allowed a means of escape. (...)

I saw my reflection in a lonely river... It was that clone's face! I felt my heart ready to jump out of my body... I wanted my face back and that happened. Then, I realized I had the capability to transform in everything I wanted! (...)

I got so scared that my heart missed a beat... and couldn't believe what I heard. I was betrayed and that will cost my life.... My clone? I looked in the mirror; I was in the robot form... That couldn't be true! At least my parents will be healthy and living a happy life, even if... I will be present only with my mind...

I started to feel tired, so I laid on the floor and I fell asleep. In my dream, the peace was re-established and everybody was happy... except myself. Now I have to live in this nightmare forever and I know I will never wake up...

POPA ALIA IARINA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. CODREANU TEONA

Reflected

“Look at me and tell me you don’t see yourself,” I mock Aleksei as he stumbles on the ground, struggling to get on his feet. “Look me dead in the eyes and admit it! Do you feel it? Do you feel your flesh burning from inside, your true self carving your guts and screaming to be let out, to be free? I can read it in your hollow stare, you coward!”

“I am not you!” he tries to shout, but almost chokes on his own blood, now coughing in agony as a sinful, merciless half of smile curls the corner of my lip. “And I shall never be,” he shrugs.

I snort, changing my weight from one foot to the other, crossing my arms in an attempt to hide the shallow trembling of my hands. Is it excitement? Anger? Exhaustion? Is it the fear that Aleksei’s gonna lift his dying self and cut my throat in the last moment? “You almost killed every one of both our men and you are telling me we are not the same?” I ask, disgust and bitter amusement in my voice. “How does everything you’ve done make you better than me?”

He tries once again to push himself up, but his arms fail and his face collisions with the bloody mud. Normally, I would laugh. But now, as blood is pouring at a fast pace from the wound I just composted in his stomach, I can only think of how my reign is about to begin once this foolish, weak, worthless prince dies. “So, tell me,” I ask again, “what do you see?”

He lifts his gaze, blue, tearing eyes almost making me feel sorry. Those eyes I so much once adored. That betraying look that I once thought I could change into love. I lied to myself and I shall never endure the consequences of such a mistake ever again. “I see a murderer,” he grins, his attempt of smile turning fast into a pained smirk. (...)

I approach him, redness in my eyes, darkness in my mind and soul, and fall onto my knees, clenching my fingers into his blond, dirty curls. I place the blade of my dagger to his throat as I raise his head and look him in those evil, unforgiving eyes. I search the slightest bit of regret in that look and I scream my pain and desolation when I can’t find any. His lips curl into an amused, mocking grin as he spits the words: “You shall rule over my world with just as much kindness and compassion as I did, Allara. You shall deceive and kill, you shall decimate and destroy dreams and hopes and bloodlines.” He licks his pale, bloodied lips as a cough shakes is soon-to-be-dead body.

“And I shall watch you from beneath, for above I wont reach ever, and when the time finally comes, I shall meet you in the same fiery pits of Hell you’ll now send me to!”

I hesitate for just the slightest second, only enough for Aleksei to add one more thing. “After all,” he says, “we are both each other’s reflection, are we?”

I scream once more, the blade slashing through his already cold skin, hot blood pouring down my hand and adding one more reason to the list of reasons why I am, indeed, going to meet my princeling down beneath, just as he predicted (...) I cry my heart out. I cry for my brother, I cry for my mother, for my soldiers and for my throne. I cry for the monster I loved and the monster that I am.

I cry and I scream and when I finally am able to open my swollen eyes I can see my reflection in the pool of blood that my princeling left behind.

RAPCEA ALINA

LICEUL DE CREATIVITATE ȘI INVENTICĂ „PROMETEU-PRIM”, CHIȘINĂU, REPUBLICA MOLDOVA

CLASA A X-A, PROF. COORD. GÂLCĂ DOINA

The future in one night

It was 10 pm and I was getting ready to go to bed. I just fell asleep and heard someone knocking on the window. I got up and was going to the window but no one was there. I heard it come from the mirror instead. I walked slowly to the mirror and heard it again, on that moment I was wondering if this was real or just a dream. The sound was louder and louder but suddenly stopped. I walked back to my bed, still facing the mirror. After a while of seeing nothing I lay there and covering every inch of my body with blanket. Staring at the ceiling, I listened closely to the wind blowing outside.

At one point a light appeared from the mirror so bright that it lit up the whole room. I came to the mirror and she whispered to me to look at it carefully. My future and all the mistakes I am about to make have appeared. I wanted to go abroad after the 10th grade but I was thinking about whether to do it or not. The mirror showed me what my future would be like if I went there.

I didn't find any friends there, it was hard for me to live alone, my parents missed me and everything seemed very sad. The light disappeared and the mirror asked me if I still wanted to find out something from my future. The mirror put it a condition that it would only show me if I did not repeat

the mistake I made. For a moment I was very panicked because I couldn't imagine what could be so serious. The light came on and I was very nervous.

This time it was a whole message.” My dear , life is too short to dedicate to other people. Try to live every moment to the fullest. The world has always been and will be envious. That's why you don't have to look at them and do what you think is best .You are too good with people that’s why you don’t observe that people use your kindness.”

After this message I understood that everything the mirror said was so true, I simply didn't realize it. I thanked him and promised that it would not happen again. The light went out and I was still looking in the mirror.I understood that not everyone has a mirror that can show the future, that's why I felt very special in that moment. Since then, I have understood that a mirror can hide many things that we do not know.

**RETI SIMONA BEATRICE
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. CODREANU TEONA**

Mirrored heart

Looking at your own cold body lying in the arms of your crying boyfriend isn't exactly a usual sight, nor is the surprisingly human-like grim reaper standing by your side one.

”Yuta? Yuta, I'm here, answer me...please?” I was begging on my knees, watching the man shake, violently sobbing. He was surrounded by tiny puddles of blood and broken mirror pieces, yet he was still holding onto my limp body like it was the only thing his life depended on.

“Yumi, we have to go, you know? Or is the idea of becoming a revengeful soul a relieving one?”

I turned towards the voice that was scolding me, trembling. “It's my fault... I shouldn't have...”

“Yet you did. You cannot go back now, we cannot turn back time, unfortunately. Unless...” A hint of hesitation was showing through their words. “No, it's too risky. I don't want to be the one who does the paperwork for a lost soul again, no no no.” Deadly silence fell upon the room, yet my soul was getting more and more restless. I looked into their eyes, pitch black like the dead of the night.

“I think it's still worth a try” I added, the tiniest bit of hope still flickering inside me.

“Foolish humans. All of you, I swear!” The reaper said with an amused scoff. “Let’s go! What are you even waiting for, mortal?” They continued, as they headed towards a motorcycle that appeared from thin air and put a helmet on their head. Seeing the shock on my face, the reaper chuckled, raising an eyebrow. “What? How did you think we’d get to our destination? Now hop on!”

Another thing I surely did not expect was being taken to a very fancy looking hotel instead of something more normal, like a graveyard for example. A big, neon sign saying Inn Of The Moon was displayed right over the top of the extravagant building.

“Why is this palace-like thing even called an inn, isn’t it too big?” I asked in confusion.

“The owner has been feeling nostalgic about the 1600’s recently. She changes the sign every month or so.” Taking a step towards the entrance, the grim reaper opened a massive, beautifully carved wooden door. “After you, m’lady.” The door was leading to a short, dark corridor with no windows, yet the walls strangely had red velvet curtains displayed from place to place. At the end of it, there was a golden elevator that was maybe a bit too wide compared to the ones you’d see in any other hotel. Inside of it, opposed to the doors, there was a giant mirror. Only after looking at it did I notice the wine red line that was drawn horizontally in the middle of my neck, right on top of a small heart-shaped pendant hanging from my most treasured necklace.

“That’s your soul scar. That’s a souvenir specially made for you to remind you of the way you died. The gods are gruesome, I know.” Remarked the reaper before pushing a button with a weird rune on it as the elevator went up. It was a moon with a curved line passing in the middle of it, yet my mind couldn’t give it any explanation. (...)

ROȘU ILARIA

**COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA**

Myself

It is morning once more
And I can't look in the mirror
I don't understand why are my eyes so sore
I wish time would pass quicker
 Because if I were older
 If I were more mature

I wouldn't have to worry about this collar
And this harsh world I have to endure
I would be free
I would be someone else
I could finally be the real me
And no one would worry about the way I perceive

SENCHEA TEODOR MIHAI
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. CODREANU TEONA

The prince

It was the first of November. The cold and rough autumn was announcing the tragedy: the Tsar is dead. Loads of carriages and cars transporting distinguished people, diplomats, politicians and nobles that came from all the Europe were marching to the cemetery to attend the funeral. The open gates were leading you to a wide gloom alley laden on both sides with dried plants and leafless trees. The mausoleum was easy to recognize after the high column at the top of which were two golden angels. On the right side of the tomb was staying the royal family: Queen Mary

Prince Nicholas and his wife, the prince's brother Peter, their cousins and the nobility.

Prince Nicholas was overlooking the crowd, staring at the present people. He was as cold as an iceberg and as intimidating as a wild lion. The prince was in his early thirties, but he was looking 10 years older. Next to him was the royal adviser with whom he was speaking from time to time:

“It makes you think. It makes you think of the people in your life. I'm thinking at my father now. If he had been here, what would he have told me. He would have told me: "Nicholas, what's the matter? What is life if you don't go through it like a real man. Accept misfortune. Keep a dignified attitude worthy of your strong position. That's what you are made of. That makes you who you are. How long have we had this empire, 320 years. What is it about? It's about rules, parameters. You take a beating, don't run, don't hide. You can't betray who you are, what you are. Self esteem Nicholas, self esteem is the first. You never betray! You never cheat! Why? Because that's the rule. You don't cross it. Basic rules. We have to behave better than others!”

“My prince, your father was a great Tsar, one of the best. That’s why everybody loves him! If you want to be remembered as a great Tsar too, you must be like him, you must be so much like him that when you look in the mirror, you don’t know if it’s you or your father. They want you to be humble in order to lose what your father won. Remember this! It is now your duty to rule this empire. His highness, may he rest in peace, must be your role model, and you, his mirror.” (...)

“My father is dead now. Nobody needs to tell me what I already know. From now on I am the Tsar. I am Russia. Now people want me to rule this country the best I can possibly do. This land was decimated by wars. Endless wars. That’s what all my ancestors knew to do. We begin with wars and die with them. My father couldn’t stay any longer so he could finish his work. I have to deal with all the Europe now, risking other endless wars. Maybe that’s why the revolutionaries are upset, because of wars. I know what my adviser says, to mirror my father, my ancestors, to follow the rules that kept us united and made Russia the biggest empire in the world. But times have changed. The rules are old, brute. Today’s world is a world of diplomacy. If I rule by the book, all the European empires will come against me and all the work which was put into building this empire will be destroyed. I refuse to mirror my father. I’m not like him. I believe in peace and I want people to remember me as who I am not as my father. “ (...)

“And if you break the rules and stop mirroring your ancestors, beginning a whole new untested and unsafe way of ruling, do you think people will love you and all the problems will be solved? Excuse me but I quit! From today I no longer want to be your royal advisor. I do not want to be complicit in the destruction of this empire.” (...)

SENTEȘ DIANA ȘTEFANIA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

The mirror

The mirror
Shows your physical appearance,
It always tells you the truth indirectly,
It is your best friend

Because it is trustworthy.

The mirror
Shows you your true friend
Which will never lie to you,
It helps you to know your own person
This is your very reflection.

The mirror
It shows you all the imperfections, masks and all your flaws,
Which even if you hide from others, you face them alone,
Thus the mirror becomes the greatest enemy
So it doesn't always matter what it says.

The mirror
Can judge you,
Telling you are ugly
And this makes you to feel
A person with low self esteem.

**SMÎNTANCĂ-STRUGARIU TEODORA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. CODREANU TEONA**

**The soul of the mirror...
... the mirror of the soul**

The incessant clatter made its way through my heart; the plates, the cutlery, the glasses – they all came swirling towards me, breaking onto the wall, falling into pieces at my feet. He kept throwing them, and not just the crockery – his anguish, his words, his hands, the malice that had been lying dead within him for so long. At a point I felt as if he was no longer throwing objects; he was throwing me deep into the coldness, deep in his sea of contempt. And what have I done to him? And what has he done to me? And why couldn't I speak? Why couldn't I shout? Why was I letting him break me, hit me like one would hit a carpet?

I closed my eyes and dodged my head; the sweet smell of April was filling the gap between us – and what a gap it had become! An abyss, it felt like, running deep with fire, the fire of his wrath. And it felt as if I was buried under his burning gaze and he was up in the sky, up enough to raze my being,

but too up to come to my rescue. And why should he come? For love? – but he loved me no longer. For the sake of the good old times? – but old though they had been, good had had no place in our lives. Another plate barely missed my head. I fell on the floor; the coolness of the tiles stung me like a hundred wasps; or was it the glass that finally came down raining over my head? He did not miss his target this time – the saucer tore the mirror above my head into pieces.

I wanted to scream – the scream I had been restraining for so long had been about to flee from the cage of my ribs, from the sickening, rancid flesh of my chest. I had been meaning to, I really had, but the shards cut my words short before they even had the chance to pinch him the slightest; and cut myself dead, for I could neither move, nor breathe. My nostrils quivered with pain. I had a bleeding scratch on my forehead; but in those moments who cares for those kind of scratches? My heart was bleeding, was I supposed to go mend some other wound? Was I supposed to wax and redden the old fruit as to hide the rot within? And so I thought and so I laid there, numb and frightened to see whether he left me or not. The dead smell of my soul killed the breeze of April. The sun set, embracing everything with its golden kiss. I dared not look, yet I knew he was still there. I had become accustomed to his presence by then, to his dark, menacing presence. He slowly lit a cigarette.

Aren't we mirrors after all? Don't we reflect each other? Isn't there in me a fragment of everyone I have ever met? Isn't there in me half of *his* soul? And I am not in *him*? Didn't I leave, sometime in the past, a small trace of my blood, a vestige of my life everywhere and in everyone? I mirror him and he mirrors me and we mirror the world and we both fall deep down in the misery. And perhaps this is why we never escape it: for we forge our own kind of abject infinity, our own abyss – a reflection reflected in another and so on, until the end of time, until the bottom of the hole. (...)

"I am a mirror" I said to the world. And so I broke my silence and so for the first time the words did not sting, did not bite, did not poison.

For I truly am a mirror – silence or shard, I am a mirror as everyone is.

**STRATULAT ANA-MARIA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA**

From the mirror

It's about the waves, and their flow
Enjoy it, 'till it's time to go
The warm song, yes, I loved it so.
Enjoyed it, 'till was time to go
The dinner date, water below
The clock said "It was time we go"
That long walk, was not long ago
But spring said "It was time I go"
Back to my thoughts, back to your show
And listen, 'till was time I go
The green trees and flowers below
"Observe us!", 'till we fall, and go
The city lights and their glow
Enjoyed them, then I had to go
Your songs were playing quick, but slow
Then ego said "It's time I go"
Those dreams and goals I had before
Have changed and left so long ago
We met eyes and you kissed me slow
The train said "It was time you go"
The feelings that I never show
Because life says "It's time to grow" !

**TĂLMĂCEL MIRUNA ELENA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. CODREANU TEONA**

The mirror of my true self

Have you ever seen yourself in a mirror? Let me guess, you did. But have you ever really seen yourself in that? I don't think so Why? Because I don't think that someone has seen their real self. When I say "real self" I refer to the image we don't see with eyes, the image we see with soul.

Let me explain. A mirror is an object, a creation that humanity is used to. We saw mirrors from the beginning of history, in water, until today, when we created cheap mirrors from glass. It's interesting that humans use physics just to see the body that covers their soul. It's also interesting that humans and animals are amazed seeing a mirror, of course, seeing their body with their own eyes from another perspective.

That was a really interesting discussion I had with a really good friend of mine a couple of days ago. I'm not sure what was the conclusion, but I enjoyed the brainstorming that it gave me. Is really entertaining talking about deep things with someone you know will understand.

Last night I had a dream. I was in a room full of distorted mirrors that scream at me: "You are not who you think you are!". They slowly were approaching me, made me more afraid and eventually I fainted. Then I woke up. Nothing was different but the hole in my stomach was present in every second. I didn't feel fine. I had the constant impression that something in me was missing, or maybe replaced with a feeling I didn't like: guilt.

I feel guilt but I don't know why. I'm starting to think I did something wrong to somebody, someone I love maybe. "Please help me!" is screaming in my head over and over. The analytical part of my head tries to stop the yelling, but it was too loud. (...)

For sure, I'm not the perfect type of girl society wants. Of course my unperfect features are obvious for everyone, but I wanted to hide them and act like they weren't there. I'm feeling more insecure than ever and I'm crying. A couple of minutes after my mom comes in, being scared by the sound of crying. She doesn't know what happened and, of course, what to do so she just hugs me tight until I stop crying.

Five minutes later, I'm alone again in the bathroom, I'm looking again at myself, not being sure what to do, just knowing that something needs to be changed. Then, something like a spark of lightning hits me. My mentality was the problem. The way I think about me and my life was wrong. (...)

From now on, I promise to myself to accept all the less good things and take a look at the bright part.

That's why I love mirrors. Because they are a gate to self-knowledge. But only to people that are strong enough to look closer, and realize that our body is just a veil who covers feeling, memories and knowledge.

**ȚARĂLUNGĂ ALEXIA IRINA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. CODREANU TEONA**

The mirror of the world

We all know what a mirror is: an object made of metal or glass, of different shapes, with a face covered with a metallic layer that forms a smooth and glossy surface that has the property of reflecting light rays and thus forming on the glossy side the image of other objects. The mirror can also be represented by the surface of a clean and clear water, by a smooth and shiny ice or by a marble slab, but also by many other objects with the properties described above.

Mirroring is a natural phenomenon and it has existed since time immemorial. Ptolemy was the first to expose a theory of mirrors and the refraction of light, and Archimedes is said to have lit enemy ships with the help of mirrors that concentrated the sun's rays. His experience was proved in 1747 by the scholar Buffon, near Paris. There are a lot of known things about this phenomenon, but also many questions that have not been answered today. The mirror reverses left to right, but not upside down. This paradoxical phenomenon has given rise to lively controversies, especially since mirrors can be built that do not reverse the image. The American mathematician Martin Gardner described in his article *Left or Right* published in the volume *Mathematical Amusements* a simple way to make a 'strange' mirror: two ordinary mirrors are placed so as to form a right angle. If you rotate this mirror 90 degrees, the image will reverse the top with the bottom. (...)

I often wonder who the girl is whose face I examine every morning in the large mirror hanging above my desk. In some ways I do feel as if I know her, but only on a superficial level: the same way we think we know the actors in our favourite soap operas. We may know every explicit detail of the lives of the characters, but the true personality of the actor themselves is a huge mystery which we have little or no hope of ever solving.

A mirror's sole purpose is to reflect. In my case, though, mirrors seem to reflect my person rather than my personality. This, thankfully, indicates that the mirror sees only what the rest of the world does; exactly what I want to be seen.

The mirror in question is large, clear, and attractively decorated, signifying its importance in my life. This is not to say that most of my spare time is spent gazing lovingly into it, rather that it is with the help of my mirror that I adopt my outward personality every morning. While standing in front of it I transform myself from the plain, boring nobody who I fear more than

anyone else in the world to the outgoing, bubbly, mature creature I wish I really was. For me, putting on my make-up is not the simple task my friends seem to regard it as; it is the carefully perfected art of creating my disguise.

TIRON DENIS

**COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA**

Mirrors

Knowing me as I have been,
Knowing me as I have seen,
Staring in my lonely eyes
Mirror, mirror on the wall
Who's the bravest of them all?

I am not the same they've seen before
Standing truthful in front of the mirror on the wall
Fighting the past to make a change
Beyond my strength to prove I'll be a better self.

Mirror, mirror on the wall...
It does not matter if I'm short or tall
It only matters who I am inside
You don't know how it feels deep down in my heart.

TORȚEL IOANA IULIA

**COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. GĂLBEAZĂ ALIS**

Mirrors

I am a teenager. During this period of my life my perspective on the world is changing, I am changing physically and emotionally, and I'm starting to notice all the small details in everything surrounding me. But these details are not all poetic and full of joy, like the first sip of a hot drink while it's raining or the way my mom's face brightens up whenever things are going well- these details are imperfections. Even though people say imperfections are not a real thing and it's all about our mindset, it's hard to change the way

you feel about yourself. And in this case, the mirror does not help. I feel like mirrors slowly took over my life as I grew up.

These imperfections, which are actually completely normal things that our brains distort and consider to be wrong, aren't only physical. They're also related to my behaviour or personality. However, these emotional imperfections are easier to ignore as your personality is fluid and you can work on fixing these "flaws". When it comes to my physical appearance... It's harder, much harder, as I can't just easily change it up.

Sometimes I wonder if my acquaintances or friends worry so much about their appearance. It's hard to remember the last time I spent time in a public place wondering if I look good. I can't remember the last time when I went somewhere without bringing a pocket mirror. Do other people also do this? Is it an obsession or is it normal?

Obviously, these obsessions about or looks have begun recently-decades ago. Two hundred, five hundred or one thousand years ago, our ancestors' attention was not focused on their appearance. They just had to survive. Once all industries had started developing, people all around us and also big companies started to find small things that ordinary people could be insecure about so that they could profit off those people. Teenagers are pressured to act mature, especially girls, and we are not really 'allowed' to be childish and innocent anymore. Trends are continuously changing and we are at a point where different skin tones, eye colors or body shapes are considered trendy. I mean, why am I even wondering why my self-esteem is missing when people decide if my body is trendy or not?

I'm in front of my mirror, brushing my hair before going to bed. I find another flaw to pick at, just like I do every single night. There was one point in my life when I knew what I didn't like about the way I looked. Now I have changed my opinion so many times that I am not very sure - I just know that I would like to live in a different body - an ideal body. But what even is an ideal body? What is it that I do not like about my appearance? Is it my nose? My face shape? My teeth? My hair? My legs? Do I even know what I would like to change about my appearance? All I know is that I do not like it no matter what and I feel trapped. But why? (...)

I like to think that our bodies are just the cases that hold our heart. It's just like someone would value their phone case more than their actual phone. Why would we think that our bodies are more valuable than our souls? My animus is incredibly complex and it's what people have decided to love me for. And so is yours. Let's start worrying a little less every day about our looks and how others perceive us until we learn to accept ourselves. You don't necessarily have to love yourself, but you should try to accept yourself

for who you are. We only live once, and in this life, our bodies are our temples.

UNGURU PATRICIA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A XI-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

The rain

The mirror is there
waiting for me
I'm looking in the mirror
I have to fight back tears
Shapes, reflections all dancing in a delightful symphony
The smell of rain lingers in the air
I enjoy my latte
I feel the wind coming
I watch the golden leaves fly
Is this a sign?
Is this the end of the struggle?
Is this that rain that could wipe away my tears and bring my inner peace?
I hope so
My mind is full of thoughts
Am I beautiful enough?
Should I cover these imperfections?
I hate my face
My body is so ugly
Inhale!
Exhale!
You just need to breathe
Breathe!
Finally I have the courage to say it
Enough!!
You are enough
Amazing as always
Your eyes so sparkling
Your smile so shiny and full of love and empathy
See how kind you are
How patient you are
How capable you are

How gorgeous you are
To shine your brightest light is to be who you really are
With freckles that make your face smile
With dark circles under your eyes
With acne, deep pores, scars and blemishes that show
How strong you are
See how far you have come
I am staring in the mirror
I see myself more beautiful than ever (...)
Time does not pass
We pass
And you are magnificent and more than enough

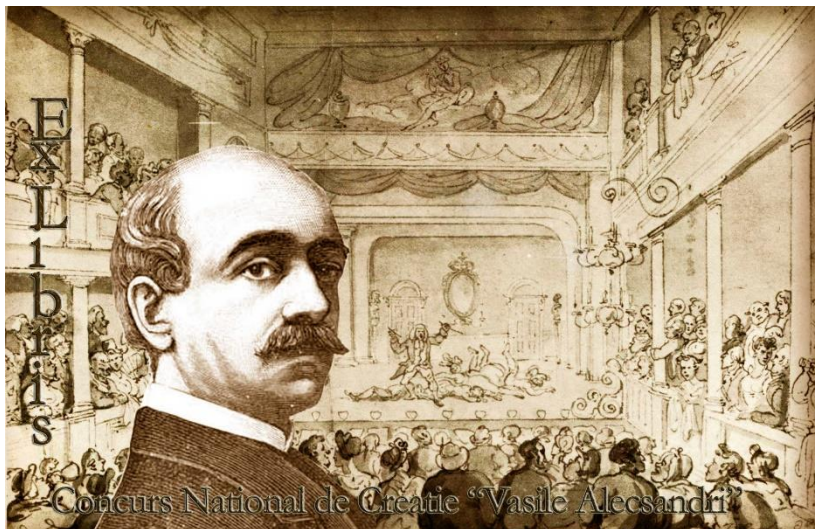
VASILACHE OANA ALISA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

Mirror

The world is a better place
Because you can see your face
In the the mirror of your soul
That make is your life a whole

Nature landscapes represents your feels
That can help you heal
Flowers over the fields
Makes you feel relieved

Mirros that are everywhere
Makes you to swear
That everything will be all right
And that the life has her own light

LIMBA FRANCEZĂ

IACOB ILINCA
COLEGIUL NAȚIONAL „B. P. HASDEU”, BUZĂU
CLASA A VII-A, PROF. COORD. JILINSCHI REBECA-LOREDANA

La vérité racontée par un miroir

Je suis le miroir de la chambre de Joséphine. Au fil des ans, je l'ai vue grandir et devenir de plus en plus belle. Chaque matin, je la voyais se préparer à aller à l'école ou en ville. Cette monotonie s'est arrêtée avec la rentrée du lycée. Les premiers jours, elle était heureuse, mais au bout de quelques semaines, j'avais déjà commencé à remarquer comment elle était devenue de moins en moins heureuse. Avant, elle était si naturelle, maintenant elle portait un masque. Auparavant, elle aimait ses cheveux bouclés, maintenant elle les redresse sans laisser de trace de ces boucles. Auparavant, elle s'habillait de vêtements légers, maintenant elle ne porte que des vêtements dans lesquels elle ne se sent pas à l'aise. Chaque jour, après son retour à la maison, je la vois redevenir cette Joséphine pour qui l'opinion des autres était insignifiante,

cette Joséphine qui ne se laisse pas influencer par ce que les autres ont la dit, cette Joséphine sur laquelle l'empreinte de la pression sociale n'a eu aucun effet.

Après quelques mois, je ne pouvais plus la voir essayer de s'adapter aux normes de la société, je voulais que'elle soit ce qui elle voulait être, alors j'ai eu le suivant dialogue avec elle:

- Josephine?

- Maman, tu m'as appelé?

- Josephine, c'est moi, le miroir de ta chambre.

- Quelle bonne blague! Arrête de faire ces mauvaises blagues, Linda!

- Ce n'est pas une blague, j'essaye de te parler. Ta sœur, Linda, n'est même pas à la maison.

- Et pourquoi un miroir me parlerait-il?

- Je veux juste te dire que personne ne devrait te dicter qui tu devrais être, tu dois être toi-même, tout le monde est déjà pris. Vous n'avez pas besoin d'être considérée comme «normale» par les autres pour vous sentir bien parce qu'au final, qui décide de ce qui est vraiment «normal»? Plus les gens font quelque chose, plus cela devient normal, mais pourquoi dans ce monde ne pouvons-nous pas être nous-mêmes et soyons «normal»? Si vous êtes différente, vous êtes jugée, mais vous ne devez pas être influencée par les opinions des autres. Vous ne devez laisser personne vous donner un masque que vous serez obligée de porter pour être remarquée. Quiconque vous apprécie, le fera, peu importe à quoi vous ressemblez. La beauté ne vient pas de l'extérieur, c'est quelque chose de plus que l'aspect physique, c'est quelque chose qui vient de l'intérieur et cela signifie quelque chose de différent pour tout le monde. Cela me semble une belle personne, une personne qui respecte vos opinions et ne juge pas les gens. Peut-être que pour vous, un bel homme a d'autres qualités et c'est pourquoi vous ne devriez pas laisser personne vous appeler «anormale» parce que la «normalité» n'est pas universelle.

- Je suis tout à fait d'accord avec tout ce que tu m'as dit, d'ailleurs je te remercie d'avoir ouvert mes yeux, mais demain je devrais me comporter à nouveau comme moi, la vraie Joséphine ou je devrais revenir à tout ce qui définit et me rend unique progressivement?

- Quelle est la pire chose qui puisse arriver si vous allez à l'école demain avec les cheveux bouclés, sans maquillage et dans des vêtements dans lesquels vous vous sentez bien?

- Le monde me jugera et m'offensera d'être moi-même.

- Pourquoi pensez-vous que vous devriez vous intéresser à ce que les autres pensent de vous? Les gens donneront toujours leur avis sur vous. Il y aura toujours de bonnes et de moins bonnes opinions, mais vous ne pouvez

écouter que les plus pertinentes. Mais quelle est selon vous la meilleure chose qui puisse vous arriver si vous décidez d'être la vraie Joséphine demain?

- Je pense que mes amis me féliciteraient pour le courage que j'ai et peut-être que je les influencerais à être eux-mêmes, pas quelqu'un à qui ils ne s'identifient pas, et s'ils le faisaient aussi, je me sentiraient bien que nous les ayons aidés à se trouver. , pour trouver les gens merveilleux qui se cachent sous les masques que la société nous oblige presque à porter. À partir de demain, ce sera moi et personne d'autre, et ceux qui ne seront pas d'accord avec cela ne sont pas pertinents.

- Je suis content de l'entendre! J'espère que demain vous me direz comment ce changement que vous avez décidé d'opérer s'est produit.

Le lendemain, Joséphine a enlevé ce masque et lui a dit au revoir pour toujours. Puis je lui ai demandé:

- Comment vous sentez-vous maintenant que vous savez que vous allez montrer aux gens qui vous êtes vraiment?

- J'ai un peu peur, mais maintenant je sais que quiconque m'apprécie vraiment, le fait pour mon personnage, pas pour mon apparence.

Après quelques heures d'attente, Joséphine rentre chez elle et me dit:

- Le monde s'est comporté exactement comme je le soupçonnais, c'est-à-dire superficiellement. Presque tous mes collègues ont ressenti le besoin d'exprimer leur avis, ce qui ne m'importe pas, ils pensaient que je serais à nouveau influencé par eux, dis-je, mais je ne l'ai pas fait et nous ne le referons plus jamais. Tous mes amis n'avaient pas une opinion positive sur ce changement, mais la plupart m'ont félicité pour mon courage.

- Je pense que maintenant tu as réalisé qui est vraiment avec toi et qui ne l'est pas, mais maintenant tu as découvert qui sont tes vrais amis et j'espère que tu n'as pas été déçu par le comportement de ces faux amis.

Après quelques années, Joséphine a emménagé seule, mais lorsqu'elle est revenue dans son ancienne chambre où je suis maintenant, j'étais heureuse de l'avoir. Je vois parce que je savais que ce changement ne lui apportait que du bien. Depuis, elle ne s'est pas sentie obligée de bien paraître tous les jours et n'a pas ressenti cette pression sociale et à chaque fois qu'elle me revoit, elle dit lentement «Merci!».

**ARITON ANA-MARIA
LICEUL TEORETIC „VASILE ALECSANDRI”, IAȘI
CLASA A X-A, PROF. COORD. DARABAN MANUELA**

Dans le miroir

Et si je te disais que tu peux voler ? Vous diriez que je suis folle, vous ne me croiriez pas, mais dans mon monde, tout est possible.

Qui suis-je? Une fille avec beaucoup de rêves, d'aspirations et de pensées que je veux concrétiser, et je sais que tout est possible si je le veux. C'est ainsi que mon aventure a commencé : je ne savais pas où j'allais, comment ou ce que j'allais faire, mais je savais que c'était le bon moment. Je suis partie à la recherche de l'inconnu, dans le monde où les rêves deviennent réalité : un monde imaginaire, mon monde.

J'ai pris le courage de voler et j'ai atteint un nuage, un nuage blanc, gros, duveteux, comme la mousse de lait. Le silence m'a fait tout oublier, oublier cette petite dispute avec mes parents, qui me paraissait sérieuse, oublier tous ceux qui ne m'acceptaient pas, qui ne voyaient que les apparences, qui me jugeaient. Il n'y avait que moi et la paix, ma tranquillité d'esprit, ma paix intérieure. Que voulez-vous de plus que cela ?

Soudain, il a fait nuit. L'incertitude et les doutes sont apparues dans mon âme. Qu'est-ce qui se passe ? Une voix me disait à l'oreille : *il n'y a que du silence ici, mais aussi des troubles. Tu rencontreras toujours ces problèmes, mais la réponse est simple : fais ce que tu ressens !* Et j'avais envie de réparer cette tempête de pensées, j'ai tout calmé. C'était l'orage avant le soleil.

Après cela, je suis descendu en bas, dans un arbre. J'ai ressenti le besoin de regarder les gens de plus près, mais toujours dans leur ensemble. Rien n'est ce qui semble être. Pourquoi les gens deviennent-ils plus méchants en vieillissant ? Pourquoi ne pouvons-nous pas tous être doux, chaleureux ? Pourquoi ne puis-je pas leur faire confiance ? Si on pouvait déterminer en qui avoir confiance, plus personne ne souffrirait pas.

Un papillon s'est posé sur mon épaule. Un papillon mignon, coloré, innocent et joyeux, comme un enfant. Il est réel, je sais qu'il ne me laissera pas tomber. J'étais heureuse, j'étais excitée, je voulais faire cette route avec mon nouvel ami. J'ai remarqué qu'il avait une aile cassée, je lui ai demandé : *Qu'est-ce qui s'est passé ? Ça va ?* Il répondit : *Comme tu as tes incertitudes et tes peurs, j'ai moi aussi une aile cassée. Je guérirai avec le temps, mais je serai toujours heureux. Même s'il reste quelques traces, nous avançons.* J'ai essayé de l'aider à guérir.

Et j'ai continué mon voyage. Nous sommes arrivés dans une forêt épaisse, pleine de grands arbres, de chemins mystérieux, dont on ne voyait

pas les lisières. Tout était magique, et d'un coup, les rayons du soleil ont percé le ciel, illuminant notre chemin. Nous avons atteint un lac, dans une clairière. J'ai regardé dans le lac et j'ai vu mon reflet dans l'eau, comme dans un miroir. Je commençais à me connaître encore mieux. Les émotions me submergeaient, je me voyais sous un autre angle. Après cette tempête, je me sentais faible, je sentais que je ne m'intégrais pas, que je ne pourrais pas tout surmonter, mais je regarde maintenant et je me vois, la vraie : une fille forte, débrouillarde, intelligente, inventive, avec une confiance en moi que je ne pensais pas avoir.

Je regarde mon bon ami, le papillon. Je vois que son aile est presque intacte et je lui demande: *Comment est-il arrivé ?* Il me répond : *Tu as commencé cette amitié avec moi en voulant me guérir, m'aider à évoluer, mais regarde : les rôles se sont en fait inversés. Je suis apparu dans ta vie pour te guider, pour t'aider à trouver, même dans l'obscurité, la lumière au bout du tunnel.*

Certaines personnes se présentent dans nos vies, nous donnent une leçon, nous aident à nous lever, et quand nous le faisons, elles partent. C'était leur objectif. Le papillon me dit alors : *Ici se termine notre aventure, nous prendrons des chemins différents, j'ai mon chemin à suivre, tu as ton chemin. Je serai toujours ici quand tu auras besoin d'aide. Pense à moi et je viendrai.* Et le papillon a disparu. Même si j'étais triste, parce que je l'aimais beaucoup, j'avais aussi un sentiment de paix, de sécurité. J'ai senti que je pouvais continuer, car j'étais forte, je pouvais surmonter chaque tempête, chaque pluie, car je savais que le soleil se lèverait.

Puis je suis descendu, j'ai décidé d'affronter l'obstacle le plus difficile : rencontrer les gens. Quand j'étais petite, tout le monde me traitait bien : j'étais petite, jolie et innocente, personne n'avait d'attentes, mais aujourd'hui, la situation est devenue difficile. Je dois me soumettre à la société pour être acceptée, je dois être comme ils veulent ; sinon, ils me jugeront. Alors, je suis venue parmi eux, j'étais comme eux, je me comportais comme eux. Ils semblaient tous être mes amis, ils me traitaient bien, ils étaient heureux avec moi, et je me sentais en quelque sorte bien. J'avais beaucoup d'amis, les gens me disaient que je m'intégrais, mais je n'allais pas bien. Je n'étais pas contente, je ne me retrouvais pas dans ce comportement. C'est alors que j'ai pensé à mon ami, le papillon. Même si, physiquement, il n'était pas près de moi, il était dans mon âme et dans mes pensées. C'est à ce moment-là que j'ai décidé d'être moi-même. Je ne m'entendais plus avec tant de gens, je ne me suis pas intégrée si vite, mais ceux avec qui j'ai résonné sont restés avec moi. Même si j'ai peu d'amis, ce sont mes amis et je les aime.

Finalement, j'ai choisi de rester ici, d'appartenir à ce monde, mais de n'oublier pas de rêver. Je n'oublierai pas de toujours revenir dans cet endroit

qui m'apporte de la paix et de la sécurité et je n'oublierai pas ces amis qui étaient avec moi, car ils m'ont rendue fort.

Maintenant, je peux dire que je suis vraiment heureuse, mais j'ai encore un long chemin à parcourir. Des orages viendront, mais je pense positivement: le soleil apparaît toujours!

BEJAN CARMEN DANIELA
LICEUL TEORETIC „VASILE ALECSANDRI”, IAȘI
CLASA A X-A, PROF. COORD. DARABAN MANUELA

Le miroir

Une facette de moi se reflète dans le miroir,
se planque et réapparaît,
comique et ouverte,
avec chaque jour en différé,

On transmet l'idée que j'ignore,
des pièces d'ingéniosité que j'adore,
des vérités lointaines ou, à peine,
qui découvrent que c'est la mienne.

CARP IOANA-DARIA
LICEUL TEORETIC „VASILE ALECSANDRI”, IAȘI
CLASA A IX-A, PROF. COORD. GAZZI DUMITRIȚA

Le miroir

Chaque matin, je me réveille en pensant que les jours sont presque pareils. Mais un jour, ma façon de penser a changé.

Un soir je me suis disputée avec celle que je croyais être ma meilleure amie. Au cours de la conversation, elle m'a adressé diverses insultes, ce qui m'a fait réfléchir si j'étais vraiment comme elle m'avait décrite. Elle m'avait dit que j'étais laide, méchante, incompétente et stupide et ces mots m'ont fait me regarder dans le miroir et pleurer en croyant que c'est peut-être ainsi que tout le monde me voit. Je me suis assise et je me suis regardée jusqu'à ce que je commence à voir que différentes caractéristiques apparaissent partout dans le miroir. À ce moment-là, j'ai eu peur et j'ai pensé que je rêvais, mais quand j'ai voulu bouger, tous ces mots ont commencé à voler dans ma chambre

comme dans un film. J'ai remarqué qu'il y avait aussi des qualités. Chacun des mots a été regroupé en catégories qui ont aidé à calmer le chaos créé par les événements qui se déroulaient.

La première fois, j'ai choisi de parcourir les détails de la catégorie appelée "comment je pense que je suis". J'y ai vu comment je me considère en tant que personne. J'ai toujours été fidèle à tous ceux que j'aime, quelle que soit la situation. La sincérité est l'une des principales choses qui me caractérisent. De plus, je pense que je suis une bonne personne, respectueuse, jusqu'à ce que mes principes soient violés. Cependant, quand je me mets en colère, je peux devenir méchante et furibonde, ce que je considère comme mon plus gros défaut.

Puisque je savais déjà ce que je pensais de moi, j'ai décidé de passer au groupe suivant, "comment me voient les autres". Je ne demande généralement l'avis que de mes proches, mais j'ai toujours voulu savoir ce que le reste du monde pensait de moi. Quand j'ai vu quels mots sont apparus devant moi, j'ai été paralysée. La première caractéristique qui a attiré mon attention était le fait que les gens me considéraient comme mystérieuse mais dominatrice. Cela m'a fait plaisir, car j'ai toujours voulu ne pas me dévoiler complètement devant beaucoup de monde. En particulier, je m'y suis attaché en imposant une attitude sérieuse mais drôle aussi. En plus, j'ai aussi découvert que je suis considérée comme une personne forte et combative. Honnête, on me l'a dit plusieurs fois que je le suis, mais parfois les apparences trompent et ici je parle surtout de la puissance et de l'endurance, puisque, comme tout le monde, j'ai une limite.

Parce que j'ai trouvé ce que je voulais, je suis passée à un nouveau groupe, concernant le plus gros défaut mais aussi la meilleure qualité. Ensuite, deux images sont apparues, une avec moi serrant quelqu'un dans mes bras et une dans laquelle j'avais l'air seule et bouleversée. Sous chaque image se trouvait un message. Celui en dessous de la première illustration expliquait que je suis une personne aimante et que je fais tout pour les personnes qui me tiennent à cœur. C'est pourquoi je me suis enfermée.

Et après tout cela, je suis arrivée au dernier groupe, appelé "comment je veux être". De tous les groupes, c'est celui dont j'avais le plus peur parce que je savais à quel point je suis exigeante avec moi-même. J'ai toujours été perfectionniste, jusqu'à l'abandon. Ainsi ici les trois premiers mots qui sont apparues étaient l'intelligence, le sérieux et la puissance. Pour moi, ils ont un rôle important, car je les ai toujours eus comme objectif. J'ai toujours voulu et je me suis acharnée à être une fille intelligente et sérieuse qui travaille pour ce qu'elle veut et à imposer une certaine idée du pouvoir que j'ai.

Et là, ces catégories se sont arrêtées, mais je devais sortir de ce monde, mais comment? Il n'y avait pas de portes, pas d'escaliers, seulement une petite lumière provenant d'un des groupes. Curieuse mais aussi effrayée, j'ai commencé à entrer dans cet espace éclairé, quand soudain j'ai eu le vertige. Soudain, je me suis trouvée à nouveau devant le miroir de ma chambre, mais où étaient l'écriture ou toutes ces choses que j'avais vues?!

J'ai continué à essayer de revenir dans le miroir, mais tout ce que je pouvais voir en elle était une grande fille aux cheveux bruns avec des yeux verts et des taches de rousseur sur presque tout son visage. J'essayais de penser à tout ce qui s'était passé pendant tout ce temps ou du moins où j'avais été et depuis un certain temps, mais à chaque idée je commençais à avoir mal à la tête. Après tant de tentatives infructueuses, je me suis dit que la meilleure option était de briser le miroir pour le faire disparaître avec tout ce que j'avais vécu dans ces moments étranges.

Même aujourd'hui je ne sais pas si tout était un rêve ou un acte paranormal, mais je peux confirmer que cela m'a vraiment fait me rendre compte comment je suis. Mon miroir reflétait vraiment ce dont j'avais besoin.

**DOMNARU DARIA-ELENA
LICEUL TEORETIC „VASILE ALECSANDRI”, IAȘI
CLASA A IX-A, PROF. COORD. DARABAN MANUELA**

Clair de lune

Des lumières sur papier
Vont s'asseoir encore pour elle,
La jeunesse, qui fait sembler
Qu'un sourire peut me changer...

Qui est ce cœur qui rayonne
Pendant ce que je me clapis?
Quel est l'âme qui résonne
Et me fait toujours fleurir?

C'est comme l'eau qui reflète
Ma belle lune et son chanson,
Mais seulement le temps verra
Si mon cœur avait raison...

Le miroir aux épines

Le soleil caresse les fleurs
Qui poussent vraiment naïves
Sans sachant que leurs couleurs
Dans le chant méditatif
Vont vêtir en vent et pluie
Tous les hommes qui ont osé
L'égotisme sans honte changer
Et l'eau ferra se voir
Les défauts dans le miroir,
Comme les tempêtes qui ont détruit
La sagesse de leurs esprits...

**LAVENEZIANA ARABELLA MARIA
COLEGIUL NAȚIONAL „DIMITRIE CANTEMIR”, ONEȘTI,
BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. CONDURACHE MANUELA**

Et la paix était reflétée dans un miroir...

Elle n'entendit rien autour d'elle; elle courut aveuglément comme électrocutée vers l'étendue du ciel liquide qui dégourdait facilement devant elle, attendant comme pour l'absorber dans ses profondeurs. Il fallait gagner ses minutes. Elle savait qu'ils étaient sur ses marchés. Ils savaient que toutes les infirmières ne pouvaient pas attendre pour insérer le sérum calmant dans sa chair.

Le soleil bâilla légèrement derrière la toile bleue, aiguissant ses couteaux. Il allait les lancer de manière menaçante dans la lave des mortels, une fois accrochée au plafond de marbre serein. Le ciel saigna plein d'impuissance, tandis que la pâleur se reflétait sur le miroir de son visage secoué et décoloré comme une nuance de vie diluée dans l'air. Le chaos l'engloutit à partir de son feu intérieur à l'extérieur pourri, comme un moule acide vivant auquel la vie elle-même s'accrochait avec son propre souffle. Ses cheveux, dans lesquels son abîme était tressé, coula en cascades mousseuses se brisant derrière elle, pendant que le peignoir blanc, comme un vêtement crocheté avec une toile d'araignée, dans l'ignorance, s'agitait dans l'oubli derrière elle. Il l'a ancrée dans la réalité qui semblait se briser à chaque pas hésitant comme si le vent essayait de l'arracher avec ses griffes à ses désirs féroces. Mais elle... elle ne sentait plus rien. Même quand les épées féroces des

coquillages poignardèrent leur folie dans ses pieds doux et desséchés qui n'avaient pas connu le poids de la gravité depuis de nombreuses années. Elle arracha la canule avec haine, le seul témoin du temps qui lui prouvait qu'elle était encore vivante. La liberté se glissait dans ses veines qui ressemblaient à des tuyaux escaladés par les fourmis de la frénésie; quand elle saisit son poignet osseux pour casser la seule preuve d'une réalité irréaliste: Patient 3498 – Schizophrénie. Tout devint maintenant une bouffée d'air après une longue noyade dans la paralysie.

Les sens l'ont trahie dès le début. Ils n'osaient plus intervenir. Ce n'était que parfois qu'ils lui rappelaient qu'elle était vivante en la pinçant et en l'électrocutant. Ils n'avaient pas cessé le combat parce que c'était trop sanglant. La guerre entre l'intérieur et l'extérieur était démoniaque, mais les guerres entre l'intérieur avec les instances intérieures étaient mortelles. Au début, l'équilibre était planté. Or, c'était un équilibre de l'insouciance perdu sur les plaques de la balance, qui, d'abord immobile, elle-même était une balançoire féroce pour les entités ayant leur propre raison. Mais les voix étaient maintenant dans un tourbillon de tons. Ils ne savaient pas ce qui se passait. C'était comme si la coquille de son propre corps avait gagné sa raison. Ou peut-être que c'était son âme. Elle ne le savait pas non plus.

Elle sortit les ciseaux de la poche de son peignoir qu'il avait cachés dans le tuyau au pied du lit. Elle les avait cachés pour ce moment-là. Elle a tiré sa peau comme un fouet d'un avant-bras. Elle aimait quand la douleur physique recouvrait le cri aigu à l'intérieur. Elle aimait la douleur. Il la rendait vivante. Il lui rappela qu'elle était vivante. Ou peut-être qu'elle ne l'était pas... elle la réveilla à la vie. Elle ne le sut pas non plus. Mais une chose était sûre: cela la faisait s'effondrer dans un tourbillon du présent, de la transe intérieure dans laquelle elle était tout le temps. Et le plus important de tout, la douleur la calma.

Avec le sang coulant, elle regarda la mer entrer en collision avec le barrage. Les vagues chantaient. Ils l'attiraient. Ils lui faisaient des promesses. L'un d'eux était le silence. Et cet intérieur sans lequel elle avait vécu si longtemps. Ils la charmaient. Ils lui avouaient que le monde des profondeurs était beaucoup plus silencieux. Et en plus, c'était éternel. Au loin, derrière elle, une voix se fit entendre:

- Chaos !

C'était probablement une infirmière. Ou peut-être une autre voix planquée dans un recoin de son corps. Puis, pour ne pas revenir, elle tira sa peau avec des ciseaux de l'autre avant-bras, se calmant. Elle inspira une seconde fois dans sa bouche. Et elle sursauta pleine d'espoir. Avant le contact avec l'eau, elle a chuchoté:

- Le silence...

L'eau l'a arrachée de l'air. La panique la retint captive, trempant ses os. L'horreur fit frémir si fort qu'elle devint raide. Le manque d'air accéléra son pouls, et son instinct de ne pas laisser l'eau commença à bouillir. Les voix crièrent comme folles. Les voix grondèrent agitées jusqu'à ce qu'elle sentit que l'amphithéâtre allait exploser. Et puis, comme dans un souffle des survies, comme un interrupteur de la vie, l'eau la domina et l'éteignit. Et la souffrance se dissout, prenant la terreur avec elle. Et avec elles la vie aussi, faisant place au silence promis. Les voix devinrent les vapeurs d'un passé trouble, et le corps devint le témoignage d'une vie tumultueuse.

Ainsi c'était un chaos captif dans un autre chaos. C'était un soi-disant chaos, avec une apparence de l'existence qui s'est brisée en chaos individuels. Et c'était une femme sans nom et sans mot qui se perdait dans l'écume de l'existence qui embrassait le silence et s'est écoulée sur la bouche du verre de promesses offert par la mer. Et elle a fui la vie, s'effondrant sur un feu moelleux comme une larme du nuage d'un silence surnaturel...

... mais, c'était la lumière quand il fallut la fondre par l'obscurité. Sorti de nulle part, les lances de la lueur d'une étincelle divine troublaient son regard. Elle se sentit douce, légère et inhabituellement calme, comme la mer. Elle flottait inconsciente. Chaos sentit l'air la transpercer et lui, avec une force mystique, la détruisit. Elle a réussi à se voir ouvrir ses yeux effrayés de quelque part, de l'extérieur, comme dans un miroir. Flottant sans vie à la surface du miroir, la créature de l'existence était pâle et inerte, comme dans une paralysie complète.

Mais dans cet équilibre contre nature, la surface de la mer a pris la pâleur d'un reflet d'une luminosité éblouissante, un miroir dans lequel la lumière se désintègre en morceaux de soleil. Elle ne pouvait pas voir son corps. Probablement, il s'était noyé comme une épave sans mots ni larmes. Mais, Chaos se voyait flotter comme de la vapeur percée de lignes polies: sa robe blanche tachée de la douleur du sang, les genoux osseux pressés contre sa poitrine, et ses cheveux entrouverts dans l'air. Elle se regarda comme un étranger, tandis que la lumière de l'aube tardive se reflétait dans le brouillard du miroir. Elle est aveugle. Et puis, en ces franges du moment où la lueur frémit la fumée de son corps, le miroir se fend en deux comme un précipice dynamique, d'où s'élevait à toute allure son passé: ses parents noyés dans le tourbillon des mers, sa sœur jumelle qui s'était suicidée et ses tuteurs parentaux qui l'avaient enfermée dans un cage pendant 10 ans, la regardant sourire, rire légèrement. Ils avaient donné à la fille l'espoir que tout irait bien, que tout finirait comme il était juste: fondre dans le feu des ténèbres.

- Chaos...vin! Prenez la main d'Iris... allons-y... nous avons un long chemin à parcourir! Sa mère lui dit à bout de souffle, ce qu'elle n'avait pas vu depuis qu'elle était un éclat d'existence.

Les ondes de sa voix, parlant à peine, la figèrent. Des larmes montaient au coin de ses yeux comme deux perles fondues dans l'ébène de ses yeux. Elle se sentait sauvée et, de plus, vivante. Iris tendit la main à travers le verre du miroir de la mer, et elle, Chaos, réussit à le toucher. La fumée de la vie a attrapé le reflet d'un esprit qui s'est longtemps perdu dans les vagues de la réalité du néant. Le serrement de ses mains brûlaient, noyé dans les vagues du miroir, la forme de vapeur qui formait peu à peu un épais brouillard étranger. D'un coin de lumière, on pouvait voir la main tendue, charnue et faible de sa mère, à laquelle l'éternité était liée. Sans changer d'avis, il l'attrapa, puis, au second contact avec le miroir, il se transforma en un tourbillon de poussière... qui va traverser l'univers entier après sa paix.

La vie n'a jamais rien signifié sans signification, car elle lui offrit du ton. Chaos sortit brillante comme elle ne s'y attendait pas... dans un équilibre suprême voué au silence. Cette paix qui lui avait été promise dès le début. Le miroir n'était que le reflet de ce qu'il était: un faisceau de souvenirs dont la source de vie coulait à peine, coulait en larmes. Il la garda en vie, comme une flamme alimentée par l'espoir. L'équilibre a été combattu et gagné, même s'il devait rompre son existence dans des univers individuels. Elle était une impulsion de vie qui n'a pas traversé l'éternité, et qui a rompu le contact avec la réalité. Chaos n'est plus qu'une traînée de sable, c'est la preuve évidente que l'existence d'un homme est faible et éphémère sans signification. Chaos est devenue exactement ce qu'elle était: une trace dans un vaste univers.

LEONTE IULIAN

LICEUL TEORETIC „VASILE ALECSANDRI”, IAȘI

CLASA A IX-A, PROF. COORD. DARABAN MANUELA

Sun Huang Di

L'Empire de Chine comprenait un vaste territoire avec un peuple qui avait une culture intéressante. La langue chinoise, la philosophie chinoise et l'histoire du peuple de Han étaient un bijou de jade.

L'empereur de Chine, Sun Huang Di, était un homme autoritaire, obstiné et brutal. Sun était jeune au début de sa règne. Il rêvait à dominer tous les autres pays, mais son obstination empêchait l'empire de se développer et son mauvais tempérament ne l'aidait pas.

La Cité Interdite, résidence de l'Empereur, a été construite en 14 ans et symbolisait la puissance de Huang Di, l'empereur. Elle avait, selon la légende, 9999 pièces. Le chiffre de 9999 s'explique par le fait que, conformément à la tradition, ce n'étaient que les divinités qui avaient le droit

de construire un palais comprenant 10000 pièces. De grands murs entouraient la Cité Interdite et ni un dragon ne pouvait les détruire. Personne n'était autorisé d'y entrer sans la permission de l'empereur. La Cité avait un grand jardin avec des centaines d'espèces de plantes et était presque aussi grand qu'une forêt. Les statues des anciens empereurs le dominaient majestueusement.

Le palais était grand, avec des murs résistants et rouges. Au sommet du toit il y avait un dragon. Le palais était couvert de l'or que l'empereur avait capturé pendant les guerres. Le prix de cet or était de plusieurs vies. Sun ne s'est jamais soucié de la vie de ses soldats, autant qu'il obtenait ce qu'il voulait. Il portait toujours des vêtements jaunes qui symbolisaient l'or et la gloire. Ses parents sont morts quand il était très jeune. Sa famille n'était pas grande, il savait seulement que son grand-père avait un frère qui vivait quelque part dans son royaume.

Un jour, l'empereur a été annoncé qu'un étranger est entré dans le jardin de la Cité Interdite. Celui-ci, un homme ordinaire, a expliqué qu'il avait vu une très belle fleur et qu'il avait voulu sentir son odeur. Sun est devenu très furieux et il a ordonné que cet homme soit amené à son palais.

- Est-ce que tu es entré dans mon jardin? le demanda l'empereur.

- *Oui, je suis explorateur*, répondit l'homme.

Le visage de l'empereur est devenu rouge de colère. Cet homme était vieux et avait une barbe blanche. Il ressemblait à un moine bouddhiste. Sun avait 20 ans lorsque cette histoire s'est produite.

- *Je vois que vous êtes très furieux*, dit l'explorateur. *La fureur est quelque chose qui trouble notre pensée. L'esprit instable ne peut régner correctement sur un empire. L'empire est le reflet de son empereur.*

En Chine, c'était un grand manque de respect de s'adresser à l'empereur par "vous".

- *Comment oses-tu sous-estimer mes capacités?*, répondit l'empereur en s'élevant de son trône.

- *Vous devez comprendre ce qui vous empêche d'obtenir ce que vous voulez.*, dit le vieil homme.

L'esprit de l'empereur fut accablé par les émotions négatives, car il ne pouvait accepter d'être critiqué.

- *Tu m'as assez insulté. Tu payeras pour tout ce que tu as fait!*

Sun Huang Di exécutait tous ceux qui étaient en désaccord avec lui, sans trop parler. Il a décidé d'exécuter le pauvre vieil homme et a dit à ses subordonnés de prendre toutes ses affaires et de les lui apporter. Tandis que l'explorateur sortait du palais, il a dit son dernier mot à l'empereur:

- *Conquiers-toi plutôt que le monde!*

Le vieil homme n'avait sur lui que quelques manuscrits avec des écrits qui concernaient la philosophie bouddhiste. Le bouddhisme était une religion très pure. Ceux qui suivaient cette religion atteignaient le nirvana, la sagesse et la liberté. L'homme avait quitté sa famille pour explorer le monde et trouver quelque chose qu'il appelait «lumière».

Le soir de ce jour-là l'empereur était très contrarié. Il était triste d'avoir tué ce pauvre homme, mais il ne savait pas pourquoi. Sun a exécuté des dizaines de personnes et ne s'en est jamais senti coupable. Le lendemain, l'empereur a commencé à croire qu'il était malade. Son médecin l'a assuré qu'il était en parfaite santé. Quand même, son esprit était troublé par son passé. Sun s'est enfermé plusieurs jours dans son palais, en réfléchissant à ce qui lui est arrivé le long du temps et aux événements futurs. Il ne semblait pas vivre le moment présent.

L'empereur a apporté dans sa chambre une statue de Bouddha et a changé la place de tous les objets qui l'entouraient, en cherchant à trouver une harmonie qui lui apporte du calme et de la tranquillité. Les caractères chinois écrits sur les murs étaient d'une beauté mystérieuse. C'était comme dans un endroit mystique et magique à la fois.

Alors, il s'est regardé dans le miroir et a dit:

- Je suis Sun Huang Di, l'empereur le plus puissant que le peuple chinois a jamais eu.

Mais l'empire chinois perdait son pouvoir et Sun sentait qu'il s'écroulait avec lui. Il a commencé à penser aux paroles de la dernière personne qu'il avait tuée: «*L'empire est le reflet de son empereur*». Si c'était vrai, alors c'était un empereur faible.

Un jour, il a rêvé un grand feu. Ce feu détruisait la Cité Interdite et Sun était entouré par un cercle d'eau et il a réussi à survivre au feu. Alors, l'empereur a cru que sa vie était en danger. Il l'était, probablement. Ses yeux pointaient les manuscrits. Sun est devenu curieux de savoir ce que ce vieil homme appelait «lumière».

L'empereur n'a été vu par personne pendant dix jours. Certains pensaient qu'il était mort, mais personne n'osait entrer dans sa chambre. Sun a étudié tout ce temps. Il n'a rien mangé toute cette période. L'empereur s'est concentré sur son esprit plutôt que sur son corps, et a essayé de voir son vrai moi, pas celui que le miroir lui montrait. Il a compris ce qui signifiait la méditation et a commencé à la pratiquer. Après avoir lu les manuscrits, Sun a quitté sa chambre pour aller dans ses jardins. Il n'a rien dit à personne et est resté silencieux pendant 10 jours supplémentaires. Sun a décidé de construire une bibliothèque dans la Cité Interdite. La bibliothèque comprenait le Tripitaka, les mots de Bouddha. Tous ses serviteurs pensaient que l'empereur

était devenu fou. Il avait été un dragon têtu, maintenant il était un serpent sage. Sun a commencé à écouter les autres et même à approuver leurs idées. Sa pensée a complètement changé.

Les bouddhistes ont dit qu'il avait changé grâce à sa Karma qui fonctionnait comme un miroir. Chaque action d'une personne est reflétée par un miroir appelé Karma et revient à cette personne sous une autre forme.

Les philosophes ont affirmé que l'empereur avait changé parce que la quantité de «yin» de Sun était égale à la quantité de «yang». Yin et yang sont deux éléments contraires qui sont complémentaires. Yin est la tristesse, yang est la joie. Yin est l'eau, yang est le feu. Yin est noir, yang est blanc. Si la quantité de yin est égale à la quantité de yang, cet homme est équilibré. L'esprit de l'empereur était en équilibre. Ses émotions sont devenues neutres. Huang Di était zéro, ni positif ni négatif. Après 30 ans, l'empereur a gardé son nouveau moi. Son empire était plus puissant que jamais, tout comme sa sagesse.

Il est entré dans sa chambre et s'est regardé dans le miroir. Il a vu un homme qui était vieux, avec une barbe blanche. Il s'est dit: *«Je suis Kangxi Tzu, l'empereur du peuple chinois.»*

LUCHIAN ELIZA-RALUCA
COLEGIUL NAȚIONAL „DIMITRIE CANTEMIR”, ONEȘTI,
BACĂU
CLASA A X-A, PROF. COORD. CONDURACHE MANUELA

L'âme du miroir

Il m'a regardé profondément, jugeant mes pensées, mes expressions et tout ce qu'il pouvait tirer de moi. Il l'a toujours fait.

- Et qu'en dites-vous ? Aimez-vous les gens?

Je pouvais le sentir rire parce qu'il connaissait la réponse aussi bien que moi.

- Mais vous, les avez-vous aimés?

Je l'ai regardé du coin de l'œil, curieux de sa réaction. Pour la première fois, j'ai vu un moment d'hésitation sur le visage d'un tueur, mais il a rapidement été remplacé par un sourire monstrueux, ordinaire qui a exposé ses crocs violets. Une bête dans toute la puissance du mot. C'était majestueux de regarder un monstre piégé comme un animal de zoo, surveillé par un bâtarde mortel, mais la splendeur était bel et bien dans son désir de rester entre des mains humaines. Cette attirance m'a rapproché de lui, car l'instinct me

disait qu'un animal n'accepte pas de l'appivoiser que s'il veut briser la main avec laquelle vous l'avez caressé.

La première fois que j'ai vu Styx, comme George l'avait appelé, il était hors de la cage et hors des champs au choc électrique. C'était la première fois que l'homme comprenait quelque chose de surnaturel, tout en gagnant une nouvelle étape dans la chaîne de la vie. Mes collègues de laboratoire l'ont suivi pendant des jours, même si nous n'avons pas pu trouver plus de secrets que la science ne pouvait nous en donner parce qu'il ne nous l'a pas dit, il n'a pas réagi comme si toute sa vie et son essence l'avaient fait mystérieuse en contact avec les humains.

C'est affreux, affreux, plus effrayant de parler que de regarder.

J'ai suivi George, mon disciple, lorsqu'il s'est plaint, et j'ai réalisé que les humains n'étaient pas aussi complexes que les autres cinglés qui cachent l'univers.

- Pourquoi être terrible? Sinon, ne dis rien, il tait.

- Ce n'est pas la première fois que je rencontre des cas psychologiquement étranges." on m'a donné la parole avec des inconnus, avec des criminels fous, j'ai battu les services psychiatriques au lit et leurs cris étaient ma berceuse avec laquelle j'ai grandi. Il y a quelque chose dans la nature humaine qui vous fait vous attendre à tout geste de colère sans vous choquer, mais en silence, non, un silence auquel vous ne vous attendez jamais. Certains d'entre nous disent qu'en le regardant dans les yeux, on peut voir l'enfer.

Je vous ai dit que l'homme n'avait pas le droit d'en savoir plus que ce qu'on lui avait donné. Ce n'est pas possible que vous creusez dans la poussière pour chercher de l'or, et quand vous le trouvez enfin, vous aspirez au mystère de la poussière. C'est la malédiction de l'explorateur.

George, exaspéré par mes réponses, roula des yeux et me gifla légèrement:

- Tu vois, c'est à ton tour d'appivoiser la bête. Le professeur Twain est fatigué de te voir rire supérieur à nous et je ne peux pas dire que je le contredis.

Cette nuit-là, j'ai eu ma première rencontre avec Styx. À ma grande surprise, mon profond désintérêt m'a fait regarder la bête pendant des heures sans faire un geste, qu'en regardant nos ombres dans le noir, personne n'aurait su lequel d'entre nous est la vraie bête. Mon histoire se serait probablement arrêtée là si l'insupportable créature n'avait pas parlé. Pour la première fois depuis tant de mois, dans le silence de la cellule de Styx, il laissa son rire terrifiant résonner à travers les cachots.

- Je t'attendais, je m'ennuyais déjà à t'attendre! des mots qui, une fois prononcés, enflammaient le rayonnement de l'enfer dont tant de gens avaient parlé...

A partir de là, j'ai été envoyé tous les mois pour parler à mon ami silencieux, ou du moins tout le monde présent pensait qu'il était silencieux. J'aurais aimé dire la même chose, mais chaque nuit mes heures étaient remplies de mots, de dialogues lugubres que je n'aurais jamais voulu entendre, mais sans lesquels ma curiosité m'aurait rongé. Il me parlait à voix basse tant que les autres n'entendaient rien. Quand ils ont essayé de nous enregistrer de l'extérieur, la bête devint silencieuse et je suis devenu fou. La seule chose qu'il a fait exprès pour que tout le monde l'entende, pour me désespérer, c'était de rire, un rire qui figeait tout ce que vous pouviez avoir d'humain en vous. Je leur ai dit la même chose quand je suis sorti, qu'il riait. Ils étaient tous plus que satisfaits. Après tant de mois sans pouvoir le faire réagir à aucun stimulus, le fait qu'il riait signifiait des progrès phénoménaux.

Tous ces moments des derniers mois étaient venus comme un goût amer alors que je fixais sa fourrure noire comme l'abîme du cosmos. Et il m'a juste regardé car il n'y avait aucune hésitation pour lui, alors que pour moi il n'y avait pas eu d'impression de sécurité pendant longtemps.

- Tu l'as utilisé? On dirait que tu l'as utilisé.

Je ne pouvais rien dire. Bien que la bête soit derrière les barreaux, il semblait être le gardien et moi le pauvre prisonnier. Son rire maniaque brisa à nouveau le silence, formant en moi les mêmes spasmes familiaux, mais il ne s'arrêta pas et pourquoi s'arrêterait-il de rire de luxure alors qu'il savait qu'il me poussait de plus en plus profondément dans l'abîme de mon malheur.

- Je savais, je savais ! Je savais que vous l'utiliserez, ah, et quand j'avais peur que ce soit ennuyeux... ha, vous êtes si prévisibles et pourtant si intéressants. Embarrassant, drôle embarrassant.

On m'a souvent dit que le regret est une action si insignifiante et une solution simple. Mettre toujours n'importe quelle action sous le mot "si" cela avait toujours été une excuse pour l'échec de mes actions. S'il ne m'avait pas envoyé dans la cellule de l'enfer, si je n'avais pas rencontré Styx, si je n'avais pas cédé à la curiosité de découvrir ses secrets, si cela n'avait pas été le miroir... Si quelqu'un avait demandé quelle avait été ma plus grande peur, j'aurais ri de manière irrespectueuse face à la mort, et maintenant j'en étais venu à craindre un miroir, car cela me faisait aussi craindre moi-même. Styx n'avait même pas attendu un mois pour qu'il me présente sa grande offre, qui, prétendait-il, m'aurait partagé ses connaissances qu'aucun être humain n'avait jamais eu. Je savais depuis le début que son intention n'avait jamais été de cacher ses secrets, mais de les garder comme ses armes, et il n'avait pas

l'intention de tendre la main à quelque bien. Il était plus que clair que tant qu'il n'y avait aucun avantage pour lui, il ne prendrait même pas la peine de parler. Au lieu de cela, j'ai renoncé à peser mes mots parce que je ne pouvais pas deviner la raison et le but de ses actions. J'ai donc cédé, en partie parce que comme lui, l'ennui m'avait fait envisager toute offre susceptible de susciter un intérêt pour moi. Il m'a tendu un miroir cassé derrière les barreaux. Je le regardai alors avec intérêt, mais il ne m'envoya rien de plus que son sourire habituel. "Vous saurez si vous l'utilisez. Regardez vos amis dehors, abandonnez l'idée de vivre avec eux si vous décidez de découvrir ce que le miroir peut faire. Tout comme vous ne pouvez pas vivre parmi les monstres, ils ne peuvent pas vivre à côté d'une bête."

Les mois passaient avec moi fixant mes soirées dans le petit morceau qui reflétait mon visage écarlate et fatigué et aussi avec moi disant bonjour à mes amis à qui je cachais le morceau de malédiction que je portais avec moi.

- Je pensais que vous les explorateurs aimiez jouer avec le surnaturel. Que s'est-il passé, vous n'aimez pas du tout mes miroirs?

- Pourquoi voudriez-vous créer quelque chose qui reflète les secrets les plus horribles d'un homme. Pourquoi quelqu'un vivrait-il pour connaître l'horrible, pour ne plus pouvoir regarder qui que ce soit dans les yeux sans voir les pensées les plus horribles et tous les maux d'un être qui souffle. Au final, vous ne pouvez pas du tout vivre sans perdre la tête, sans vouloir que tout ce qui vous entoure disparaisse.

- Parce que la vérité est morale. Moche, mais beau dans sa moralité, et c'est ce que vous, les gens, avez dit.

Pour la première fois, je le regardais avec haine et sans peur, avec un ressentiment pour le plaisir produit par ma folie.

- Et pourquoi l'as-tu amené ? Pourquoi me l'as-tu donné? Et n'osez pas dire moralité, car vous ne savez pas ce que veut dire moralité!

- "C'est comme tu sais", rit-il mélancoliquement. Honnêtement, je ne suis pas venu ici pour être bon, même pas proche. Pourquoi je choiserais de perdre mon temps à essayer d'être bon alors que je n'ai jamais connu la bonté. Et de tous, pourquoi serais-je avec un homme dont sa race n'a jamais apporté de joie à ma race.

- Alors pourquoi? Pourquoi, pourquoi, pourquoi!? Si vous ne vous souciez du sort de personne, si votre mort ne vous intéresse pas, tout comme les autres ne vous émeuvent pas, si vous n'avez aucun but, si vous ne voulez pas vous venger, alors que voulez-vous ? Pourquoi j'ai dû payer tant de souffrance et de folie!?

C'était l'histoire que Styx m'avait racontée pendant quelques jours. L'histoire du vieux maître du miroir avait été racontée à la première personne

comme s'il était l'homme et son ami la bête, comme s'il était ravi d'être un homme. L'ancien malheureux avait été changé depuis quelques mois, sciemment hospitalisé dans un sanatorium, et on n'avait plus entendu parler de lui au laboratoire. Si vous l'aviez demandé à ses collègues, ils auraient à peine su qu'il avait été parmi eux un «dompteur de bêtes» qu'ils avaient glorifié. Le fait qu'il soit devenu fou ne les avait pas du tout gênés, ils avaient même jugé utile de continuer l'enquête, alors ils m'avaient amené à sa place, et après moi d'autres et d'autres viendraient, jusqu'à ce que une fois que je prendrais place à sanatorium. Si vous y réfléchissez, il n'y avait aucune différence entre Styx et ces gens, toutes ces bêtes torturent par ennui et curiosité.

«Tu essaieras le miroir à la fin?» m'a-t-il demandé avec des yeux curieux.

- Comment pas! J'aimerais les essayer tous les deux, peut-être qu'on se ressemble... Je lui souris, l'air amusé par ses yeux, ils ressemblaient aux miens...

MUNTEANU MAGDA
LICEUL TEORETIC „VASILE ALECSANDRI”, IAȘI
CLASA A IX-A, PROF. COORD. GAZZI DUMITRINA

Le miroir

Je suis Alice Rosier, j'ai dix-neuf ans et j'ai vécu presque toute ma vie sans miroirs. J'ai grandi dans une toute petite ville isolée près des montagnes. Les gens de ma ville croyaient que les miroirs invoquaient le diable, donc c'était comme une loi municipale de ne pas avoir de miroirs dans votre maison. Et je sais que cela peut sembler extrêmement étrange, mais nous nous sommes adaptés à ce mode de vie.

Je n'ai jamais quitté ma ville quand j'étais enfant parce que mes parents n'avaient pas beaucoup d'argent, mais le jour de mon dix-huitième anniversaire, ma mère m'a fait m'asseoir et m'a offert mon cadeau. Elle a dit que c'était un ancien héritage familial d'avant que mes arrière-grands-parents n'emménagent dans cette ville. C'était un beau vieux miroir. J'étais choquée. Ma mère m'a dit que chaque femme Rosier avait ce miroir le jour de son anniversaire et qu'à partir de maintenant, il était de mon devoir de le protéger et de le transmettre à la génération suivante.

Cette année-là, je suis allée à l'université. J'ai travaillé très dur toutes mes années de lycée et j'ai obtenu une bourse dans une très bonne université

dans une grande ville. Arrivée là-bas, j'ai commencé à devenir très curieuse à propos de ce miroir que ma mère m'avait donné alors j'ai fait beaucoup de recherches dessus, mais je n'ai pas vraiment trouvé quoi que ce soit sur Internet. Alors un de mes amis m'a dit d'aller à la bibliothèque de la ville et là, j'ai trouvé un livre entier qui avait un miroir exactement comme le mien sur la couverture. Je l'ai ramené à la maison et j'ai commencé à le lire. J'ai été assez déçue quand j'ai commencé à lire le livre et j'ai réalisé que c'était juste un roman qui avait quelque chose à voir avec un miroir magique, je suppose que c'était une coïncidence que mon miroir ressemblait à celui de la couverture. Après, j'ai même demandé à mon professeur d'histoire s'il avait vu quelque chose de similaire ou s'il en savait quelque chose, mais malheureusement, ce n'est pas le cas.

J'ai arrêté de chercher pendant un moment et je n'y ai pas pensé pour pouvoir me concentrer sur l'université jusqu'à la fin du semestre lorsque toute ma classe est partie en voyage au musée du Louvre à Paris et pendant que je papotais, j'ai trouvé le miroir dans mon dortoir et quelque chose m'a dit de l'apporter avec moi. Alors, je l'ai fait. J'étais très enthousiaste pour ce voyage parce que j'aime l'art et je cherchais aussi à passer du temps avec mes copains en dehors de la classe.

Après quelques heures de bus, nous sommes finalement arrivés à notre hôtel, nous nous sommes installés et le lendemain, nous sommes allés au musée. J'ai admiré les belles œuvres d'art et tout à coup quelque chose est tombé de mon sac. C'était mon miroir et lorsque je le ramassais, un des membres du personnel du musée a reconnu mon miroir et m'a pris à part. Il a été très surpris et m'a demandé d'où venait le miroir. J'ai dit que de ma mère parce que c'était un héritage familial. Il avait l'air encore plus choqué quand j'ai dit ça. Je lui ai demandé ce qu'il en savait. Il m'a dit que mon miroir faisait partie de la collection royale et que le miroir avait été perdu il y a environ cent ans. Personne ne savait où était le miroir et qu'il n'avait pas de prix. J'étais choquée de ne pas comprendre comment mon arrière-grand-mère avait un miroir de la collection royale. L'avait-elle volé ? Faisait-elle partie de la famille royale ? Faisais-je partie de la famille royale ? J'avais tellement de questions et la seule personne qui pouvait peut-être y répondre c'était ma mère.

Cette nuit-là, je suis montée dans un train et je suis rentrée directement dans ma ville natale pour parler à ma mère. Au début, elle était très hésitante et faisait comme si elle ne savait pas vraiment de quoi je parlais. J'ai beaucoup insisté. Je l'ai finalement amenée à me dire le grand secret de famille et la raison pour laquelle mes arrière-grands-parents avaient déménagé dans ma ville natale.

Apparemment, mon arrière-grand-mère était la fille de la reine et du roi de France et elle est tombée amoureuse de mon arrière-grand-père. Ses parents n'étaient pas d'accord avec leur mariage, alors ils se sont enfuis dans cette petite ville et la seule chose que ma grand-mère a emporté de sa vieille maison c'était le miroir qui lui rappelle son passé.

PUȘCALĂU DELIA COSTINA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. GHIUȘ ELENA

Le miroir du temps

Je ne me suis pas encore présenté, je suis Cristian, un adolescent orphelin de 17 ans, qui reste avec ses grands-parents, lutte contre la douleur du passé et lutte pour attraper demain. Mes parents sont morts dans un accident de voiture, alors que je n'avais que 8 ans et que j'ai dû prendre le fardeau de ma vie entre mes mains depuis. La seule chose que j'avais après moi, c'était mon miroir. Le miroir qui me rappelle ce que j'ai vécu et ce que j'arriverai si je n'abandonne pas. A cause du traumatisme subi par la perte de mes enfants, j'ai oublié mon humble existence, jusqu'à ce que, dans le sac de ma mère, je trouve un petit miroir. J'ai regardé dedans et pendant que je clignai des yeux, j'ai vu toute ma vie et ma mort possible dans le nombre de séquences déchirantes. Ma mémoire est de courte durée, ironique étant que je n'ai pas la maladie d'Alzheimer, ce qui me pose encore plus de questions. Chaque fois que je veux déchirer un autre morceau de mon âme brûlée sur le bûcher, je jette un coup d'oeil dans le miroir, je dis une fois et une heure et cela me montre ce qui s'est passé. Je n'ai jamais été curieux de savoir comment cela est possible, mais j'ai profité du fait lui-même. Ce n'est pas un plaisir de voir certaines choses, mais qu'est-ce qu'il faut répondre quand les gens me demandent souvent qui je suis et d'où je viens?! Ma mémoire vous tient pendant environ 12 heures, puis j'oublie à nouveau qui je suis, ce que j'ai fait toute ma vie. Toutes les 12 heures, je suis conditionné par le miroir, je regarde, ça me rappelle tout ce qui me broie. Je suis pratiquement enfermé dans une boucle temporelle, sans issue.

Je connais Selena depuis trois semaines, je l'ai rencontrée à un célèbre concert du carnaval de la ville. Depuis ce jour, je sais que c'était le coup de foudre. Elle est la seule chose dans ma vie dont je me souviens sans miroir, nos souvenirs sont profondément passés dans mon âme et mon esprit.

-Salut, Selena! Tu m'as manqué! Une fleur pour une fleur!

-Salut, Cristian! Tu m'as manqué aussi! Merci, c'est une rose extrêmement belle!

- Qu'est-ce que tu veux qu'on fasse ce soir?

- Étant donné que c'est la pleine lune, il serait agréable d'aller au bord du lac et de l'admirer, nous discutons encore. Qu'est-ce que tu en dis?

- Et ou des idées super.

C'est comme s'il avait lu mes pensées, déjà l'atmosphère est romantique, il suffit de lui dire ce qui se trouve sur mon coeur. Mon Dieu, s'il te plaît, sois avec moi ce soir! Nous avons marché, regardé les étoiles, parlé de rêves et d'espairs. Cela fait 11 heures, mon Dieu, il est temps de lui dire ce que je ressens.

Tu vois, Selena, devrais-je dire au coucher du soleil entre nous que chaque élève me fait mal?

- De quoi parlez-vous?

- Eh bien, on ne sait que depuis trois semaines, mais dès que je t'ai rencontré, je suis tombé fou. Je te rêve et tu es la seule chose qui me motive. Selena, je ne sais pas grand-chose de toi, je connais à peine ton nom, ta rue et que tu vis avec ta tante, mais j'ai l'impression de te connaître toute ma vie. Tu me bats la poitrine! Je ne sais pas si c'est réciproque, mais je ressentais à tout prix de vous le dire!

- Cristian, c'est merveilleux ce que tu me dis, juste comme..

Puis son alarme sonne sur son téléphone et ajoute à la hâte:

- Je dois partir, de toute urgence. Nous laissons la discussion à une autre date!

- Selena, attends! Et il s'est enfui en me laissant seul. Mon monde s'est effondré, je sentais une piqûre dans tout mon corps. Il ne savait pas comment me rejeter? A-t-il eu peur de ce que je lui ai dit? Aller la chercher? Mon Dieu, s'il te plaît, donne-moi un signe!

Je m'assis sur un banc et je regarde le lever du soleil. Je vais aller la chercher, je mérite des réponses. Je ne peux pas accepter qu'il m'ait laissé derrière lui, après que je lui ai avoué ce qui me ronge le plus. Elle était tout ce qui me maint en vie. Je cours précipitais vers sa maison, elle était à sept miles. Il a probablement pris un taxi, mais je n'ai plus le temps de chercher ça, j'y vais bientôt. Je ne fais même pas 2 km et une voiture s'arrête près de moi. Je lui dis avec douleur dans ma voix:

Pourquoi es-tu parti comme ça? S'il vous plaît, soyez honnête avec moi, j'ai besoin d'une explication pure.

- On doit parler, on peut s'assier sur un banc? C'est beaucoup à digérer.

- Allez, il y en a un à 50 mètres d'ici!

- Ecoute, Cristian, ma vie est compliquée. Je ne t'ai jamais parlé de moi, parce que je ne sais pas exactement ce qui m'arrive non plus. Je reste avec ma tante depuis que j'ai 8 ans. On dit que mes parents sont morts dans un accident de voiture. Ma mémoire est de courte durée, je dois regarder toutes les 12 heures pour me rappeler qui je suis. Je sais que ça te semble fou, mais je te jure que je ne ment pas. Et je ressens la même chose que toi, je ne peux pas te sortir de l'esprit, mais j'avais peur d'extérioriser mes sentiments.

- Impossible... C'est ça?

- Maintenant, je suis plus que sûr. Ce n'est pas une coïncidence. Nous devons savoir quelle est la vraie histoire derrière ce cirque.

- Je propose de fouiller la maison de tes grands-parents, peut-être qu'ils ont des documents cachés à ce sujet.

- J'approuve, certainement quelque chose, comment petit devons-nous trouver.

Nous sommes partis tous les deux confiants et heureux, ils nous lient une chose de plus et c'était vraiment incroyable. Nous entrons dans la maison facilement, en montant les escaliers de l'allée. Mes grands-parents n'étaient pas à la maison, donc nous avons beaucoup de temps pour fouiller le pont pour trouver des preuves.

- Selena, cherche dans l'aile ouest et je regarde dans l'est, c'est plus facile comme ça. On cherche des journaux il y a neuf ans.

- D'accord, dit-il.

- J'ai trouvé une nouvelle ici!

- Qu'est-ce qu'il dit?

- „Un accident de voiture s'est déclaré vers 12h le 9 mai. Les victimes totales sont inconnues, un seul petit garçon a été trouvé dans une voiture dans un état d'incotance. La voiture dans laquelle se trouvait le petit homme aurait transporté 3 autres membres, qui auraient fui les lieux.

- Oh mon Dieu ! C'est possible que ce soit toi?

- Plus que je ne le suis sûrement! Allez le 9 mai, je sais qu'il y a des endroits douteux où il aurait pu se cacher et peut-être y trouver plus de réponses.

J'ai l'impression que mes parents sont en vie et comme un indice, je vais certainement le trouver là-bas. Mais je ne comprends pas tout le lien de Selena dans toute cette histoire! Oh, quel gâchis...

Je suis parti pour cette rue dans un taxi, mes jambes tremblaient et je ne me sentais pas capable de marcher seul. Selena me serrait la main et m'encourageait avec toutes sortes de mots, qui ont fait fondre mon coeur. Je descends du taxi et je regarde partout, un ancien hôpital de fous abandonné est juste autour du coin.

- Selena, allez-y!

À l'entrée de l'hôpital, il y avait une porte attachée avec une simple latte qui ne donnait rien à soupçonner. Je partage avec Selena par portions, pour faciliter notre travail. Sur l'aile nord de l'hôpital, ça ne semblait pas être quelque chose, mais dans le sud, où je suis maintenant, il y a un sous-sol.

C'est là que je devrais d'abord vérifier. Je descends les escaliers sans faire de bruit. Voir et ne pas croire, au sous-sol, une porte métallique avec un code de haute sécurité menait à une autre pièce. Je ne savais clairement pas décoder ça. Quand je vais m'approcher, l'alarme a sonné et la porte s'est ouverte. Une femme dans la quarantaine sort chaume, tout rouge au visage et me dit:

- Cristian? Qu'est-ce que tu fais ici? Comment nous avez-vous frappés?

- Je prétends que vous me connaissez depuis mon nom. C'est peut-être toi qui m'as donné la vie. Je ne peux pas t'appeler maman, tu ne m'as pas élevé et tu m'as abandonné comme un chien.

- Je peux vous expliquer, entrez et assiérez-vous. Quand tu avais 7 ans, j'ai ouvert un labo ici avec ton père. Cette machine là-bas a fait un miroir magique pour vous rendre des parties de votre mémoire toutes les 12 heures.

- Votre mémoire ? Qui d'autre est impliqué?

- Ta soeur, Selena.

- Attends, Selena est ma soeur?

- Oui. Pour en revenir, nous avons dû vous abandonner pour que nos expériences se déroulent par le livre. Nous ne voulions pas cela, mais bien que vous soyez ici maintenant, je peux tester en direct sur vous.

- Je ne laisserai pas ça arriver.

Je prends mon coeur dans mes dents et je donne à ma mère le siège sur la tête, je cours vers la machinerie pour la gâcher pour détruire ces miroirs. Je peux dans un coin de la pièce une bouteille d'essence, la jeter sur l'invention et la mettre le feu. J'ai senti tout le corps libérer une énergie et tout à coup je me suis souvenu toute ma vie. L'effet a disparu et enfin je suis libre.

- Cristian, qu'est-ce qu'il y a ici? Qui est la femme en bas et pourquoi une machine brûle-t-elle là-bas?

- C'est maman, la femme qui nous a abandonnés et nous a fait des expériences. Nous sommes frères et enfin, nous sommes libres et notre mémoire revient à la normale!

Je n'ai jamais pensé qu'il pourrait y avoir une telle aventure dans ma vie. J'ai Selena, ma soeur et je la protégerai toute ma vie, mes parents resteront en prison pour ce qu'ils ont fait et je serai libre de vivre ma vie tant rêvée, sans crainte ni induire en erreur un miroir!

Je suis enfin libre et heureux!

**ȚIBĂNESCU MARIA-CĂTĂLINA
LICEUL TEORETIC „VASILE ALECSANDRI”, IAȘI
CLASA A IX-A, PROF. COORD. GAZZI DUMITRINA**

Mon miroir à moi

Un miroir est une autre réalité de nos vies. Peut-être que les gens autour de nous nous font aussi croire que notre reflet dans le miroir semble différent de notre vraie personne. C'est peut-être comme ça que tout a commencé, nos insécurités, nos impressions et nos versions.

Cela s'est également produit dans mon cas. Depuis que je suis enfant, j'avais l'habitude de recevoir des commentaires sur mon apparence physique de toutes parts, mais je ne pense pas que cela m'affecte à l'avenir. J'étais petite, j'avais peur de m'imposer, car je pensais que ce serait pire. J'avais peut-être raison, peut-être pas... Personne ne sait jamais exactement ce qui est le mieux. Ma plus grande erreur a été de les laisser me juger et de laisser leur marque sur moi: Je ne devais rien faire à ce sujet. Au fil des années, j'ai commencé à grandir, à mûrir, bref j'ai commencé à devenir la personne qui devrait être seule avec des droits sur moi et qui saurait tout ce qui est le mieux pour moi.

Pendant, en commençant par le début, tout a commencé vers l'âge de 3 ans lorsque mes parents ont décidé qu'il valait mieux pour eux de prendre des chemins séparés. Je sais qu'à cet âge je ne réalisais pas ce qui se passait, mais ne voyant pas mon père depuis si longtemps, j'ai commencé à perdre confiance même dans les personnes les plus proches. Certains peuvent se demander ce que le fait que je ne fasse pas confiance aux gens autour de moi a à voir avec la confiance qu'ils me font. Bon, je fais confiance aux gens en fonction de la confiance en moi-même, qui n'est pas très présente dans ma vie.

Après le divorce de mes parents, de mauvaises choses sont apparues à la maternelle ou dans mes groupes d'amis à l'époque. Je commençais vraiment à me sentir exclue et j'en étais très contrariée. Disons simplement que ces choses ne me dérangaient pas tellement, mais quand j'ai commencé à aller à l'école, chaque enfant me parlait de ses parents, de la façon dont les garçons jouaient avec leur père et de la façon dont les filles étaient protégées par lui. À ces moments-là, j'ai commencé à réaliser à quel point les choses autour de moi m'affectaient et j'ai commencé à me regarder dans le miroir comme une autre personne. En grandissant, les méchancetés entre filles ont commencé, soit l'une est plus belle que l'autre, soit l'une est plus intelligente que l'autre ou l'une est plus heureuse que l'autre. Étant une personne qui apprécie toujours tout ce qui est beau en chacun, j'ai commencé à me comparer et à

découvrir qu'elles sont de meilleures personnes, plus belles et plus heureuses que moi. À ce moment-là, mes insécurités ont commencé à empirer.

A un moment, la chance m'a frappée et j'ai trouvé les plus belles personnes, aussi bien physiquement que mentalement. Ils m'appréciaient, ils m'aimaient et ils m'ont toujours soutenue quand j'en avais besoin. Ainsi, lorsque je me regarde dans le miroir, vraiment pour la première fois j'ai tendance à trop m'analyser et même à voir mon passé derrière moi. Même si ce n'était pas un passé aussi beau que celui des autres, je pense que, sans lui, je n'aurais pas été la même personne en ce moment.

C'est vrai, même maintenant, quand je me regarde dans le miroir, je vois mes défauts, mais je me souviens que mon miroir consiste non seulement dans mon corps, mais aussi dans mon âme. Je ne dis pas que j'ai l'âme la plus pure, mais je sais que c'est une bonne âme, pleurnicharde, mais une bonne. Je sais que je ne blesserais jamais personne intentionnellement, même pas moi-même. Je donnerais n'importe quoi pour que mes proches soient toujours heureux. Je me regarde toujours dans le miroir et j'analyse ce que je vois et je me rends compte que je suis une bonne personne qui aime aider, écouter et aimer. Je me demande parfois comment les autres me voient. Est-ce qu'ils me voient comme une bonne ou une mauvaise personne, une personne belle ou laide? Je pense à toutes sortes de choses parce que j'aime être appréciée, aimée et prise au sérieux.

C'est mon miroir, avec de bons et de mauvais côtés, pesantes ou légères j'ai réussi à arriver jusqu'ici, à mon apogée - je pense.

**VIZITIU ALIN-ȘTEFAN
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI”, BACĂU
CLASA A XI-A, PROF. COORD. ARMINIA AURA**

Igor l'aveugle

C'était une journée d'hiver, Igor avait maintenant dix-neuf ans, il avait neigé toute la nuit et, pendant la matinée, le gel avait transformé la route en un véritable patinoire. Capucine allait joyeuse à l'école. Elle passait devant la boulangerie, comme chaque matin, pour me voir, je veux dire pour voir Igor, mais ce matin-là Igor n'était pas à la fenêtre, il avait été enfermé dès le soir dans la cave car il s'était disputé avec Freud. Capucine ne comprenait pas ce qui se passait, c'était la première fois quand Igor n'était pas à la fenêtre, elle a donc continué son chemin tout en espérant qu'il allait venir et criait après elle. Elle a fait quelques pas vers l'école et finalement Igor est apparu à la fenêtre, il a réussi à sortir de la cave et a monté dans sa chambre pour

appeler Capucine. Capucine s'est retournée vers la boulangerie, elle était perplexe, c'était la première fois depuis l'incident de l'épicerie quand Igor lui parlait, mais elle a tout de même fait un pas sur la route, un pas de trop...

Au même moment, Freud partait vers l'épicerie avec son petit camion, il a démarré, mais le frein ne marchait plus et comme la route était gelée, il a pris de la vitesse et quand Capucine est apparu en face de son véhicule, il n'a rien pu faire et il a percuté Capucine... Igor n'arrivait pas à le croire, il a commencé à hurler de douleur et à pleurer comme une madeleine... il est descendu en un souffle et s'est jeté sur Capucine, tentant de la resuscitée... mais en vain... c'était trop tard... elle était morte... plus aucune trace de vie dans ses lèvres et son cœur... après lui avoir donné un dernier baiser d'adieu il s'est levé et s'est dirigé furieux vers Freud. Il lui a crié en face «Tu vois ce que tu as fait? Tu as tué ce que j'aimais le plus sur terre! Je te hais!»... c'était la première fois quand il osait lui parler comme ça et il se sentait si bien... Les minutes suivantes lui ont changé la vie. Avec le sang de Capucine sur sa chemise, et le sourire sur les lèvres, il a saisi un couteau, l'a soulevé au-dessus de la tête de Freud et l'a enfoncé exactement dans le cœur de son père tout en hurlant «Je te hais! Je te hais!»... La tentation était si forte qu'il n'a pas pu s'arrêter, il l'a retiré et l'a enfoncé encore une fois, et encore et encore et chaque fois plus fort et plus fort... il se sentait si libre... si fort... si humain... tout ce qu'il n'avait pas pu être toutes les dernières années à cause de lui... il l'a poignardé si fort qu'il a défigurait son propre père. Quand il s'est rendu compte de ce qu'il venait de faire, il a commencé à rire aux éclats, il ne pouvait plus s'arrêter, il était enfin heureux...

Il s'est retourné vers les vitrines de la boulangerie et a vu sa propre réflexion, il était plein de sang, le couteau dans la main droite et les deux cadavres à côté de lui: son père et Capucine. Il avait honte maintenant, il voulait se cacher, disparaître à jamais, mais avant de partir il a voulu ramasser les deux cadavres pour les garder juste pour lui... se rappeler toute la vie ce moment si libérateur... il a soulevé son père et la posé sur son épaule et s'est précipité vers Capucine mais, tout d'un coup, il a entendu la voie du chérif du village qui l'a effrayé, il ne savait pas quoi faire...son instinct lui a hélas ordonné de fuir et il a commencé à courir vite, si vite que le chérif lui a perdu la trace, mais il a laissé le corps de Capucine dépourvu de vie sur le trottoir. Il fuyait mais il ne savait pas où il allait, il voulait juste s'évaporer, même mourir, il se haïssait maintenant car encore une fois il n'avait plus personne. Il avait vingt ans et aucun avenir en face... tout était perdu pour lui... il pensait... mais sa vie ne faisait que commencer. Des jours de jeûne et de gel ont suivi mais il a résisté...il a voulu même assister aux funérailles de Capucine mais il a eu trop honte, car il n'a pas pu l'emporter avec lui... la sauver... la garder juste pour lui...

Avec les dépouilles défigurées de Freud il a cousu un ours en peluche qu'il a rempli de paille et qu'il a mis dans son sac à dos pour garder près de lui son plus grand ennemi, le regarder dans les yeux de temps en temps et lui dire tout ce qu'il n'a jamais pu lui dire... une sorte de vengeance... qui lui apaisait l'âme et lui faisait oublier la souffrance et la douleur dues à la perte de Capucine...

Igor n'a plus pu se contrôler, il a attrapé une branche de parterre et l'a jeté dans la tête du pauvre monsieur qui passait tranquillement devant lui. Le passant ne savait pas ce qui se passait et, étourdi, il s'est tourné vers Igor pour voir d'où est venue la branche. Igor a fait quelque chose d'impensable, il s'est levé, a pris un billet de cinq euros, a regardé son père droit dans les yeux et lui a posé une seule question «Veux-tu jouer avec moi?». Et après cela il l'a attrapé par la tête, lui a enfoncé le billet dans la bouche et l'a obligé à l'avalier. Finalement, le bonhomme s'est étouffé sous les yeux de Igor qui ne pouvait pas s'arrêter de rire... il était si bien dans sa peau... il avait enfin découvert ce qui le rendait heureux... tuer...

Ce qui à commencer ce jour-là, n'allait pas se terminer aussitôt, une fois tombé dans la marmite, on n'y ressort qu'après beaucoup de temps. Il a continué à prendre des vies, une par jour, deux ou même trois. Il était devenu célèbre. Tout le monde avait peur de lui mais personne ne savait à quoi il ressemblait car il prenait soin de toujours changer d'habits et de place, même s'il ne faisait ses victimes que sur l'avenue principale. On le surnommait Igor le terrible et il adorait ça. Il attaquait toujours d'après le même schéma, il allait sur le grand boulevard de la ville et il attendait jusqu'à ce que son père apparaisse (des jours il pouvait apparaître plusieurs fois dans la même journée, juste pour lui faire des farces ou pour le rendre fou et lui, chaque fois, il ne pouvait pas résister à la grande tentation de le tuer, de lui faire payer toutes ses années qu'il lui avait dérobé et surtout son grand amour, Capucine), il le regardait droit dans les yeux et lui posait la question «Veux-tu jouer avec moi?» et après, avec un grand sourire sur les lèvres, il lui arrachait la vie.

Tout cela a continué jusqu'au jour quand, sur le grand boulevard est apparue Capucine et non son père. Il ne riait plus, il pleurait même, mais de joie, il s'est jeté immédiatement à ses pieds et l'a imploré de lui pardonner parce, à cause de lui, son père lui avait enlevé la vie. Capucine ne m'a pas répondu... je veux dire ne lui a pas répondu... et elle a continué son chemin. Je n'arrivais pas à le croire... elle m'ignorait tout simplement... elle, mon âme sœur... je ne savais pas quoi faire... elle s'est éloignée de plus en plus de moi... je sentais que j'allais la perdre... encore une fois... je ne pouvais pas la laisser partir... j'ai donc décidé de la garder juste pour moi, comme j'avais fait avec mon père il y a des années de cela. Je me suis approché d'elle, je l'ai attrapée par les hanches, je suis grimpé sur elle, elle a trébuché (comme

au bon vieux temps) et elle est tombée... elle était si rouge, probablement d'émotion car elle ne m'avait plus vu depuis si longtemps, j'ai commencé à l'embrasser et à la serrer si fort que nos deux corps et âmes sont devenus un tout... elle devenait de plus en plus rouge... ma couleur préférée... la couleur du sang... Après avoir donné son dernier souffle, je l'ai soulevée et l'ai emportée à la maison à côté de Freud... elle a subi le même traitement que lui... mais elle a été plus sage que lui car elle a aimé ça... elle a voulu depuis le début être avec moi mais Freud ne nous a jamais laissés et maintenant il est un petit ours en peluche...

Ce soir-là j'étais vraiment très fatigué... je ne suis même plus sorti pour trouver ma nouvelle victime... je suis juste rester sur mon fauteuil devant la cheminée en admirant mes deux trophées: mon plus grand ennemi, Freud, et mon grand amour, Capucine, l'un à côté de l'autre. Après avoir pris mon diner, je suis allé faire un bain chaud et pendant que je me rasais, je me suis coupé sous le nez. J'ai essayé d'arrêter le sang avec un mouchoir mes rien ne faisait l'affaire. J'ai donc essayé de me tamponner les lèvres avec une serviette en me regardant dans le miroir. En ce moment, quelque chose m'a heurté, dans le miroir... ce n'était pas mon visage... mais celui de mon père... il avait les mêmes cheveux bruns, la même moustache, le même nez pointu, les mêmes lèvres rugueuses et les mêmes yeux verts. Je me transformais en lui... il arrivait à me hanter même en étant empaillé... je sentais que j'allais péter un plomb... je ne pouvais plus me contrôler... je suis allé dans le salon sans attendre, j'ai attrapé Freud et je l'ai étranglé et je l'ai jeté dans le feu, après je l'ai ramassé et je l'ai jeté encore une fois et encore une fois, jusqu'à ce qu'il n'ait plus d'air comme il me faisait à moi pendant mon enfance quand il revenait ivre du village...

Et puis, je suis allé dans la salle de bain, devant le miroir et j'ai commencé à couper et à arracher tout ce qui n'était pas à moi, j'ai commencé par les cheveux, je les ai tous coupés, me laissant chauve, après la moustache pour en finir en me coupant le bout du nez et des lèvres et en m'arrachant l'œil droit... il ne me restait plus que l'œil gauche et avant de faire cela j'ai regardé encore une fois ma Capucine... elle était si belle... mais pour un petit moment ses cheveux sont devenus blonds... Ce n'était pas ma Capucine? J'ai eu tort? Peu importe... peut-être tout est dans ma tête... C'est bien elle...

Je suis retourné devant le miroir, j'ai pris le couteau dans la main et je l'ai dirigé vers mon œil gauche... et, juste avant de l'enfoncer dedans, quelqu'un a appuyé sur la sonnerie et a frappé à la porte. J'ai essayé de l'ignorer, mais il n'abandonnait pas. Finalement, il a brisé la serrure et est entré dans mon appartement en criant «Police! Mains en l'air!». Quand j'ai entendu ces mots, j'ai pris le couteau et j'ai brisé mon dernier œil, la dernière chose que j'ai vu étant le visage du policier... celui de mon père... j'ai cédé,

je suis tombé sur mes genoux et j'ai commencé à crier et à me poignarder jusqu'à ce qu'il m'arrête. Il a appelé une ambulance et ils m'ont emmené à l'hôpital mais ils n'ont rien pu faire pour mes yeux.

Après être sorti de la thérapie intensive j'ai été déplacé dans une prison «pour personne spéciale », toutes les personnes internées ici ont des sacrées problèmes... mais moi je suis ici injustement car je n'ai aucun problème... ils n'ont même pas voulu me laisser emmener ma petite Capucine, ils m'ont juste jeté Freud dans la cellule... en croyant que c'est mon ours de peluche... quelle bande d'ignorants...

Maintenant, au moins j'ai la paix, je passe mes journées enfermée dans ma cellule en faisant des aller-retours entre le lit et la toilette... la nourriture et infecte... et je ne peux même pas voir la lumière du soleil... je pense que la vie n'a aucun sens si tu ne peux pas voir la beauté que t'offre chaque jour... Je sais qu'un jour je sortirais d'ici... le docteur Spirnof dit que j'ai causé beaucoup de souffrance et que j'ai tué beaucoup trop de personnes innocentes pour pouvoir sortir un jour d'ici et la sœur Catherine pense que je suis un criminel... mais moi je n'ai tué que deux personnes... mon père... qui est loin d'être une personne innocente... et Capucine... qui me l'a demandé... pour elle je pourrais aller jusqu'en enfer et je pourrais même donner ma vie pour la revoir juste une seule fois... C'est la plus grande erreur de ma vie... le fait que je ne l'ai pas tuée quand elle était plus petite pour la garder juste pour moi, pure et parfaite... Hélas, maintenant je ne peux plus la voir, mais je ne regrette rien... quelque chose me console cependant... car j'ai réussi... après les douze fois quand je lui ai enlevé la vie et après que je me sois arraché les yeux... j'ai enfin réussi à me débarrasser de lui... j'ai réussi à ne plus le voir... car je le hais.

Et me voilà maintenant avec vous, mes futurs meilleurs amis, n'est-ce pas? Donc je vous demande encore une fois, voulez-vous jouer avec moi?... hi... hi....

LIMBA GERMANĂ

COLȚĂNEL ILINCA TEODORA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AL. I. CUZA”, BACĂU
CLASA A IX-A, PROF. COORD. PĂDURARU MĂRIUCA

Realität ist Fiktion

In einem Garten mit hellen Rosen, in dem die Delikatesse in der Luft schwebt, repräsentieren die Farben ihre Reflexion, das Rote bedeutet Empfindlichkeit, das Lila symbolisiert Gleichgültigkeit und das Blau spiegelt den Frieden und die Intellektualität. Aber Reflexion sagt nicht immer die Wahrheit. Dein Spiegel kann einen Tropfen Lügen haben das wird dich langsam verändern.

Unsere Auge sind unter unserer Persönlichkeit verborgen. Dies sind die wahren Spiegel der Seele. Das Aussehen ist die schönste Geste, die imaginäre Umarmung. Du kannst es in meinen Augen sehen mit meinem Strahlen bestreut.

Dein Gesicht in zwei Farben, weiß und schwarz. Deine Reinheit wird für das Glück des Augenblicks gezeigt, aber in der dunklen Seite donnert der Kummer. In dem Moment, in dem du nur in Unheil versinkt, kann ich es sehen, weil der Spiegel deiner Seele wird gezeigt.

Dein Lächeln ist wie eine Maske, der Spiegel der Lüge und gibt und Schein, zeigt das Spiegelbild in der Realität. Und wenn du zu deinem Herzen zurückkehrst, dankt du warum du dies getan haben.

Wenn ihr Spiegel nach hinten gedrest ist, liegt der Fehler bei dich. Die Aufregung schließt dich ein und du fällst ind die Arme einer tiefen Traurigkeit, du haben sich auf ihre Persönlichkeit eingelassen.

Un wenn du von allen lebst, wirst du immer wissen, dass der Spiegel, dein Spiegelbild nicht nur ein Objekt ist, es ist eine grausame Wahrleit oder eine schöne Lüge.

PRIPON VICTORIA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „G. E. PALADE”, BUZĂU
CLASA A V-A, PROF. COORD. PRIPON ALINA ANNE-MARIA

Ein schlechter Plan

Es klang besser
Als ich beabsichtigt hatte,
Ich wollte
Nichts was passiert ist.
Wir existieren an einem anderen Ort,
In einer anderen Zeit
Und für einen anderen Zweck.

Aber das Böse ist vergangen
In unserer Welt
Und er hat unsere Pläne zerstört
Für eine bessere Zukunft,
Jetzt sitzen wir und weinen
In einer Ecke oder wir kämpfen
Gegen?

Mein Fluss ist der Spiegel,
Das Böse ist zurück,
Wir kämpfen nicht,
Wir bleiben...

Spiegel, zeig uns die Vergangenheit

Im Spiegel, wenn wir schauen
Wir sehen uns nicht,
Eine Illusion kann gesehen werden
Von einigen Leuten

Die einmal existierten,
Unsere Version aus dem Vergangenheit

Wir erkennen uns nicht,
Wir sind nur in der Zukunft
Und wir haben die Vergangenheit
In unserem Spiegel.

Und wenn wir es wissen
Wie sollen wir aussehen?
Uns zu sehen,
Wir weigern uns, es wieder zu benutzen
Der Spiegel, der uns vergisst
Und es umgibt uns...

See und Leben

Du bist ein Spiegel
Voller Bedeutung,
Fühlst du den See?

Mehr als je zuvor,
Jetzt sind wir vereint,
Wir sterben zusammen
Oder wir leben für immer
Hinter dem Leben.

Glaube an Dich
Und aus Fehlern lernen,
Du bist ein Spiegel
Und wir sehen nach
In ihm,
In Dir.

LIMBA ITALIANĂ

IONICĂ DARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICU ENEA”, BACĂU
CLASA A VIII-A, PROF. COORD. ROȘU LUCIA-CERASELA

Lo specchio

Penso che ad ognuno di noi capita d'avere dei ricordi mentre si guarda nello specchio e mi sembra un buon titolo per questo compito. Quindi decido di raccontarvi qualche episodio che mi è successo a scuola o nelle vacanze, sperando che riesco a farvi sorridere almeno per un attimo.

Inizio da "molto lontano", quando avevo appena compiuto quattro anni ed ero nel secondo anno di scuola materna. Eravamo quasi a metà giugno, i miei genitori avevano deciso di partire per le ferie, e non vedevo l'ora di metterci in viaggio. Vi devo anche dire che mi sono dimenticata di avvisare i miei che in classe ci sono casi di varicella. Arrivati a Milano Malpensa, con le valigie strapiene, ci imbarchiamo per un viaggio di quasi sei ore, verso Dubai, la città dei contrasti, vista da notte sembra una scala luminosa che sale verso il cielo. In questo meraviglioso posto abbiamo visitato dei luoghi stupendi, che non voglio descrivere per non vantarmi ma ne anche fare la modesta.

Il giorno dopo, per fare una "sorpresa" ai miei genitori ho trovato sul mio corpo dei puntini rossi capendo che mi sono portata anche la varicella in vacanza. Sono stata riempita di talco e pastiglie fino alle orecchie. Non sto a raccontarvi la discussione avuta dai miei con il personale medico della nave, visto che da qui si partiva verso Abu Dhabi in crociera (meno male che non si sapeva niente della pandemia e del Corona).

L'altro episodio del quale vi voglio raccontare è più recente, successo sempre in vacanza, e chiaro non potevano mancare i miei genitori. Dopo un paio di discussioni abbiamo deciso di partire in Singapore. Vi racconterò del giardino botanico di questa metropoli dove si trovano oltre 3000 specie di orchidee. Per gli amanti di questi fiori, può essere considerato un paradiso terrestre. Con stupore siamo venuti a sapere che ci sono fiori adottati dalle personalità di tutto il mondo (Andrea Bocelli, Angelina Jolie, Angela Merkel, Silvio Berlusconi). Le orchidee erano sistemate dopo il colore dei petali in vari paesaggi: archi, fontane, tende. Non sapevo dove guardare e quale fiore fotografare per primo. Questa esplosione di colori ti fa dimenticare dove ti trovi e non riesco a spiegare con le parole il profumo emanato da questi fiori.

Ma siccome dovevamo combinare qualcosa, se nò, non ci sarebbe stato nessun gusto (solo l'odore dei fiori) mio padre a toccato per sbaglio un tubo di irrigazione e ha iniziato a spruzzare l'acqua dappertutto. Abbiamo avvisato immediatamente e ci siamo scusati per l'incidente.

Si è capito che è così grande e bello il mondo che ci vorrebbero almeno sette vite per visitarlo e godersi le sue bellezze.

È molto importante che ognuno di noi quando si guarda nello specchio possa trovare dei bei momenti vissuti, gesti nobili, bontà e tenerezza.

MĂRGĂRITĂRELE

SUBIECTE – Ediția a XIII-a, 2019

LIMBA ENGLEZĂ (GIMNAZIU)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Write a short dialogue between two strangers taking the night train. They discover they have one important thing in common. (10 – 15 lines)

2. Continue the story which starts with the following: *You found it on the beach? You know, when most people take a walk on the beach, they pick up seashells.* (15 – 30 lines)

3. Write a poem about what it feels like when no one understands or agrees with your opinion. (5 – 8 lines)

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ENGLEZĂ (LICEU)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

I. Imagine a scene in which two or more characters are involved, which starts with “Ma’am, is this your dog?” and ends with “The king is missing.” (20 – 30 lines)

II. Write a short story/narrative which starts like this: “She didn’t blink. Not when he made faces, or when he screamed; not when he brought out the joke about the garden gnomes, or the one about the

flea circus. She didn't even blink when he resorted to the feather, or when he made a motion like he might poke her in the eye". (300 – 350 words)

III. Write a poem that includes all the three elements: *a balloon, smoke, and a keyhole*. (10 – 15 lines)

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA FRANCEZĂ (Liceu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. À partir de cette photo, imaginez un texte narratif en utilisant des aussi des passages descriptifs! (15 – 20 lignes)

2. Réalisez deux strophes en utilisant les mots: „errer”, „trouver”, „labyrinthe”, „crainte”, „aventureux”, „pluvieux”, „énigme”, „rythme”, en faisant rimer les vers!

3. Imaginez un échange de répliques entre une bonne fée et un aventurier. L'aventurier veut explorer un mystérieux labyrinthe, mais la bonne fée essaie de le convaincre de ne pas le faire.

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- * capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- * calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația

LIMBA GERMANĂ (Liceu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Schreibe ein kurzes Gedicht, in dem du folgende Wörter, in egal welcher Ordnung, benutzt: Treppen, Traum, Spiel, sinnlos, kitschig, offen.

2. Schreibe einen Text, mindestens 30 Zeilen, unter dem Spruch:
„Wo ein Adler nicht fort kann, findet eine Fliege noch zehn Wege.,

3. Führe in mindestens 30 Zeilen folgendes Dialog fort:

„Rachel: Du brauchst Ruhe...

Thomas: Tut mir leid, ich weiss, es ist...

Rachel: Du hast noch immer hohes Fieber. Und du musst noch etwas essen.

Thomas: Ich habe keinen Hunger.

Rachel: Das war keine Bitte.

Thomas: Rachel, danke, dass du mich geholt hast.

Rachel: Eine Familie muss zusammenhalten, oder?

Thomas: Hör zu, wenn ich es nicht schaffe....,,

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ITALIANĂ (Liceu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Realizza un testo epico (15 – 20 righe) partendo dal testo di Luigi Pirandello:

– *Che fai? – mia moglie mi domandò, vedendomi insolitamente indugiare davanti allo specchio.*

– Niente, – le risposi, – mi guardo qua, dentro il naso, in questa narice.
Premendo, avverto un certo dolorino.

Mia moglie sorrise e disse:

– Credevo ti guardassi da che parte ti pende.

Mi voltai come un cane a cui qualcuno avesse pestato la coda:

– Mi pende? A me? Il naso?

E mia moglie, placidamente:

– Ma sí, caro. Guàrdatelo bene: ti pende verso destra.

Avevo ventotto anni e sempre fin allora ritenuto il mio naso, se non proprio bello, almeno molto decente, come insieme tutte le altre parti della mia persona. Per cui m'era stato facile ammettere e sostenere quel che di solito ammettono e sostengono tutti coloro che non hanno avuto la sciagura di sortire un corpo deforme: che cioè sia da sciocchi invanire per le proprie fattezze. La scoperta improvvisa e inattesa di quel difetto perciò mi stizzí come un immeritato castigo.”

(Luigi Pirandello, “Uno, nessuno e centomila”)

2. Immagina un dialogo di circa 20 battute tra due amici che si stanno preparando per l' esame di maturità e scoprono che la loro band preferita ha scelto loro di accompagnarla nel tour proprio durante questo periodo.

3. Esprimi, in un testo lirico di tre strofe, i tuoi sentimenti prodotti dall' immagine seguente:

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația

LIMBA ROMÂNĂ (Gimnaziu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Redactează un text narativ în care să imaginezi un eveniment ce îți produce emoții puternice personajului.

Dă un titlu potrivit textului tău!

În compunerea ta, trebuie:

- să prezinți un eveniment;
- să introduci cel puțin un personaj;
- să plasezi întâmplarea în timp și spațiu.

2. Scrie o poezie (cu rimă albă/ fără rimă), pornind de la structura de mai jos, pe care o poți dezvolta în funcție de nevoile textului tău.

Am simțit că bucuria.....

Și știam

În mine răsărise un soare

Sau poate că muguri

Încolțeau acum

Din

Cerul inimii mele

.....

.....

Și mi-am zis:

3. Redactează un dialog, cuprinzând 10 – 20 de replici, plecând de la imaginea alăturată.

Integrează în compunerea ta următorul fragment: „Niciodată să nu spui tot ceea ce știi.”!

Notă:

- Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:
- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
 - calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
 - originalitatea abordării temelor

LIMBA ROMÂNĂ (Liceu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. 10 cuvinte din pastelul „Malul Siretului”, de Vasile Alecsandri s-au amestecat! Folosește-le, în ce ordine dorești, adăugând și altele, pentru a-ți exprima emoțiile/trăirile într-un text liric cu titlul: SENTIMENTE!

În textul tău vei valorifica și imaginea alăturată!

Cuvintele sunt: *fantasme, despică, nopții, balaur, plutind, aur, solzii, aburii, dimineții, înconvoaie.*

Subliniază-le în textul tău!

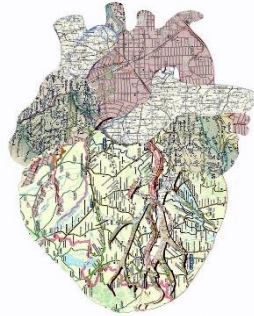
2. „La șase fără câteva minute, se auzi alarma. Țiuitul ei era atât de puternic, încât...”

a. Continuă textul într-o narațiune de minimum 20 de rânduri, care să se încadreze, la alegere, într-unul din următoarele genuri: fantasy; SF; polițist; romantic; istoric!

b. Rescrie textul, adăugându-i, la alegere, o notă/ nuanță fantasy, SF, polițistă, romantică, istorică (alta decât cea aleasă la punctul a.)!

**3. Redactează un dialog dramatic (15 – 20 de replici), pornind de la enunțul următor:
„În geografia corpului meu, mi-am desenat un labirint de fluvii și păduri, munți și câmpii întinse.”**

În textul tău vei valorifica și imaginea alăturată!

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA SPANIOLĂ (Liceu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. ¡A partir de esta foto, imagine un texto narrativo usando también pasajes descriptivos! (15 – 20 líneas)

2. ¡Haz dos estrofas usando las palabras: „vagar”, „encontrar”, „laberinto”, „instinto”, „aventurero”, „amero”, „enigma”, „consigna”, gusanos que riman!

3. ¡Imagina un intercambio de respuestas entre un buen hada y un aventurero. El aventurero quiere explorar un misterioso laberinto, pero la hada buena trata de convencerlo de que no lo haga.

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

* capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor (...)

SUBIECTE – Ediția a XIV-a, 2020 – 2021

LIMBA ENGLEZĂ (GIMNAZIU)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Write a poem with the title “100 Dreams for Children”. (5 – 8 lines)

2. Continue the story:

“97, 98, 99, 100! Hurray! The young boy shouted with a big smile on his face as he was counting his ...”

(15 – 30 lines)

3. Imagine you find a time machine and you can travel 100 years in the past or in the future. Write a short dialogue with a person you meet there and then. (10 – 15 lines)

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ENGLEZĂ (LICEU)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

I. Write a poem which begins like this:

*One hundred years from now
It will not matter what...*

(10 – 15 lines)

II. When life gets boring, you always have 100 reasons to get out of your comfort zone.

Narrate a moment in your life when you have experienced something new. Do not write more than 150-200 words!

III. Write the first act of a play starting with:

„Haven't I told you a hundred times not to....”
(20 – 30 lines)

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA FRANCEZĂ (Gimnaziu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Composez une strophe avec les rimes:

Glace – place

Centaine – baleine

2. Rédigez un texte narratif à partir de la photo proposée! (10-15 lignes)

3. Donnez deux synonymes du mot *miroir* et introduisez-les dans un dialogue sur une expérience vécue il y a cent ans!

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și

- vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA FRANCEZĂ (Liceu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Composez deux strophes avec les mots: *centaine, glace, poète, éblouir, courir, secrète (féminin), place, baleine!*

2. Rédigez un texte narratif à partir de la photo proposée! (15-20 lignes)

3. Rédigez un dialogue à partir de cette réflexion de Stendhal:

„Un roman est un grand miroir qui se promène sur une grande route pour une centaine d'années”! (10-15 répliques)

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA GERMANĂ (Gimnaziu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Schreibe ein kurzes Gedicht, in dem du folgende Wörter, in egal welcher Ordnung benutzt: *Wasser, schön, Ruhe, hundert.*

2. Schreibe eine Geschichte in mindestens 30 Zeilen, die so beginnt: „Die hundert Gesichter hatte ich noch vor den Augen...”

3. Führe in mindestens 30 Zeilen folgendes Dialog fort:

„Kleines Kind, wer bist du?”

„Der Sohn ...”

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ITALIANĂ (Gimnaziu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Immagina un dialogo di circa 5-10 battute tra un bambino e sua bisnonna che ha compiuto da poco 100 anni!

2. Realizza un testo epico (10-15 righe) che riguardi la più significativa scoperta del mondo degli ultimi 100 anni!

3. Esprimi, in un testo lirico di due strofe, i tuoi sentimenti prodotti dal tempo che se ne va! Dovrai usare almeno due volte la parola “cento” alla fine del verso.

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și

- vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ROMÂNĂ (Gimnaziu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Scrie un text narativ, de cel puțin 15 rânduri, în care să imaginezi o întâlnire din Regatul Numerelor, desfășurată în fața Regelui OSUTĂ.

2. Alcătuieste un text versificat, în care să prezinți o *sută de minuni* ale unei clipe. (cel puțin 8 versuri)

3. Citește selecțiile preluate de pe wikipedia.ro:

„Solomonarul este magicianul (vrăjitorul) despre care se credea, în mitologia românească, că poate controla norii și ploaia. Solomonarii sunt cei care controlează mișcarea balaurilor norilor, pot aduce grindina și vindecă boli. (...)

Știința lor este transmisă de la maestru la un ucenic, luat de un solomonar bătrân dintre copii însemnați la naștere (...) și crescut în peștera lor de la marginea pământului. Legendele românești mai spun că solomonar poate deveni doar copilul (...) care la o vârstă fragedă este luat de un solomonar bătrân și dus la Solomonanță sau Școala de solomonărie, aflată undeva la capătul pământului într-o groapă adâncă sau într-o peșteră. (...) În această școală solomonarii învață toate limbile vietăților de pe pământ, toate farmecele și toate descântecetele și după ce asimilează toate acestea se retrag într-o peșteră în care, așezați la o masă din piatră, scriu într-o carte toată știința.”

Compune un text format exclusiv din dialog, de cel puțin 20 de rânduri, în care să imaginezi discuția dintre un elev / ucenic solomonar și Marele Maestru al acestuia, despre cele 100 de vrăji pe care proaspătul solomonar le va scrie când va termina școala și se va retrage în peșteră.

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje /

- elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ROMÂNĂ (Liceu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. 10 cuvinte și sintagme din poezia „Dimineața”, de Vasile Alecsandri s-au amestecat!

Folosește-le, în ce ordine dorești, adăugând și altele, pentru a-ți exprima emoțiile/ trăirile într-un text liric cu titlul: *O SUTĂ...!*

Cuvintele sunt: *zori de ziuă, prevestind, soare, orizontul, scară, ard, fug, izvor, se-nalță, sărută*. Subliniază-le în textul tău!

2. „Când a intrat pe ușa cu numărul 100...”

Continuă textul într-o narațiune de minimum 20 de rânduri, care să se încadreze, la alegere, într-unul din următoarele genuri: fantasy; SF; polițist; romantic; istoric!

3. „... optzeci, nouăzeci, sută!!! Cine nu-i gata îl iau cu lopata!!!”

Realizează un dialog dramatic între cel puțin trei personaje, care să cuprindă această replică. Dialogul va avea 15 – 20 de replici.

În textul tău vei valorifica și imaginea alăturată!

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

CUPRINS

Alecsandriana, în prag de centenar 5

LIMBA ROMÂNĂ 7

AIRINEI BEATRICE ELENA • ALEXANDRU RAREȘ • ALUPOAEI
BEATRICE GEORGIANA • ANTOCHI ANA MARIA CĂTĂLINA •
ASĂUANU AMALIA GEORGIANA • AVRĂMESCU TUDOR •
BÂRZU ANISIA • BOBOC DARIA MARIA • BOTOI GEORGIANA
MĂDĂLINA • BRAN BIANCA IOANA • BUDALĂ ȘTEFANA
GEORGIANA • BULF ALICE TEODORA • BUSUIOC LORENA •
CAZAN BIANCA IOANA LAVINIA • CĂLINESCU VICTORIA
GABRIELA • CHIRIAC ANDREEA ALEXANDRA • CHIRILĂ
BEATRICE • CIOLAN VIORICA • CIUDOR ANTONIA BIANCA •
COMAN TEODORA ELENA • CONSTANTINESCU ȘTEFANIA •
CORLADI DENISA ȘTEFANA • CRUCILĂ BIANCA ALEXANDRA
• DANCIU ALESSANDRA ȘTEFANIA • DĂNĂILĂ MIHAI •
DIACONU AMALIA • DIȚĂ ANA MARIA VALENTINA •
DOBRESCU CARLA MARIA • DORNESCU DENISA ELENA •
DOSPINESCU ANCA ELENA • DRAGNEA ȘTEFANIA
ALEXANDRA • DUMITRAȘCU ALEXANDRA • DUMITRU DIANA
MIHAELA • ENEA ANDREEA • FLORIȘTEAN ELENA • GAFTON
IOANA CLAUDIA • GAFTON IULIANA CĂTĂLINA • GHINEȚ
RUXANDRA MARIA • GROSOIU IOANA ANAMARIA •
GURĂMULTĂ TEODORA • HARABAGIU MARIO-SORIN •
IBĂNESCU ALEXIA CRISTINA • ICHIM PARASCHIVA MIRIAM •
ILIESCU IOANA TEODORA • IOJĂ RITA DIANA • LEȘE
COSMINA • LUNGU MIHAI ADELIN • LUNGU SANDA
CONSTANTINA • MARIN ANDREI • MOCANU DENISA ELENA •
MORARU ELENA • MUSCĂ DIANA • NEACȘU ANDREEA
CĂTĂLINA • NEGREI MAIA ANDREEA • NICOLAE ELENA • NIȚĂ
IOANA REBECA • OLARU DENISA OANA • ORIȚĂ ALEXANDRA
ELENA • PARASCHIV CARLA • PAULENCU RUXANDRA •
PETRICA ANAMARIA • POPA ALIA IARINA • PREDĂ-TUDOR
MARIA ELVIRA • PRIPON VICTORIA MARIA • PUȘCALĂU
DELIA COSTINA • RADU MAYA • GHEORGHE ALEX • STOICA

**ILEANA • ROȘU ILINCA • ROȘU MARTA IOANA • RUSU MIRUNA
• SLIPENCHI ELENA • STOIAN IOANA DENISA • ȘUFARU CĂLIN
• ȘERBU SOFIA CATARINA • TĂNASE BEATRICE • TOADER
CARMEN MARCELA • TURICEANU DANIELA • ȚARĂLUNGĂ
ALEXIA IRINA • URSU DARIA MARIA • VLAD IOANA • ZORILĂ
ANA MARIA**

LIMBA ENGLEZĂ 155
**ALUPOAEI BEATRICE GEORGIANA • GALIȚA ELIZA ANA •
NECHITA RADU ȘTEFAN • LUNCAȘU SOPHIA IOANA • PRIPON
VICTORIA MARIA • STAN BOGDAN • APOSTOL ROBERT •
BĂBĂSCU ALEXANDRA • BOGDAN ALESSIA IOANA • BOLFĂ
ALEXANDRA ELENA • CĂLINESCU VICTORIA • CARALIȚA
MARA • CĂTUNEANU MARTA • CERNIC VALENTINA •
CIOBANU ȘTEFANA • COȘA DARIA ANDREEA • CURPĂN ANA
ȘTEFANIA • DARAGIU BEATRICE MARIA • DORODICI ANDRA
ȘTEFANIA • DURA TEODORA EMILIA • FLOROIU VASILICĂ
GEORGE • GÎLEA DANIELA PETRONELA • GLOD RAREȘ
GABRIEL • HURDUBEI RAMONA MARIANA • IACOB DENISA
MARIA • LIȘMAN TUDOR ȘTEFAN • MACOR IOANA
GEORGIANA • MALCOCI DELIA • MARDARE MARA IOANA
MISERICIUC DENISA • MOCANU ȘTEFAN • NASTASĂ IOANA
TEODORA • OANEA ELIZA MARIA • PATRICHI RIANNA
ANDREEA • PAVELUC ELENA RALUCA • PETRICA ANAMARIA
• POPA ALIA IARINA • RAPCEA ALINA • RETI SIMONA
BEATRICE • ROȘU ILARIA • SENCHEA TEODOR MIHAI • SENTEȘ
DIANA ȘTEFANIA • SMÎNTANCĂ-STRUGARIU TEODORA •
STRATULAT ANA-MARIA • TĂLMĂCEL MIRUNA ELENA •
ȚARĂLUNGĂ ALEXIA IRINA • TIRON DENIS • TORȚEL IOANA
IULIA • UNGURU PATRICIA • VASILACHE OANA ALISA**

LIMBA FRANCEZĂ 202
**IACOB ILINCA • ARITON ANA-MARIA • BEJAN CARMEN
DANIELA • CARP IOANA-DARIA • DOMNARU DARIA-ELENA •
LAVENEZIANA ARABELLA MARIA • LEONTE IULIAN •
LUCHIAN ELIZA-RALUCA • MUNTEANU MAGDA • PUȘCALĂU**

**DELIA COSTINA • ȚIBĂNESCU MARIA-CĂTĂLINA • VIZITIU
ALIN-ȘTEFAN**

LIMBA GERMANĂ 232
COLȚĂNEL ILINCA TEODORA • PRIPON VICTORIA-MARIA

LIMBA ITALIANĂ 235
IONICĂ DARIA

MĂRGĂRITĂRELE 237
SUBIECTE – Ediția a XIII-a, 2019 • SUBIECTE – Ediția a XIV-a, 2020
– 2021

ISBN 978-606-583-967-0

www.rovimed.com